

2007 zalimlerin korkusu olsun, Hiç bitmesin!

2007 zalim ve zorbalar için zorlu bir gündemle yüklü. Saldırıların giderek yoğunlaşması bundan kaynaklanıyor. Şimdiden daha şiddetli çatışmalar için hazırlık yapıyorlar. Devrimcilere azgınca baskınlar düzenlemeleri, kallesçe pusular kurmaları, düzmece senaryo ve provokasyonlara girişmeleri bu yüzden. Sivil faşistlerin iplerini bu nedenle çözdüler. Yargısız

infazlara, kayıplara, işkence ve kurşuna dizmelere sıkça başvurmaları boşuna değil. Devrimci tutsakları tecrit içinde tecrit cenderesinde imha etmek için zulümde sınır tanımıyorlar bu yüzden.

2007'yi sağ salım, en az zararla atlattıkları için bildikleri bütün duaları ettiklerine şüphe yok! **Onlara yaşadıkları toprakları dar edelim, 2007 kabusları olsun, hiç bitmesin!**

Zam, zulüm, işkence işte AKP!

2006'yı geride bırakırken, 5. yılına giren AKP hükümetinin icraatları halk düşmanlığını tescilledi. 2002 seçimlerinde hükümet olan AKP, geçen süre içerisinde çok iyi bir grafik çizerek efendilerinin takdirini aldı.

Eğitimden, sağlığa, altyapıdan yatırımlara, sosyal güvenliğe kadar çok geniş bir yelpazede emperyalistlerin çıkarlarını birkaç yol kazası dışında harfiyen yerine getirdi. Emperyalistlerin emrine amade olan Türk hâkim sınıflarının sözcüsü AKP, görevini büyük bir başarı ve "özveri" ile sürdürüyor. Temiz, ilkeli siyaset, söylemleri ile hükümet koltuğuna oturan AKP uluslararası şirketlerin, IMF ve DB'nin direktiflerini aynen yerine getirdi. **Daha fazla kâr ve sömürü ilkelere taviz vermedi.**

Sayfa 16-17

**IMF:
KİT'leri özelleştirin,
sağlıkta
"tasarruf" yapın!**

2007 yılında ülkemiz hâkim sınıflarının uygulayacağı ekonomi politikalarını görüşmek üzere Türkiye'ye gelen IMF heyetinin temasları sona erdi.

5. gözden geçirmenin tamamlanması ile 1 milyar 132 milyon dolarlık

kredi dilimi serbest bırakıldı. Borç olarak verilen bu kredinin önemli bir bölümü yine borç ödemelerine gidecek. IMF, müdahale ettiği ülkelere yüksek faizle borç vererek daha fazla borçlanmasını sağlamakta, ardından da borcunu ödemesi için tekrar borç vererek bu kısır döngü içinde ülke ekonomilerini çöktürmektedir.

Sayfa 2

IMF: KİT'leri özelleştirin, sağlıkta "tasarruf" yapın!

2007 yılında ülkemiz hâkim sınıflarının uygulayacağı ekonomi politikalarını görüşmek üzere Türkiye'ye gelen IMF heyetinin temasları sona erdi.

5. gözden geçirmenin tamamlanması ile 1 milyar 132 milyon dolarlık kredi dilimi serbest bırakıldı. Borç olarak verilen bu kredinin önemli bir bölümü yine borç ödemelerine gidecek. IMF, müdahale ettiği ülkelere yüksek faizle borç vererek daha fazla borçlanmasını sağlamakta, ardından da borcunu ödemesi için tekrar borç vererek bu kısır döngü içinde ülke ekonomilerini çökertmektedir. IMF'ye sunulan niyet mektubuna bakıldığında "niyetin" hiç de iyi olmadığı anlaşılıyor. IMF politikalarının niyeti; özelleştirmeleri artırmak, sağlık harcamalarının kısmaktır.

2007'de **Halk Bankası, Milli Piyango İdaresi, TEDAŞ ve TEKEL**'in gibi pek çok kurumunun satılmasını isteyen IMF, sağlığa ayrılacak payın azaltılmasını, sağlığın piyasaya daha fazla açılmasını ve KİT'lere yeni personel alımının azaltılmasını istiyor. Personel sayısının azalması özelleştirme sürecinin en önemli adımlarından birini oluşturuyor.

Böylece devlet hastaneleri vb. kuruluşlar yeterli hizmeti veremeyecek ve hastalar özel sağlık kuruluşlarına yönelecek; aynı zamanda kitlelerin kafasında bu kurumlar hakkında olumsuz düşünceler oluşacak ve özelleştirmeye karşı gelişebilecek tepkiler de engellenmiş olacak. IMF, 2007 bütçesinin tartışıldığı bugünlerde gelecek için bü-

yük hayaller kurmakta. Önümüzdeki yılın emperyalistler için mutlu bir yıl olmasını isteyen IMF, emekçiler için aynı dileklerde bulunuyor. IMF, hastanelerin ticaretha-

neye, hastaların müşteriye dönüştüğü temel insani ihtiyaçların bile karşılanamadığı bir ülke düşüyor. Elbette bu işçiler, yoksullar için tam bir kâbus. IMF, bir yandan uşaklarının sözcüsü AKP'ye ders notunu verirken öte yandan işçilere açlık sınırının altında bir ücret dayatıyor.

Tencereler boş çocuklar aç!

Asgari ücret tartışmaları sürerken işçiler asgari ücretin, insanca yaşanacak bir düzeyde olmasını istiyor. Aldıkları ücret ile ayın sonunu getiremeyen işçiler, emekçiler için asgari ücret her şey demek. Ne giyeceklerine de, işe nasıl gideceklerine de çocuklarını hangi okula göndereceklerini de bu ücret belirleyecek.

Emekçilerin dikkat kesildiği ve Türk-İş ile Türkiye İşverenler Sendikası arasında devam eden görüşmelerde Asgari Ücret Tespit Komisyonu ikinci kez toplandı. Türkiye İstatistik Kurumu, asgari ücretin net **543,560 YTL** olmasını savunurken patronlar ise rekabet olduğunu "gerçekçe" göstererek ücretin yükseltilmesini tam aksine **bölgesel** asgari ücretin uygulanmasını istiyor. Türk-İş adına toplantıya katılan Genel Eğitim Sekreteri **Mustafa Türkel** bir gazetecinin; **Türk-İş 650 YTL'de ısrar ediyor mu sorusuna "Bugünün koşullarında bu artışı yapmak mümkün mü? Ekonomik göstergelere bakıldığında mümkün değil, gerçekçi olmak gerekiyor"** yanıtını veriyor. Türkel, bu açıklama ile toplantılara hangi zihniyetle ve kimin çıkarlarını gözetenek katıldığını da göstermiş oldu. Asgari ücrette şu anda 251 TL'lik sigorta ve vergi yükü bulunuyor. Asgari ücret bugün net 380 YTL iken devlet vergi gelirlerinin çok büyük bir kısmını asgari ücretten yaptığı kesintilerle karşılıyor.

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre, asgari ücret 4 kişilik bir ailenin dengeli ve sağlıklı beslenebilmesine ancak 20 gün yetiyor. Türk-İş, 4 kişilik bir ailenin dengeli ve sağlıklı beslenebilmesi için yapması gereken asgari gıda harcamasını ifade eden ve "açlık sınırı" olarak da adlandırılan tutarı, geçen ay itibarıyla 558 YTL 33 YKR olarak hesapladı. Yani patronlar milyonlarca emekçiye açlık sınırını reva görüyor. İşçiler açlık sınırının altında asgari bir yaşam

mücadelesi verirken refah vaatleriyle yola çıkan AKP en son **YİMPAŞ** örneğinde olduğu gibi balonunu yolsuzluklarla şişiriyor.

DİSK'in 1-15 Aralık tarihleri arasında başlattığı "**Asgari Ücret=Kaç Simit**" kampanyasından rahatsız olan AKP, icraatlarına haksızlık yapıldığını düşünmüş ve simit fiyatları aynı kalmasına rağmen asgari ücretin yükseldiğini hesaplamış. AKP Genel Başkan yardımcısı **Şükrü Ayalan**'a göre 2002 yılında net asgari ücretle 736 adet simit ve 695 bardak çay alınırken 2006 yılında 950 adet simit ve 1094 bardak çay alınabiliyor. AKP bunun hizmetlerinin bir sonucu olarak refah seviyesindeki yükselmeye işaret ettiğine dikkat çekiyor. Milyonlarca emekçinin sadece simit yiyerek yaşadığını kabul edersek, AKP gerçekten de büyük bir iş başarmış olmalı.

Hâkim sınıfların bugünkü sözcüsü **AKP**'nin bakanları ülkenin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekerek saltanat sürerken yoksul emekçiler insanlık dışı koşullarda yaşıyor. İşçi ve emekçiler 2007 yılında IMF'nin ve uşaklarının yaşamlarını çekilmez hale getiren bütün uygulamalarına, politikalarına karşı birleşerek hesaplarını boşa çıkaracaktır. Mücadele ve direniş oldukça işçi sınıfının ezilenlerin öfkesi egemen sınıflara elbet geri adım attıracaktır. Egemenler uygulayacak sömürü ve zulüm politikaları ile yığınların düşmanlığını daha çok kazanacak şimşekleri üzerlerine çekeceklerdir. **Zulüm ve yıkım direniş ve örgütlenme ile karşılık bulacaktır.**

Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenedikleri için patronun baskı, tehdit ve işten çıkarma uygulamalarına maruz kalan **UNO** işçilerinin mücadelesi sürüyor. İşçilerinin mücadelesi, sendikalaşma faaliyetleri sırasında iki işçinin işten çıkarılması ile başlamıştı.

Bu eylemle birlikte daha da saldırganlaşan patronun, işçileri örgütsüzleştirmek için yaptığı bir dizi saldırıya bir yenisi daha eklendi ve **20 Aralık**'ta iki işçi daha işten çıkarıldı. Bunun üzerine Tek Gıda-İş Sendikası tarafından, **21 Aralık**'ta UNO önünde bir eylem örgütlendi. Fabrikanın önünde gerçekleşen eyleme gece vardiyasından çıkan, ancak arkadaşlarıyla dayanışmak için direniş önlükleriyle gelen UNO çalışanları da katıldı. Eylem, içerde çalışan işçilerin yemek boykotunu ve bu boykot sırasında kapı önüne çıkarak, burada yapılan açıklamaya katılmalarını kapsıyor. Yemeğe vardiya halinde, dönüşümlü olarak çıkıldığından, her gruba ayrı ayrı açıklama yapıldı.

İlk grup, eylemin de başlangıç saati

"Gemileri yaktık!"

olan 11:30'da dışarı çıkıyor ve fabrikanın önüne geliyor. Tek Gıda-İş Teşkilatlandırma Sekreteri **Göksel Şengün** dışarı çıkan işçilere hitaben, hep bir ağızdan atılan "**Gemileri yaktık, artık dönüş yok!**" sloganları arasında, bir konuşma yaptı. Bir sonraki vardiyanın çıkışını beklerken, Göksel Şengün ve eylemdeki ve onlara

destek veren işçilerle sohbet ediyoruz.

Şengün; eylemlerine işten atılan işçiler geri alınana, sendikalaşma hakkını ve buna bağlı olarak da, TİS hakkının elde edene kadar sürdüreceklerini söylüyor. Ayrıca, UNO'nun ülke pazarının % 80'ine sahip olduğunu ve buna güvendiklerini, ancak kendilerinin de bu sektörün % 52'sinde ör-

gütlü bir sendika olarak, eğer işçilerin lehine bir anlaşma sağlanmazsa, üretimden gelen güçlerini kullanabileceklerinin altını çiziyor.

13 yıldır UNO'da çalışan **Şevket Bakış**, 10 yıllık Hacı Kemiksiz, 3 yıllık Serdar Akboğa, 4 yıllık operatör Veysel Könik ve tüm diğer işçilerin dertleri aynı. Hepsisi de fazla mesaiden, mesai ücretlerini alamamaktan, cenazeleri olduğunda bile izin kullanamamaktan ve ücretlerinin asgari ücretin üzerine çıkmamasından şikâyetçiler. "**Direnmekten başka çare yok**" diyorlar.

Yemeğe çıkması gerekenlerin dışarı çıkışı uzayınca, içeri telefon ediliyor ve şu haber geliyor: patron kapıları çalışanların üzerine kilitleyerek, yemeğe çıkanların fabrika önüne gelmesini engellemiş! Bu durum karşısında ne yapılacağına ilişkin kısa bir değerlendirme yapılmasının ardından, gece vardiyasından çıkan işçilerin, soğuk havada uykusuz bekleyişlerine son vermek, ancak daha başka eylemler örgütlemek üzere, eyleme son veriliyor. **(Kartal)**

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Burjuva partilerin yeri halkın sinesi değil, burjuvazinin kucağıdır

2007 yılına bir kez daha seçim tartışmalarıyla giriyoruz. **16 Nisan-16 Mayıs** tarihlerinde yapılması gereken cumhurbaşkanlığı seçimleri ve **3 Kasım 2007**'de yapılacak olan genel seçimler vesilesiyle bir kez daha gündem seçimlere odaklanmış bulunuyor.

3 Kasım 2002 seçimleriyle hükümete gelen AKP hükümetinin süresi Kasım 2007'de dolacakken, bir yıldan daha az bir süre kala yeniden erken seçim tartışmaları alevlendirilmiş bulunuyor. Ancak bu kez, % 34 oy oranıyla hükümete gelen AKP'nin yıpranmışlığının yanı sıra -ezici- çoğunluğuna sahip olduğu Meclis'in Nisan-Mayıs 2007'de seçeceği cumhurbaşkanlığı seçimlerinde AKP'nin planlarını "**boşa düşürme**" çabalarının bir ürünü olarak da gündeme geldi erken seçimler. Hatta tartışmalar, tamamen bu çabalar ekseninde yürüyor denilebilir.

Aslında bir süredir siyasi olarak AKP'yi yıpratma çabaları, diğer yanıyla AKP tarafından temsil edilen sermaye kesimlerine yönelik olarak da sürdürülüyor. En son **Cevahir Holding**'e ondan önce **YİM-PAŞ**'a yönelik kampanyalar bunun en açık örnekleri. Bir çocuğun öldüresiye dövülmesi ile sanki ilk kez Cevahir İş Merkezi'nde karşılaşılmış gibi bir kampanya sürdürülüyor. Aynı sermaye kesimleri McDonalds'ın Beylikdüzü şubesinde sel pakçı küçük bir çocuğun dondurucuya kilitlemesi karşısında McDonalds'ın kapatılması dillendirilmemişti hatırlanacağı üzere. **Sermayenin hiçbir kesimi ve de bu kesimleri temsil eden hiçbir siyasi parti emekçilerin yaşamıyla ilgilenmez, onlara değer vermez.**

Olası bir erken seçim için ya da zamanında yapılacak bir seçim için belli öngörülerde bulunulabilir kuşkusuz. Ancak bu tartışmadan önce cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine kopartılan fırtına ve bunun üzerinden CHP'ye yönelik "**sine-i millete dönme**" baskılarına değinebiliriz.

Anayasa, kimin için?

AKP, ismini açıklamasa da görev süresi dolacak olan Ahmet Necdet Sezer yerine -hazır mecliste çoğunluk elindeyken- cumhurbaşkanlığı için kendi adayının köşke çıkmasını planlıyor. Diğer yandan erken seçim

isteyen tüm diğer kesimler ise olası bir genel seçimde AKP'nin, aynı çoğunluğu elde edemeyeceği hesaplarına dayanarak seçim sonrası kurulacak olan yeni meclisin bu seçimi yapmasını istiyor. Ancak erken seçim kararı alacak esas gücün de AKP olduğu gerçeği bu isteklerinin önündeki en büyük engel durumunda. Birincisi cumhurbaşkanı olabilmenin ayrıntılı kriterleri anayasada ortaya

konmaktadır. Ancak emekçi halk için onları ezme, baskı altında tutma ve sömürme kriterlerini belirleyen ve düzenleyen bir anayasaya egemen sınıfların kendisi dahi uymamakta ısrar etmektedir. Bu, en basitinden anayasanın zaten güçlü/egemen olanın da içinde en güçlü olanın çıkarlarını temsil ettiği, bu çıkarlara ters düştüğü zaman rahatlıkla çiğnenmek isteneceği/çiğneneceği gerçeğidir. Örneğin 1980 AFC'si ile ortadan kaldırılan 1961 Anayasası da yine egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eden, halkı hiçe sayan bir anayasaydı, ancak egemenler bunu yeterli görmeyerek 1980 Cuntası ile faşist yüzü daha bir açık görülen 1982 Anayasası'nı hazırlamış ve zorla kabul ettirmiştir.

Meselenin özü, AKP tarafından temsil edilen sermaye kesimlerinin siyasi mercilerde kurumsallaşmasının ve bu şekilde daha da güçlenip palazlanmasının önüne geçilmesi çabasıdır. Bunun dışındaki tüm tartışmalar "**işin**" halka yansıtılış biçimidir ve aldatma senaryosuna ortak etme amacıyla dayanmaktadır.

Sine-i millet ısrarları

AKP'yi erken seçime zorlamanın "**sine-i millete dönme**" taktiği, Cumhuriyet Gazetesi çevresinin çağrısıyla ortaya çıksa da **DSP, ANAP, SHP** ve A. Necdet Sezer tarafından hemen sahiplenildi. Ancak bunların bir kamuoyu yaratma çabasından öteye geçmesi mümkün değildir.

Nitekim meclis dışına çıkma çağrılarında CHP'nin yanıtı "**CHP'nin**

ayına kadar adaylarını açıklamayacaklarını söylese de, "**şahsının**" üzerine yapılan "**spekülasyonlar**"ın objektif bir bakışın yansımaları olmadığını ifade etse de, gösterecekleri adayın kendi görüşleri doğrultusunda olacağı su götürmez bir gerçektir. Bu, kabul edilemez bir durum mu olacaktır? Bir yanıla evet, zira yukarıda bahsettiğimiz gibi İslami sermaye denilen kesimi temsil eden bir cumhurbaşkanı istenmemektedir. Bunun baş muhalifi ise ülkede en çok söz sahibi olan **Ordunun** kendisidir. Çeşitli yurtdışı gazetelerinde ve bizim köşe yazarlarımızda da ifade yada ima edilen "**darbe**" söylentilerinin temeli de buraya dayanmaktadır. Demokles'in kılıcı gibi halkın üzerinde sallandırılan darbe tehdidi bir kez daha bu kesimi ehliileştirmek üzere kullanılmaktadır. Bu durumda, 28 Şubat benzeri bir "**post-modern müdahale**"nin sinyalleri verilmektedir. Bu şekilde AKP'nin "**hoşa gitmeyen**" birkaç yönü törpülenir, ayakları yorgana göre kısaltılır ve yola devam edilebilir.

Halk bu oyunun neresinde?

Tüm bu atmosfer içinde bizim için önemli olan mesele, halkın bu oyunun neresinde yer alacağıdır. Bu mesele üzerine daha birçok yorum yapılabilir, bir dizi öngörü yada tespit öne sürülebilir. Ancak halkı örgütleme meselesi üzerinden tartıştığımızda tüm bunların hiçbir önemi kalmamaktadır. Halkın dikkatle takip ettiği bu süreçte bizlerin üzerine düşen görev, hazır birbirlerini ve kendilerine en seviyesiz biçimlerde teşhir ederlerken, bu ortamdan yararlanmak ve bu şartların gerçek yüzlerini kitlelere göstermektir. Yapacağımız tespit ve öngörüler tamamen kitleleri örgütleme temeline dayanmalı ve bunun için yapılmalıdır.

Geleneksel erken seçim

"**Çok partili**" siyasal yaşama geçilen 1950 yılından bugüne 22 seçim gerçekleştirildi. Yani, bu ortalama **2,5 yılda bir** seçim yapıldığını gösteriyor bizlere. 1924 ve 1961 Anayasalarına göre 4 yılda, 1982 Cunta Anayasasına göre ise 5 yılda bir yapılması öngörülen seçimler, özellikle 1987'den bu yana "**gelenekselleşmiş**" bir halde "**erken**" olarak gerçekleştiriliyor.

topyekûn bir muhalefet hareketi bu yönde gelişmeden böyle bir hareketi düşünemeyeceği" yönünde oldu. CHP'nin topyekûn bir muhalefetten söz ederek halkı burjuva politikalar içinde yer almaya çağırması bu tartışmaların kimi kandırmaya yönelik olduğunu da açık etmektedir. Nitekim, ABD'den gelir gelmez, ayağının tozuyla açıklama yapan Erdoğan da her zamanki üslubuyla bu gerçeği dile getiriyordu. "**Sine-i millet** ifadesini kullananlar hadi dön deyin dönemezler. Bunlar sadece sanal siyaset politik ifadeleridir. Kaldı ki sine-i milletin şu andaki özü parlamentodur. **Ve bu parlamento bu müracaatları kabul etmediği sürece zaten dönemezsiniz.**" Görüldüğü gibi mecliste bu çoğunluk olduğu sürece bu öneri sahiplerinin ucuz kahramanlık peşinde dahi olamayacakları açıktır. **Onların sinesi milletin içi değil, temsil ettikleri sermaye kesimlerinin kucağı olabilir ancak.**

Ya Erdoğan cumhurbaşkanı olursa...

R.T. Erdoğan, her ne kadar Nisan

Sınıfsal Yaklaşım

2007 zalimlerin korkusu olsun, hiç bitmesin!

Bu sefer gündeme gelen erken seçim –bununla beraber c.başkanlığı seçimi- tartışmalarını, öncekilerden farklı bir mecrada ele alarak sistemin/rejimin açmazına ve krizine yormayanlar, “istikrar”dan ne anla(ma)dıklarını göstermekten başka, süreci ve hem ülke hem bölge/dünyadaki gelişmeleri okumaktan yoksun olduklarını ispatlamış oluyorlar. AKP hükümetine “uzun ömürlülük” rekorunu da kırdıran bu yorumlar, ekonomik alanla ilgili yürütülen dezenformasyondan fena halde malul durumdadır. Ha keza parlamentodaki sayısal pozisyonda yer kayması veya transfer furiasının yaşanmıyor oluşu da önceki hükümet süreçlerine göre esaslı bir farklılık olarak algılanmaktadır.

Ekonomik tablo ile başlayacak olursak, 2007 bütçesine yansıyan yüzüyle kendisini çok açık biçimde ifade eden, yıkımın daha da derinleştiği ve derinleşeceği bir ekonomik süreç yaşanmaktadır. AKP'nin hükümete geldiği 2002'den günümüze kadar geçen süre içinde başta asgari ücret olmak üzere işçi ücretleri ile kamu emekçilerinin gelirleri ciddi oranda gerilemiştir. Açlık ve yoksulluk endeksi olarak belirlenen miktarın sürekli olarak arttığı koşullarda, enflasyon, “tek haneli rakamlara indirildiği” sahtekarlığı altında halkın belini kırmanın en büyük aracı olmaya devam edegelmiştir.

Devlete ait kurumların (eski DİE, yeni adıyla TÜİK) bütün ayak oyunlarına, rakamlardaki bütün çarpıtmalara karşın gizleyemedikleri gerçeklikler, yine onların verilerine göre KESK ve DİSK Birleşik Metal-İş'in 19.12.06'da basına yansıyan araştırmalarıyla sergilendiği üzere bu durumu kanıtlamaktadır. Daha çarpıcı olan, patron kulüplerinden TOBB'un başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu'nun 18.12.06 tarihli demeciyle gelmişti:

“İşte bu fotoğraf Türkiye'nin gerçeği. Yemek, artı sigorta, artı servis. Türkiye'de SSK'lı olmak bile bonus oldu. Oysa yasal zorunluluk. Türkiye'nin bütün sistemleri iflas etmiştir.” Aynı konuşmada, Türkiye'nin temel sorununun “çığ gibi büyüyen işsizlik” olduğunu söyleyen ve “Bu ileride müthiş bir sosyal patlama yaratabilir” diyen

Hisarcıklıoğlu'na Merkez Bankası Başkanı Süreyya Serdengeçti şu sözlerle destek veriyordu: “Büyümeyi kısırarak, kurları yükselterek bir yere varamayız. Çözüm işsizliğe ve istihdam ortamına bir çare bulmaktan geçer.”

22.12.06'daki deklarasyon ilânında TÜSİAD Başkanı Ömer Sabancı'nın da “Türkiye'nin en önemli sorunu” ilan ettiği; yüzde 20'lerin üzerinde seyrettiğini, başka bir deyişle 6 milyon dolaylarında olduğu inkar edilmez yoğunluktaki işsiz nüfus gerçeği; Türkiye ekonomisinin bütün verilere ait yeterince fikir verecek nitelikte bir ağırlık taşımaktadır. TOBB Başkanı'na “Türkiye'de bütün sistemler iflas etmiştir” şeklinde “ağır” sözler sarf ettiren Türkiye gerçekliği, tarımdan sanayiye, sağlıktan eğitime bütün alan ve sektörler için geçerlilik arz etmektedir. Bu durumdan devletin diğer kademelerini muaf tutmak isteyenler büyük bir yanlılığı içerisinde dir.

Buna karşın işlerin bir biçimde “yolunda” gidiyor olması, ne bu saptamanın yanlışlığını ne de devletin/sistemin her şeye karşın güçlü ve bağımsız bir yapıya sahip bulunduğunu gösterir. Bu işin sırrı, emperyalist-kapitalist sistemden beslenilmekte olduğu kadar, halkın alabildiğine sömürülmesi ve sınıf mücadelesinin bastırılması ile birlikte inisiyatifin elde tutulmaya devam edilmesinde aranmalıdır. Bu bağlamda, aynı Hisarcıklıoğlu'nun diğer sınıf kardeşleri gibi bu konuşması vesilesiyle “sosyal patlama”dan bahsetmeden geçmemesi rastlantı değildir!

AKP hükümeti kendinden öncekilere göre genel olarak çok farklı bir performans sergilememiştir. Emperyalistleri ve uşağı Türk hakim sınıflarını temsilen, kimi konularda eksiler, kimi konularda artılar kaydederek yürüttüğü faaliyetinde, diğer kliklerle girdiği mücadele içerisinde son sözü efendilerine bırakma adabından ayrılmamayı geç de olsa yerine getirmekle de zevahiri kurtarmayı başarabilmiştir. Bununla beraber, misyonuna uygun konumlanışının devamında Çankaya ile taltif edilme-yi hak olarak talep eden yaklaşımı, rejim krizini davet eden bir boyut al-

mıştır.

Çankaya tartışmalarını gerenler, başka bir ifadeyle Tayyip'in Çankaya'ya çıkıp çıkmamasını abartılı bir laikçi-şeriatçı çekişmesine bulamak isteyenler, dahası Cindoruk gibi “hilafetin intikamı olur” diye demeyenler, meseleyi farklı zemine çekmek istiyorlar. ABD'nin ve hatta AB'nin tam denetimi/yönetimi altındaki bir Tayyip'in, değil Çankaya'da, çok daha geniş “yetkilere” ve meclisteki etkin çoğunluk “gücüne” sahip bir durumda 4 yılı aşkın süredir bulunduğu Başbakanlık koltuğunda, en popüler seçim malzemelerinden türban konusunda bile adım atmadığı hatırlanacak olursa, ülke/devlet gerçekliğinin hangi parametreler üzerinden yürüdüğü daha iyi anlaşılacaktır.

Çankaya ve bununla beraber erken seçim tartışmaları, meselenin sunulduğu gibi “rejimi tehdit eden” boyutta bir çekişmesi olmamakla beraber, kendi aralarındaki dalaşta iyice olgunlaşan bir safhayı göstermektedir. A. Necdet Sezer'i bile açıktan içine çeken boyutta yaşanan bu kriz, Tayyip'i henüz bir yıldan biraz fazla bir süre önce sarf ettiği, “Kürt sorunu vardır ve benim sorunumdur. Bu sorun, daha çok demokrasiyle çözülecektir” noktasından, son ABD gezisinde söylediği “Kürtlerin hak sorunu yoktur”'a getirmiş bulunmaktadır.

Parantezin daha geniş kurulduğu bölge ölçeğinde ise Bush'u bile Vietnam benzetmesinden sonra nihayetinde “kazanamadık, kaybetmedik” cinsinden de olsa bataklık/çıkmaz ve aczi tescilleten açıklamalara iten bir Irak gerçeğinin merkezinde oturduğu –Filistin'den Kürt sorununa kadar bir dizi önemli konu başlığıyla beraber- Ortadoğu yangını vardır. Bu kapsamda, ABD'nin yeni hesapları içerisinde Türk devletinin çok yönlü kullanımı için sürecin hassasiyetleri azalmamış, artmıştır.

Bu konuyu da kapsayan bir boyut taşımakla beraber AB ile ilişkiler bağlamında yaşanan sorunların doğurduğu krizlerin yönetilmesi için yeni bir vizyon ihtiyacı kendini datmaktadır. AB riyası ve rüyası kitleler nezdinde revizyon gerektirir bir konum almıştır. Diğerleri bir yana, baş aktörler Almanya ve Fransa ile yaşanan anlaşmazlıkların çözümü ve yol kazalarının önlenmesi için, Blair'in son ziyaretinden de anlaşıldığı üzere, Türk devletinden aranan ve beklenen istikrar ve güvenin tesisi, “değişimi” dayatır mahiyettedir.

Bütün bu gerçekliklere karşın erken seçimin zorlanması için, önceki

bütün süreçlerde olduğu gibi emperyalistler ve dolayısıyla hakim sınıflar için en önemli sorun, alternatif bir oluşumun varlığıdır. Bu konuda son bir yıl içerisinde gerçekleştirilen çeşitli girişimlerle belli mesafeler alınmış olunmasına karşın AKP'yi rahatlıkla aşabilecek bir bileşen henüz olgunlaştırılmamıştır. “İrticai tehdit” temelinde, laikçi propaganda sürekli önde tutulmakta, c.başkanlığı seçimi vesile edilerek bu mesele ekseninde yelkenlerin daha da şişirilmesi hedeflenmektedir. TÜSİAD'ın erken seçime karşı çıkan bir deklarasyon yayınlamakla beraber, c.başkanlığı seçimi, AB ile ilişkiler, ekonomi ve Ortadoğu'daki gelişmeler konusundaki uyarıları dikkat çekicidir (22.12.06).

2007'nin sadece seçim/siyasal ve ekonomik tablo açısından değil aynı zamanda Ortadoğu'daki süreç ve AB ile ilişkiler açısından da zorlu ve “sürprizli” geçeceği açıktır. Faşist Türk devletinin, “Kürt sorunu” ile ilgili çeşitli çevrelerin beklentileri açısından önümüzdeki yıl içerisinde somut hamlelere zorlanma mecburiyeti, bir başka kritik konu başlığını oluşturmaktadır.

TMY, TCK, ÇİK, CMK, Basın vd. yasalardaki değişikliklerle birlikte başta komünist ve devrimciler olmak üzere içeride-dışarıda toplumsal muhalefete yönelen hakim sınıfların, sivil faşistleri de devreye sokarak linçlerle başlayan, üniversitelere yaygınlaştırılan saldırıları kendiliğinden bir direniş ve güç birliği örmektedir. Her biri kendi içerisinde henüz bir dizi handicap ve zaaf barındırırsa da bu güç birliği, işçi ve emekçilerin eylem hattı ve Kürt halkının mücadelesi ile birleştirilebilirse, etkili bir direniş cephesi kurulabilecektir.

2007 zalim ve zorbalar için zorlu bir gündemle yüklü. Saldırıların giderek yoğunlaşması bundan kaynaklanıyor. Şimdiden daha şiddetli çatışmalar için hazırlık yapıyorlar. Devrimcilere azgınca baskınlar düzenlemeleri, kalleşçe pusular kurmaları, düzmece senaryo ve provokasyonlara girişmeleri bu yüzden. Sivil faşistlerin iplerini bu nedenle çözdüler. Yargısız infazlara, kayıplara, işkence ve kurşuna dizmelere sıkça başvurmaları boşuna değil. Devrimci tutsakları tecrit içinde tecrit cendesinde imha etmek için zulümde sınır tanımayaşları bu yüzden.

2007'yi sağ salım, en az zararlarla atlatacak için bildikleri bütün duaları ettiklerine şüphe yok! Onlara yaşadıkları toprakları dar edelim, 2007 kabusları olsun, hiç bitmesin!

Asgari ücret = Kaç simit?

2007 Bütçe Komisyonu asgari ücret görüşmelerini Türk-İş ile yaptı. Türk-İş, “ekonomik gerçeklik” gerekçesiyle, kendi talebinin dahi altına inerek, emekçi halkımızı açlığa mahkûm eden sistemin sözcüsü olmaya devam ettiğini de bir kere daha göstermiş oldu. Gerek devletin kendi kurumları gerekse de çeşitli yerel ve uluslararası istatistik kurumlarının açıklamasında 1000 YTL'nin altına düşmeyen açıklamaları yapması pek dikkate alınmıyor. Bu gerçeklik ışığında başlayan asgari ücret görüşmeleri sürecinde, başta DİSK olmak üzere çok sayıda kitle örgütü eylemler yaparak tepkilerini gösterdi. DİSK 13 Aralık Çarşamba günü Kadıköy İskele Meydanı'nda “Sayın başbakanım asgari ücret=kaç simit? Bizim kuru simite muhtaç ettiniz” kampanyası kapsamında bir basın açıklaması düzenledi. Genel-İş Sendikası'nın yoğun katılımı olan açıklamanın ardın-

dan, DİSK üyeleri, sloganlarla **Altıyol Boğa Heykeli**'ne yürüdüler. DİSK üyeleri yürüyüş boyunca kampanya bildirimlerinin dağıtımını yaptılar.

DİSK'ten

“asgari ücret” eylemi

DİSK'e bağlı sendikaların, İstanbul şubeleri üyeleri, Kartal merkezde, asgari ücretin belirlenmesi ile ilgili olarak, yürüyüşlü bildiri dağıtımını ve basın açıklaması yaptı. **15 Aralık** Cuma günü

Emekli-Sen Kartal Şubesi önünde toplanan sendika üyeleri, İstasyon Caddesi üzerinde bir süre yürüyüş yaptıktan sonra kurulu bulunan pazara girerek, halka bildiri dağıtımını ve sesli ajitasyonla, kampanyaları doğrultusunda bilgilendirmelerde bulundular. Üyeler daha sonrasında Kartal Meydanı'na gelerek, bildiri dağıtımına devam ettiler. Sesli ajitasyona ilginin yoğunlaşması üzerine, polislin engelleme girişiminin bir süreliğine gerginliğe yol açmasına rağmen, bir süre daha devam eden eylem, Emekli-Sen Kartal Şubesi Başkanı'nın yaptığı konuşma ile sonlandırıldı.

İnsanca bir asgari ücret istiyoruz!

13 Aralık Çarşamba günü saat 13.00'de **Galatasaray Postanesi** önünde bir araya gelen Türk-İş'e bağlı sendikalar kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Aralarında **Tezkoop-İş**, **Yol-İş**, **Petrol-İş** ve **Belediye-İş** İstanbul Şubelerinin bulunduğu kitle adına basın açıklamasını Türk-İş Bölge Temsilcisi **Faruk Büyükkucak** okudu.

(Kartal/İstanbul)

İşten atmalara karşı direniş

Dandy sakız fabrikasında çalışan işçiler arkadaşlarının işten atılmasına karşı direniş başlattı. İşçiler, insanca yaşanacak bir ücret için **Tek-Gıda İş Sendikası**'na üye olurken patron sendikaya engel olamayınca iki işçiyi işten attı.

17 Aralık günü fabrika önünde toplanan işçiler “**Atılan işçiler geri alınsın**”, “İş ekmek özgürlük” sloganlarını haykırarak bir eylem yaptılar. Sendikanın anayasal hakları olduğunu belirten işçiler; Tek Gıda İş Sendikası'nda örgütlenme faaliyetlerine devam edeceklerini ilan ettiler. Fabrikada toplam 800 işçi çalışırken patron bir grup işçiye de sendikadan vazgeçmesi karşılığında para teklif etti. Sendikalaşma mücadelesinin devam etmesine karşılık patron 10 işçiyi daha işten çıkardı.

(İstanbul)

Emekçinin Gündemi

SENDİKAL ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ

Son zamanlarda mevcut kazanılmış haklarımız bir bir elimizden alınmak isteniyor. Bunun neden böyle olduğu üzerinde çokça şey yazılabilir, ama önemli olan bu saldırılar karşısındaki çabaların birleştirilmesi ve pratik sürece dönüştürülmesidir. “Sınıfın çıkarları her şeyin üstündedir”i daha fazla dillendirmeli ve öne çıkarmalıyız. Bu elbette ki dönem dönem uygulanırken, dönem dönem de sendikal alanda inanılmaz derecede geri noktalarda pratikler sergilenmekte ve faydacı yaklaşmaktadır. Oysa ki, her birimiz büyük iddialarda bulunuyor ya da siyasal olarak kendimizi bir yerlere koyuyoruz. Önemli olan yukarıda da değindiğimiz gibi sürecin ileri taşınmasında öne çıkıp, katkı sunmaktır. Sürecimiz bize bunu dayatıyor. Sendikal alandaki; benimki, bizimki, bize yakın vb. ifadelerden kurtulmalıyız. Açıktır ki bu tarz hepimize zarar vermekte, mücadeleyi daha geri noktalara itmektedir. Bu tarz, sınıf içinde devrimcilere ve

komünistlere olan güveni azaltmakta ve yok etmektedir. Süratle bu durumdan kendimizi kurtarmalıyız. 89'da işçi sendikalarında başlayan bu durum 1994-2000 döneminde KESK'te sürdü. Sadece yönetimlere gelebilme için ilkesiz ittifaklar kuruldu. İşçi sınıfı mücadelesini daha ileriye taşımak adına, en ileri kesimler tasfiye edildi, edilgen bırakıldı. Buna karşılık ise ele geçen herhangi bir yönetim başkasıyla paylaşılmadı, “en iyisini biz yaparız”, “biz sınıfın gerçek öncüsüyüz”le ben merkezce davranıldı. Bu tutumun getirdiği nokta bugün, içerisinden geçtiğimiz daralmış, dağılmış ve en geri noktalarda bulunan seyirin kendisidir.

Bu noktaya gelinmesinin nedeni 1993 yılında işçi sınıfının temel örgütlülükleri olan sendikalara yapılan darbe ile ona paralel sınıfın öncülerine yönelik ideolojik darbelerdir. Geçmişteki bu süreç doğru anlaşılmalı ya da ele alınmazsa, mevcut çıkış yollarını da ortaya koyama-

yız. Hele hele her şeyin daha karmaşık olduğu bu süreçte, hiç hata yapma lüksümüz yoktur. Öyle bir süreç başlatılmalıdır ki, hem dış örgütleri hem iç örgütlülüklerimizi geliştirsin, sağlamlaştırsın hem de işçi ve emekçileri örgütleyebilsin.

İçerisinden geçtiğimiz süreç herkese daha fazla sorumluluk yüklemektedir. Geniş emekçi yığınlarının örgütsüz olduğu coğrafyamızda sınıf bilimine inananların sorumlulukları oldukça daha fazladır. İhtiyaç duyulan herkesin mümkün olan en fazla çabayı sarf etmesi ve emek harcamasıdır. Geniş emekçi kesimler örgütsüzlüğün yarattığı durumdan kaynaklı, hakları konusunda bilgisiz ve habersizdir. **Bu durum, onları patronları karşısında daha acımasız sömürsü içinde bırakmakta ve de patronların daha rahat ve pervasız davranmasını getirmektedir.** Yine bu nedenle bugün işçi sınıfı içinde çalışan ve örgütlenmeyi hedefleyen herkesin, öncelikle milyonlarca örgütsüzün örgütlenmesini sağlayacak araçları doğru kullanılması gerekmektedir. Bunu yaparken yaşanacak eksiklikler bu mücadele içinde aşılması kolay olan şeylerdir. Bizce yapılması gerekenleri bir kez daha şöyle sıralayabiliriz:

Bugün, sendikal yönetimler işçi ve emekçilerin dışında sistem tara-

findan kuşatılmış durumdadır. Son zamanlarda başta **DİSK** olmak üzere **KESK** de bu rotaya girmiş durumdadır. DİSK'in bölge temsilciliklerini oluşturması, en demokratik açılım olan seçimler yerine atamalar yapılarak örgütlenmiş ve sendikal hareket içerisindeki demokratik işleyişin önü kapatılmıştır. KESK'de ise grevli toplu sözleşmeli mücadele hakkı ile çözmek yerine siyasal iktidarlarla çözmeye yöntemine başvurularak, mevcut mücadeleciler çizgiden uzaklaşarak, uzlaşır bir çizgiye düşülmüştür. Emekçilerin temsilcileri dışında işgal edilmiş olan kurumlarımızda, işgal edenler temizlenmedikçe kazanımlar elde etmek oldukça zor görünüyor. O zaman önce bunu aşmak gerekmektedir.

Bugün her bir DDSB'nin en önemli görevi, emekçilerin kendi öz örgütlerini, emekçilerin temsilcilerine teslim etmek yönünde mücadele etmektir. Bu iç mücadeleyi 2007 yılı sendikal kongrelerde hayata geçirmek için bütün **DDSB**'li faaliyetçiler kendini görevli kılmalıdır. Bu mücadele, sistemin emekçilerin örgütlülüğünü teslim alma ile ona karşı kendi temsilcilerini yaratma mücadelesidir. **Bu mücadelede emekçilerin temsilcilerini yaratma görevi hepimizindir.**

Köylü tarımdan vazgeçiriliyor!

IMF-DB patentli program gereği, girdi ve kredi desteklemeleri kaldırılan, ürüne taban fiyat uygulanmayan köylüler hızla toprağını terk ediyor. Öyle ki yapılan araştırmalara göre 2006 Mayıs döneminde tarım sektöründe çalışan sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 778 bin kişi azaldı.

2006 Yılı Raporu'na göre; 1999 sonrası dönemde tarımda uygulanan IMF-DB patentli politikalar ile tarımdaki istihdamın durumu birlikte değerlendirildiğinde, Türkiye'deki mevcut tarım politikalarının sonucunda tarıma yönelik desteklerin milli gelirin yüzde 3'ünden yüzde 0.7'sine geriletilmiş, tarımsal örgütlenmeleri, Tarım Satış Kooperatifleri birlikleri zayıflatılmış, tarımın özellikle son üç yılda net ithalatçı konumuna getirilmiş olduğu ortaya çıkıyor. 2006 yılı Mayıs döneminde 7 milyon 266 bin kişi olan tarım sektöründe çalışan sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre 778 bin kişi azalarak 6 milyon 488 bin kişiye, tarımsal istihdam oranı ise yüzde 32'den yüzde 28'e düşmüş durumda.

Mayıs 2006 döneminde ülke çapında istihdam edilenlerin yüzde 28.4'ü tarım, yüzde 18.7'si sanayi, yüzde 5.8'i inşaat, yüzde 47.1'i ise hizmetler sektöründe bulunuyor. Önceki yılın aynı dönemi ile karşılaştırıldığında, tarım sektöründeki istihdamın 3.6 puan azaldığı, buna karşılık hizmetler sektörü istihdamının ise 2.9 puan arttığı anlaşılıyor. Altı yılda 1 milyon 800 bin köylü ise toprağından koşturdu.

Bu kopuşunu esas nedenlerinin başında 80 sonrası uygulanan tarım politikalarıdır. Bu, meselenin bir yanı sıra bunun köylüye yönelik yansıması ise tarımda '80 öncesi uygulanan tarımsal sübvansiyonların kaldırılmasıdır. Bu destekler tek bir elde toplanarak Doğrudan Gelir Desteği'ne dönüştürülmüştür. Bu desteğin özelliği ise, sahip olunan arazi büyüklüğüne orantılı olarak verilmesidir. Bugün bu desteğin asıl kime yaradığı ortadadır. Bu destek toprak ağalarına ve büyük tarımsal şirketlerin elinde geçmektedir.

Tarımsal sübvansiyonlar ise ürüne ve girdiye dayalı bir destektir. Özellikle bu destek, çok ciddi bir şekilde yararlanan küçük aile işletmeleri için ciddi bir kaynak oluşturmuş ve tarımda ayakta kalmalarını sağlamıştır. Bugün bu politikalar sonucu

desteklerini azalması ve kotaların artışı, köylülüğü tasfiye etmenin en önemli ayakları olmuştur. IMF ve DB Tarım Satış Kooperatifleri ve Birliklerine bağlı kuruluşların AŞ.'lere dönüştürülerek özelleştirilmesini dayattılar. Bu şekilde köylülerin üretimden pazarlamaya zinciri kırılıyor. Köylüler, tüccara ve yabancı büyük tarım tekellerine mahkûm ediliyor. Bugün birlikler ve kooperatifler işlevsiz hale getirilerek köylülüğün öz örgütlenme sahalarının ve politikleşmelerinin önünde köstek olunmaya çalışılmaktadır. Tabi ki doğru işlev kazanmış bu yapılar belli oranda politik sahalar oluştururlar. Yine bu yapılar köylülüğün pazar, ürün işleme, imcce usulü çalışmayı sağladıklarındaki en büyük katkısı Pazar sorununu çözüyor oluşu bu alanların köylülük için ciddi bir önemi varken bu tip yerler artık büyük toprak sahiplerinin elinde ya da özelleştirme çabalarıyla tamamen işlevinin tersine faaliyet yapmaktadır.

Bugün bu gidişat ise IMF ve DB'nin dayatmaları ile ülkemiz köylüsü, yabancı ülke çiftçileri ve ulus aşırı şirketlerin yararına köylülükten de çıkarılarak, marabacılığa ve kendi toprağında işçiliğe geriletilmek istenmektedir.

Bugün ülkedeki tarımı bitirmek ya da tarımı büyük şirketler tekeline sokmak için emperyalizmin ülkemizdeki uşakları efendilerinin önüne koyduğu her türlü politikayı kabul etmektedir. Bir dönem dünya tahıl ambarı olan ülkemizin şimdi tahılı ithal ediyor oluşu '80 sonrası tarım politikalarının sonucudur.

AKP hükümeti sübvansiyonları kaldırıp desteği tekelleştirmiş, ardından tarımsal kaynaklı yerleri özelleştirmiştir. İlk özelleştirilen tarımsal KİT'lerden EBK, SEK, Yem Sanayi sonrasında kendi kendimize yeterli olduğumuz et ve et mamullerinde de ithalatçı ülke konumuna geldik. Bu öyle bir durum ki silah alımından sonra en çok pay ayırdığımız alan oldu. Tabi bu özelleştirme ülkeyi kaçak et zengini haline getirdi, hastalıkların artmasına neden oldu. Bu durumun farkına varan sistem yeniden et-balık kurumunu kamulaştırma yönünde adımlar atmak zorunda kaldı.

Köylü üretimindeki bu değişimler ve altında yatan nedenler çok açık bellidir.

Bir taraftan işlenir tarım arazi azalırken AB emperyalizmi ise bu bakir topraklarda büyük tarım şirketleri kurmaya, elindeki stokları tüketmeye ve köylü üretimini büyük şirket tekeline sokmaya çalışmaktadır. Yine ABD emperyalizminin de bu topraklardaki tarıma etkisi büyüktür. Özellikle kendi ülkesinde tüketilmesine izin verilmeyen ürünlerin sokulması ve yine ürettiği GDO'lu ürünlere Pazar oluşturmak için bu topraklara göz dikmiştir ve bu ürünlerin çok ciddi Pazar payına sahiptir. Ülke topraklarında tarım yapmak üretimine izin verilmeyen tohumlar üretmek, ki yeni tohumculuk yasası bunu zeminde yaratmıştır.

Ülkemizdeki seçim propagandalarını incelediğimizde çok ciddi bir şekilde politikaların esasını köylünün aldığı ve onların oyunu alma yönünde söylemlerde bulunulduğunu görmekteyiz. Her gelen hükümet tarım politikalarında değişiklik yapmış ve her değişiklik aslında isimsel değişiklik olmuştur. Çünkü IMF-DB patentli olan bu politikaların hepsinde de üreticiye saldırı vardır, ama özellikle bunun en katmerlisini küçük üretici görmektedir.

"**Ama benim köylüm işini bilir**" söylemi çok doğrudur. Nasıl bu yıl fındık üreticisi AKP hükümetine seçim sandığına çağırıldığı gibi bundan önceki hükümete de aynı tepkiyi vermiştir. Bu süreçte değişen bir şey vardır: Artık köylülük var olan hükümete değil aynı zamanda IMF-DB'ye tepki gösterirken sistemdeki çarpıklığı da görmektedir. Karadeniz'deki mitingde açılan pankartlarda ya da halkın "**Artık bizi de mi dağlara zorluyorsunuz?**" söylemleri, bugün kitlerin çözümünden yana bakış açılarındaki değişim olarak görünmektedir.

Tarımın tasfiyesine her türden saldırıya karşı çözümün yolu bellidir. Bu çözüm yolunu köylü kitlelerine taşıyacak olan ise bizleriz. **Kelkit'ten bir İK okuru**

Narenciye üreticisi dertli

Narenciye üreticileri sorunlarını sürekli dillendirmelerine rağmen şu ana kadar devletin ilgili kuruluşlarından bir çözüm sunulmuş değil.

Narenciye ürünlerinden portakal, mandalina, limon ve greyciğirten maliyetinin altında alıcı bulduğunu ya da dalında kaldığını söyleyen köylüler, borçlarını ödeyemiyor.

Devlet, narenciye üreticilerine teknik yardım, ürün pazarlaması ve desteklemelerde hiçbir yardımda bulunmazken köylüler özellikle ürünlerinin piyasaya sunulmasında sıkıntı yaşıyor. Ürünleri için gerekli ilaçları da ruhsatlı olmadıkları için bulamayan köylüler zor durumda. Narenciye üreticilerinin örgütsüz olması, tarımda yaşanan yıkımdan daha fazla etkilenmelerine neden olmakta. Kooperatiflerin ve üretici birliklerinin çok az olduğu narenciyede emekçiler büyük şirketlerin insafına kalmış durumda.

Köylüler, ürünlerini iç piyasa yerine yurtdışında değerlendirmekte. Ancak bunun içinde yapılan teşvikler oldukça sınırlı. Bahçeden toplanan narenciye, aracılardan elinden geçerek marketlerde yerini almakta, fiyatı da altı kat artmaktadır. **Erdemli Turunçgil Üreticileri Birliği Başkanı Cemalettin Kurt**, narenciye tüketimini arttıracak endüstriyel işleme tesislerinin yetersiz olduğunu, pazarda talep görmediği için fiyatın 30-40 YKR'ye kadar düştüğünü, birçok üreticinin dalında çürümeye bıraktığını söyledi. Kurt; Narenciyeyi işleyerek meyve suyu vb. elde edilebilecek tesislerinin sayısının yurt genelinde 15'i geçmediğini bu yüzden narenciye ürünlerinin değerlendirilemediğini belirtti. **(H. Merkezi)**

Siyanüre karşı bir ses de Kozak Yaylası'ndan

Koza Altın İşletmeleri A.Ş tarafından Bergama'nın Kozak Yaylasında kurulmak istenen siyanürlü altın arama madenine engel olmak için sonuna kadar mücadele edeceklerini bildiren köylüler Yukarıbey köyünde çeşitli sivil toplum kuruluşları ve çevrecilerle bir araya gelerek toplantı düzenlediler.

Yıllardır Bergama'nın Ovacık köyünde kurulu bulunan siyanürlü altın arama madenine karşı verilen mücadele Uşak'ın Eşme ve Dersim Ovacık'tan sonra şimdi de Bergama'nın Kozak Yaylasına taşındı. **Koza Altın İşletmeleri A.Ş** tarafından Bergama'nın Kozak Yaylasında kurulmak istenen siyanürlü altın arama madenine engel olmak için sonuna kadar mücadele edeceklerini bildiren köylüler Yukarıbey köyünde çeşitli sivil toplum kuruluşları ve çevrecilerle bir araya gelerek toplantı düzenlediler. Yukarıbey Köyü kahvesinde yapılan toplantıda ilk sözü alan Jeoloji Yüksek Uzmanı **Tahir Öngür** Koza Yaylasında açılmak istenen siyanürlü

aramada ne tür işlemlerin yapılacağına bilinmediğini, insanlara ve çevreye ne tür etkilerinin olacağına hazırlanacak raporlarla belirlenebileceğini söyledi.

EÜ. Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı Uzm. Dr. **Raika Durusoy** ise, madenin faaliyete geçmesinden sonra çevreye ve insana zarar veren tehlikeli maddeleri bertaraf etmemin mümkün olmadığını

'İşgale Karşı Cephe Açacağız'

Ovacık altın madeninde verilen mücadelenin hukuk açısından kazanıldığı-

nı belirten Metalürji Odası Genel Başkanı **Cemalettin Küçük** bütün hukuki kazanımlara rağmen madenin işletilmesine ve hukuk kararlarının hiçe sayılmasına dikkat çekti. Küçük "**Bu nedenle bizler de işgale karşı cephe açacağız**" dedi

Son olarak Yukarıbey Köyü Öğretmeni **Savaş Turgut** ise söz alarak "**Madenin kurulmasıyla birlikte 20 yıl sonra bizler burada ne yiyecek ne içeceğiz? Siyanürlü altın madeni konusunda bilgilenip mücadele edelim**" diyerek bu toprakların yok olmaması için mücadele edeceklerini belirttiler.

(H. Merkezi)

Selle boğuşan köylü şimdi kuraklık tehlikesiyle karşı karşıya

Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı **İbrahim Yetkin**, tarım alanlarını vuran sel felaketinin ardından kuraklık tehdidinin baş gösterdiğine dikkat çekti. Yetkin, 2007 sezonu için tarlaya atılan tohumların çürümeye başladığını belirterek, acilen önlem alınmasını istedi.

TZD Başkanı Yetkin, 17 Aralık'ta düzenlediği basın toplantısında başta Güneydoğu Anadolu Bölgesi olmak üzere 30 il ve ilçeyi vuran sel felaketinin tarımda ciddi kayıplara yol açtığını anımsattı. Yetkin "**Sel felaketinin yaraları henüz sarılmamışken bu kez aşırı sıcaklık ve kuraklıktan kaynaklanan yeni bir felaket kapıyı çaldı. 2007 sezonu için tarlalara atılan buğday, arpa, mercimek gibi ürünlerin tohumları, filizlenmeden çürümeye başladı**" dedi. Kuraklık bir süre daha devam ettiği takdirde üreticinin bir kez daha tarlaya tohum atmak zorunda kalacağını kaydeden Yetkin, "**Yüksek girdi fiyatları düşünülürse, birçok üretici yeniden tohumluk, gübre, mazot parası veremeyeceği için üretimden çekilecek. Yeni ekim yapılırsa bile yeni tohumluklardan ne ölçüde verim alınacağı bilinmiyor**" diye konuştu.

Yetkin, en büyük tehlikenin ise hububatta yaşanacağını belirterek, büyük olasılıkla buğday rekoltesinin düşeceğini kaydetti. Buğday fiyatlarının % 25 arttığını, ancak bu artışın her zaman olduğu gibi üreticiye değil tüccar ve un sanayicisine yaradığını ifade eden Yetkin bunlara bağlı olarak "**ekmek zamları katlanacak ve buğday ithalatı artacak**" dedi. Yetkin açıklamasını, Türkiye'deki 12,5 milyon hektar sulanabilir arazinin 4,2 milyon hektarının sulanabildiğine işaret ederek, yeni su politikası ve strateji oluşturulması gerektiğini söyleyerek bitirdi. (H.Merkezi)

Tarım işçilerine rahat yok!

Yılın belli dönemlerinde çalışan tarım işçileri geldikleri yerlerde çeşitli sorun ve zorluklarla karşılaşılıyorlar. Bu sorunların başında düzenli barınabilecekleri evler olmadığı için yakalandıkları hastalıklar gelmektedir. Ayrıca tam okul dönemlerinde iş için değişik illere gittikleri için çocuklarını okula gönderememektedirler. Günde yaklaşık 14 saat çalışan tarım işçileri emeklerinin karşılığını tam olarak alamamaktadırlar. Bunun yanında tarım işinde çalışan işçilerin genelde Türkiye Kürdistanı'ndan gelen insanlar olmaları nedeniyle devlet ve onun güdümündeki sivil faşistler tarafından çeşitli baskılarla karşılaşmaktadırlar. Bunun son örneği geçtiğimiz günlerde Urfa'nın **Suruç** ilçesinden **Hatay**'ın **Erzin** ve **Dörtiyol** ilçesine narenciye işi için gelen tarım işçilerine yönelik zabıta ekiplerinin baskısıyla yaşandı. Kalacak düzenli bir evleri olmadığı için uygun yerlerde çadırlar kurarak barınma ihtiyaçlarını kendi imkânlarıyla karşılamaya çalışan tarım işçileri, her akşam zabıta ekipleri tarafından çadırlarında rahatsız edilmektedir. Dörtiyol'da yaklaşık 30 ailenin bulunduğunu belirten tarım işçisi **Salih Polat** zabıtalardan her gece çadırlara gelerek kendilerini rahatsız ettiğini belirtti ve "**bize çadırlarda bile yaşamayı çok görüyorlar**" dedi. 13 çocuğuyla Dörtiyol'a geldiğini söyleyen Polat "**Bu kışta evimizi terk edip, birkaç kuruş para kazanmak umuduyla buralara kadar geldik. Geldiğimiz günden beri Dörtiyol Belediyesi zabıtaları her akşam çadırlarımızı basıyor**" dedi.

Bir başka tarım işçisi olan **Mahmut Güler** ise "**Bu ağır işte 14 saat çalışıyoruz, 15 YTL alıyoruz. Buna da razı olmamıza rağmen geldiğimiz günden beri, şehrin dışında olmamıza rağmen çadırlarımızı bile hazmedemeyen belediye zabıtaları her gece bizi rahatsız ediyorlar**" dedi. (H. Merkezi)

Patates üreticisi feryat ediyor!

Ülkemizin en önemli patates üretim merkezi olan Nevşehir'de patates üreticisi köylüler borç batağında.

Meram Elektrik Dağıtım AŞ. tarafından borçlarını ödemeleri için mektup gönderilen köylüler borçlarını nasıl ödeyeceklerini düşünüyor. Köylüler, sulama için kullandıkları elektrik borçlarını ödeyemez durumda. Konuya ilişkin bir açıklama yapan Nevşehir Ziraat Odası Başkanı **Recep Tunç**, il genelinde 3 bin 600 civarında patates üreticisinin 1998-2006 yılları arasında tarımsal sulamadan kaynaklanan 1711 milyon YTL elektrik borcu olduğunu, bu miktarın yasal faizler ile birlikte 230 milyon YTL'ye ulaştığını, MEDAŞ'ın borçların ödenmesini istediği aksi takdirde elektriğin kesileceğini bildirdiğini ifade etti. Yıllardır birikmiş borçları üreticilerin kısa sürede taksitlendirip ödeme imkânının olmadığını belirten Tunç, birikmiş borcun ana faizlerinin silinerek anaparanın uzun vadelere yayılması gerektiğini söyledi. (H. Merkezi)

Faşizmin barış talebine yanıtı; En iyi Kürt ölü olandır!

1000'e yakın seçilmişin yürüyüşü Ankara'da noktalanırken, Meclis, randevu talebini reddetti.

kapsamlı operasyonlara son sürat devam ediyordu. Barış balonları havalandırırken sağ yakalanan HPG gerillaları **Hüseyin Arslan** ve **Muhammet Mustafa** infaz ediliyordu. İşte faşizmin barışı!

Ulusal hareket, dünyanın en büyük ordularından birine sahip olan ve Osmanlı'dan beri korkunç vahşeti ile ün salan bir devletten barış yapmasını beklemektedir. Ulusal hareketin tüm barış söylemine devletin yanıtı her defasında kurşun olmaktadır. Buna rağmen yeniden barış sürecine girilmektedir. Elbette bu güzergâhın nedeni ulusal hareketin sınıfsal konumu ve bunu takip eden çizgisidir. Ulusal hareket dönem dönem güçlense de faşizme önemli kayıplar verdirse de bu çizgi nedeniyle bu kısır döngüyü yaşamaya mahkûmdur. Faşizm bugün gerilla mücadelesini-silahlı mücadeleyi tasfiye etmek amacıyla özellikle **tescilli katil Mehmet Ağar**'ın liderliğinde yoğun bir tasfiyecilik rüzgârı estirmektedir.

Önümüzdeki günlerde atılacak adımlarla bu süreç daha da gelişecektir. Tam da bu noktada ulusal harekete dair eleştirilerimizle birlikte onun demokratik taleplerini ve bunun için yürüttüğü gerilla savaşını destekliyoruz. Ulusal hareketin gerilla savaşını yükseltmesi faşizme geri adım attırması ülkemizde başta gerilla mücadelesi yürüten hareketler olmak üzere devrimci hareketin moralini yükseltecektir.

Kürt ulusunun bin yıllardır süren imha, inkâr ve asimilasyon politikalarına karşı dağları mesken tutmaktan başka yol yoktur. Çünkü hiçbir özgürlük, uğruna bedel ödenmeden kazanılmamıştır. Kürt ulusunun bugün geldiği nokta verdiği 20 yılı aşkın onurlu savaşın sonucudur. Ulusal kimliğini, onurunu yeniden inşa eden, devlete karşı yürüttüğü militan silahlı mücadeledir. Devletin inkâr politikalarına karşı geçmişin militan mücadele hattına sahip çıkılmalıdır.

Ulusal hareketin bugünkü kitlesini yaratan budur. Faşizmden barış beklemek kuzuyu kurda teslim etmektir. Gerçek barış, söylenen sahte barış türküleri ile değil ile sömürü ve zulüm uygulayan egemen sınıfların yıkılması ile gelecektir. Bunun gerçekleşmesi için yürünmesi gereken yol barış değil savaştır. Kürt emekçilerin yaşadığı tüm acılar ancak böyle sona erecektir. Devlet atılan her geri adım ile boşalan alanları faşist zihniyeti ile doldurmakta bu da Kürt halkına daha fazla açlık, yoksulluk, zulüm getirmektedir/getirecektir.

Devletin silahlı mücadeleyi tasfiye politikalarına karşı gerçek barış için silahlı mücadele yükseltilmelidir!

17 yaşında bir fidan...

12 Eylül Askeri Faşist Cunta'nın hemen ardından Ankara Sıkiyönetim Mahkemesi tarafından bir jandarmayı öldürdüğü iddiasıyla yargılanan ve 17 yaşında olmasına rağmen mahkeme tarafından yaşı büyütülerek idam edilen **Erdal Eren** için anma etkinlikleri yapıldı.

Cunta lideri **Kenan Evren**'in "asmayalım da besleyelim mi" sözünün ilk uygulaması olarak 26. yıl önce idam edilen Eren için 12 Aralık günü Ankara'da **Darbe Karşıtı Platform** tarafından **Yüksel Caddesi**'nde bir anma yapıldı. Eylemde 78'liler Derneği Başkanı **Ruşen Sümbüloğlu** Erdal Eren için bir konuşma yaptı. 13 Aralık günü **Karşıyaka Mezarlığı**'nda gerçekleştirilen anmanın yanı sıra 20 Aralık günü de bir panel gerçekleştirildi.

Mersin 78'liler Derneği de, dernek binalarında yaptıkları bir basın açıklaması ile Erdal Eren'i andı. Açıklamayı okuyan Dernek Başkanı **Ethem Dinçer**, "Erdal Eren bize 17 yaşın çocukluğunu, gençliğini, asiliğini ve devrimciliğini miras bırakarak gitti" dedi. (H. Merkezi)

Baz istasyonuna çekiçli öfke

Koca Mustafa Paşa Sancaktar Tekke Sokağı sakinleri, mahallelerinde kurulu bulunan ve sağlıklarını tehdit eden baz istasyonuna karşı topladıkları imzaları verdikleri Kaymakamlıktan bir sonuç çıkmayınca eylem yaptılar. Mahalle halkı sorunlarını yine kendi yöntemleriyle çözerek baz istasyonunu çekiçle tahrip ettiler. Baz istasyonunun bölgedeki okul ve hastanelere olan yakınlığına dikkat çeken mahalle halkı, istasyonun kurulu bulunduğu yapının da kapısını kırdılar. (H. Merkezi)

Ulusal hareket tarafından ilan edilen ateşkesin üzerinden iki buçuk ay geçmişken "barış talebinin toplumsallaştırılması" hedefiyle 1000'e yakın seçilmiş, bir yürüyüş gerçekleştirildi.

"Barışa bir şans daha tanınsın, ateşkes çift taraflı kılınsın, operasyonlar dursun" başlıkları altında başlatılan Ankara Yürüyüşü, devletin barıştan ne anladığını bir kez daha gösterdi.

16 Aralık günü değişik illerden yola çıkan ve üç gün süren yürüyüş boyunca devletin izlediği tutum barışın kimden istendiğini de ortaya koyuyordu. Demokratik kitle örgütü temsilcileri, muhtarlar ve seçilmiş DPT'lilerden oluşan bine yakın kişinin katıldığı yürüyüşün duraklarından biri olan Diyarbakır'da yapılan basın toplantısında konuşan DTP Eş Başkanı Ahmet Türk; "Ateşkesin kalıcılığı için başta TBMM olmak üzere yetkili kurumları güven arttırıcı adımlar atmaya" çağırdı. Türk; Başbakan Erdoğan'ın geçen yıl Diyarbakır'da söylediği "Geçmişteki hatalarımızı kabul edip demokrasiyi derinleştirerek Kürt sorunu çözülebilir" sözlerini hatırlattı. Yürüyüşün iki ayı aşkın bir zamandır ilan edilen tek taraflı ateşkesine rağmen iyi niyet göstergesi sayılabilecek hiçbir adımın atılmaması nedeniyle giderek barış umutlarının yeniden karabulutlarla gölgelenmesine izin verilmeyeceğini göstermek amacıyla yapıldığını açıklayan DPT'liler, çeşitli illerden binlerce Kürt emekçinin katıldığı eylemlerle yola çıktılar. Birçok yerde devletin engellemeleriyle karşılaşan DPT'liler, jandarmanın kimlik kontrolü dayatmasına karşı Şırnak'ta, Şırnak-Mardin, Diyarbakır'da da Diyarbakır-Urfa otoyolunu trafiğe kapattılar. Kendi-

ni "Barış Kervanı" olarak tanımlayan seçilmişler girdikleri her ilde kimlik kontrolü ile karşılaştılar. Baskılara rağmen Ankara'ya ulaşan DPT'liler **Abdi İpekçi Parkı**'nda bir eylem gerçekleştirdiler. DPT'liler Meclis Başkanı Bülent Arınç'tan randevu istedi, ancak muhattap bulamadı.

Barış eline kurşun

Devlet, ulusal hareketin tüm barış çağrılarına, çabalarına ve girişimlerine gelenekselleşmiş inkâr ve imha yanıtını veriyor.

Randevu istenen Meclis Başkanı Bülent Arınç, aynı gün ve saatte özel harekâtçı kafatasçı İlker Başbuğ ile görüşüyordu. Barış Konvoyu Arınç'a doğru yol alırken ABD'de efendilerine Irak raporunu veren Başbakan Erdoğan bir gazetecinin sorusu üzerine devletin Kürt politikasını şöyle özetliyordu: "Türkiye'de Kürtlerin hak isteme gibi bir sorunu yoktur." Erdoğan'ın bu açıklaması "Kürt sorunu var dersiniz elbette olur" demeçlerine nasıl da benziyor! Tek başına bu "tesadüf" bile devletin Kürt politikasını yansıtmaya yetmektedir. Kürt ulusunun bağımsızlığı için savaşan binlerce gerillanın kanına eli bulanmış İlker Başbuğ'la buluşma ile verilen mesaj net: Katliamlara, infazlara, faili meçhullere devam.

Binlerce asker ve özel timle, yolları kapatan devlet, adı isterse Barış Kervanı olsun en küçük demokratik eylemi bile engellemeye çalışarak faşist zihniyetini göstermektedir.

Barış Kervanı Ankara'ya doğru ilerlerken devletin yanıtı Diyarbakır'ın Pirinçlik köyünde Kürt gençlerini katletmek oldu. Barış üzerine nutuklar atılırken devlet Dersim ve Bingöl'de yaptığı

“İşkence değil, kalp krizidir”

müşlerdir.

Yaşadığımız coğrafyada gözaltında işkence sonucu katledilen yeni olmadıkları gibi son da olmayacağı hepimiz tarafından bilinen gerçektir. Henüz geçen sayımızda, Bingöl kırsalında yaralı olarak ele

ilişkin hazırladığı raporda, olayın gözaltında ölüm ve işkence olduğunu belirtti. Hazırladıkları rapora ilişkin bir basın açıklaması düzenleyen İHD heyeti adına **Mihdi Perinçek** “gözaltına alınanların yaşı 18’den küçüktür.” Yavuzkaplan’ın, **Pirinçlik İlköğretim Okulu 8. Sınıf Öğrencisi** olduğunun altını çizen Perinçek, Yavuzkaplan’ın yeşil kartının aynı karakol tarafından imzalandığına ve kalp rahatsızlığı nedeniyle tedavi gördüğünün bilindiğine dikkat çekti.

Faşist zihniyet devrimci, demokrat, yurtsever yada işçi, köylü, öğrenci kendisiyle aynı düşünmeyen, hakkını arayan herkesi ve kesimi kendine düşman görmekte. Bu nedenle de sürekli bildiği tek yolu zoru-baskıyı ve katletmeyi seçmektedir. Özellikle keyfi gözaltıların, infazların ve işkencede katledilenlerin sayısına baktığımızda bunu net bir şekilde görürüz. Bu gerçekliğe rağmen işkenceci olduğunu inkâra giden faşizm işkencede katlettiği insanların ölümlerini ise tesadüflere bağlamakta. Türkiye’de işkencenin sistemli bir şekilde devam ettiğini hapishaneler gerçeğinde de görmek mümkün. Siyasi tutsaklara tecrit içerisinde tecrit uygulanmakta, bu dünyayla bağları kesilerek mektup, ziyaret vb... yasaklar konulmaktadır. İnsanın sosyal bir varlık olduğunu “**unutan**” faşizm bu şekilde suçlu gördüklerini ıslah etmeye çalışmaktadır.

Alıştığımız ancak kanıksamadığımız/kanıksamayacağımız infazlar, iş-

kenceler, katliamlar kuruluşunda bugüne devletin resmi politikasıdır. Henüz yeni kurulmuşken TKP’nin kurucusu **Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını** Karadeniz’de katleden de, **Denizleri** idam eden de, **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşı 90 günlük işkence sonucu katleden ancak “**intihar etti**” diyen de bu devletin kendisiydi.

Kanıksamayacağımız ve kanmaya çağımız bir şey gözaltında işkencenin devam ettiği, sokak ortasında infazların sürdüğüdür. Geçtiğimiz yıllarda İstanbul TMS işkencehanelerinde katledildikten sonra “**intihar etti, kendini astı**” denilen bir devrimci **Yunus Güzel**’i unutmamak. Aynı dönemde Bakırköy’de kimlik kontrol için alınıp ellerine ölüsü verilen genci de... Dur ihtarına uymadığı için öldürülen yüzlerce insanı da biliyoruz. Daha geçen ay “**terörist**” diye öldürülen Hakkari köylüleri de biliyoruz. Saymakla, bu sayfalara yazmakla bitmez TC’nin yargısız infazları, faili belli cinayetleri...

Bu nedenle **Şemsettin Yavuzkaplan**’ın infaz edilmesi sonrası devletin yetkili ağızlarının yaptığı açıklamalar, diğer olayların arkasından yaptıkları açıklamalarla tıpa tıp aynıdır. Bu nedenle bizler, her ne kadar alışsak da bu açıklamalara, tekrar ederek söylüyoruz ki asla kanıksamayacağız. Asla unutmayacağız. Gün gelip de devran döndüğünde hesabı sorulmak üzere hafızalarımızın en canlı yerine kalın harflerle yazıyoruz.

Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır’ın Pirinçlik köyünde karakolun elektrik kablosunu çaldıkları iddiasıyla askerlerin döverek gözaltına aldığı dokuz çocuktan **Şemsettin Yavuzkaplan** (16) götürüldüğü karakolda işkence sonucu öldürüldü. Darp edilerek gözaltına alınan ve karakolda dövülürken yaşamını yitiren Yavuzkaplan ile birlikte gözaltına alınan olayın tanığı diğer çocuklar Yavuzkaplan’ın karakola götürülürken bindirildiği araçta fenalaştığını, karakolda askerler tarafından dövüldüğü sırada yere yığılarak öldüğünü açıkladı.

Her zamanki gibi işledikleri cinayetlerin üstünü örtmek için çeşitli yalanlara başvuran polisler, bu kez de Yavuzkaplan’ın kalp krizi geçirdiğini iddia etti. Oysa Yavuzkaplan’ın kalp hastası olduğu ve fenalaştığı arkadaşları tarafından defalarca dillendirilmesine rağmen, kolluk güçleri bilinçli olarak müdahale etmemiş ve işkenceye devam ederek Yavuzkaplan’ı bilerek öldür-

geçirilen HPG gerillasının götürüldüğü karakoldan sonra bir daha görülmediği ve infaz haberini yayınlamıştık. Üzerinden çok bir zaman geçmeden faşizmin kirli ve kinli yüzü bir kez daha izlediği yeni cinayete kendini sergiledi.

Yavuzkaplan’ın öldürülmesinden sorumlu, karakoldaki kolluk güçlerini aklamak için, her zamanki aymazlığıyla kolları sıvayan devlet erkânından Diyarbakır Valisi, olayın işkence değil, kalp krizi olduğunu ve buna ilişkin bir soruşturmanın açılmasına gerek olmadığını ifade etti. Yapılan bu açıklama gösteriyor ki, işlenen cinayetler; kişilerin değil anlayışındır. Onu aklamak da “**hak, hukuk ve demokrasi**”yi dilinden düşürmeyen devlet erkânının işidir.

“Olay gözaltında ölüm ve işkencedir”

İHD Diyarbakır Şubesi 16 yaşındaki **Şemsettin Yavuzkaplan**’ın ölümüne

Aciz devletin son saldırıları

Çatışmalarda yaşamını yitiren gerillalara yapılan işkenceleri, cezazelerinin ailelerine verilmediğini, sağ ya-

kalananların infaz edildiğini hemen her zaman gazetelerden, dergilerden okumaktayız. Bunun yanında özellikle çocukları gerillada olan ailelere de faşizmin saldırıları sürmektedir. Hemen her gün işkencelere, hakaretlere, tehditlere maruz kalan ailelerden çocuklarını ikna ederek kendilerine teslim etmeleri istenmektedir. Bunda istediklerini elde edemeyince yeni saldırılarla aileleri yıldırmanın çabası içindedir faşizm.

Faşizmin son saldırılarından biri de **16 Mayıs 2003** günü Tokat’ta TC güçlerinin attığı pusuda şehit düşen TKP/ML-TİKKO gerillası **Emel Kılınç**’ın ailesine açılan tazminat davasıdır. Devletin Emel Kılınç’ın şehit düştüğü çatışmada bir askerin yaralanmasını gerekçe göstererek aileye açtığı 10 milyarlık tazminat davası, aslında onun içine düştüğü aczin ve pervasızlıkta sınırlanmadığının bir göstergesidir.

İrkçı saldırılar sürüyor!

İHD İzmir Şubesi, **İnsan Hakları Haftası** kapsamında Türkiye ve dünyada yaşanan hak ihlalleri, işkence vakaları ve toplumsal sorunları konu alan bir sergi açtı. Sergide **Mardin**’in **Kızıltepe** İlçesinde babasıyla birlikte katledilen **Uğur Kaymaz**, Diyarbakır’da geçtiğimiz Mart ayında katledilen 14 HPG gerillasının cenaze töreni sonrası çıkan olaylarda polisin açtığı ateş so-

nucu yaşamını yitiren **Enes Ata**’nın fotoğrafları yer aldı.

Kürt gazeteci-yazar **Musa Anter**’in katledilmesinden, **1978**’de **Maras**’ta gerçekleştirilen katliama, **köy boşaltmalardan Filistin, Lübnan ve Irak**’ta yaşanan hak ihlallerine, kadınlara yönelik şiddete kadar onlarca fotoğraftan oluşan sergi 17 Aralık’a kadar sergilendi.

(İzmir)

F Tipi zindanlarda hak işgalleri sürüyor

19 Aralık 2000'de gerçekleştirilen "Ha-yata dönüş" adlı katliam operasyonlarıyla devrimci ve komünist tutsaklar F tipi hapishanelere konuldular. Tecrit ve tredman üzerine kurulu F tiplerinde devrimci tutsakların Ölüm Orucu ve fiili direnişleriyle uzun ve zorlu bir mücadele yaşandı/yaşanıyor. Devrim yürüyüşünün durdurulamayacağı, devrimci iradenin kırılmayacağı bir kez daha ama bu sefer çok daha kararlı bir şekilde düşmana gösterildi. Bu büyük direniş sonuçlanmış değildir, her geçen zaman yeni biçimler olarak devam etmektedir. Devletin katliam operasyonları sonrası her adımda yenilerini devreye soktuğu saldırılar, devrimci ve komünist tutsaklardan da aynı şekilde karşılığını bulmakta, yeni yeni çarpışma ve direnişler yaşanmaktadır. Devletin F tipi saldırısının ilk süreçleriyle karşılaştırıldığında, gerçekleştirilen direniş birçok noktada düşmanı geri püskürtmüş, devrimcilerin baş eğmezliği kabul edilmiş ve bunların bir sonucu olarak farklı oranlarda da olsa zindanlarda kimi statüler kazanılabilmektedir. Tabi ki bunlar henüz çok yetersizdir. Diğer yandan devletin saldırıları da durmamış, stratejik yönelimler biçim ve bir oranda içerik değişikliklerine uğrayarak aynen devam ettirilmiştir. ÇİK, TMK, çeşitli yasa ve yönetmeliklere yapılan ve yapılacak olan saldırılar yasallaştırılmakta, her bir ayağıyla boşluk bırakmayacak kapsamlı planlar hayata geçirilmektedir. Devletin oluşturduğu bu "boşluk bırakmaz" planlarda gedikler açacak, bu planları işlemez hale getirecek olan içeride ve dışarıda devrimci ve komünistlerin bilinçli ve kararlı mücadelesinden başkası değildir. Bunun için doğru politikalar temelinde gerekli araçları devreye sokabilmek, gelişmelerden bilgili olmak ve mücadeleyi elden geldiğince ortaklaştırmak şarttır.

Devletin en baştan itibaren hapishanelerdeki devrimcileri halktan koparmak ve gözden uzak tutmak istediği, bu amaçla yasalar çıkardığı, koyu bir sansür uygulamaktan yapılan eylemleri vahşice bastırmaya kadar birçok yönetime başvurduğu hepimizce biliniyor. İşte çeşitli hapishanelerde yaşanan bazıları:

İzmir Hapishanelerinde süngerli hücre uygulaması

İzmir Ceza ve Tutukevi Bağımsız İzleme Grubu (TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu, TİHV İzmir Temsilciliği, İHD İzmir Şubesi, ÇHD İzmir Şubesi) tarafından açıklanan

Kasım 2005-Ekim 2006 arası dönemleri kapsayan çalışma hapishanelerde yaşanan gerçekleri gün yüzüne çıkartıyor.

Kırıklar Hapishanesi'ndeki tutsaklar buldukları hücrelerden "**Ani Müdahale Mangası**" adı verilen birim tarafından ve bir kısım idari personelin gözetimi altında alınmaktadır. Zaman zaman bu götürme işlemine **1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde genel olarak 2. müdürlerden biri; **2 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde ise bizzat 1. müdür nezaret etmektedir. Kaba dayak ile başlayan uygulama; hakaret, tehdit içeren sözlü satışmalarla devam etmektedir. Tutsaklardan en az birine falaka uygulaması da yapılmıştır. Yine tutsaklardan birinin boynuna takılan iple nefesiz bırakılarak direncinin kırıldığı belirtilmektedir. Tutsakların "**süngerli oda**" olarak adlandırdıkları yer; 8-10 m2 büyüklüğünde,

içinde bir adet tuvalet taşı bulunan ve tüm duvarları süngerle kaplı bir hücredir. Tutsaklar belirtilen odada ayaklarının birbirine bağlandığını, her iki elin arkadan bağlandığını, daha sonra el ve ayaklardaki bağın vücudun arkasından bağlanması ile oluşturulan pozisyonda yere yatırılarak bekletildiklerini belirtmektedirler. Bu pozisyon tutsaklar tarafından "**domuz bağı**" olarak nitelenmektedir. Kelepçe, bez, koli bandı, yatak çarşafı gibi materyaller bağ için kullanılmaktadır. Arkadan bağlama uygulamasının tek istinası İslami örgüt üyeliği isnadı ile tutulan tutsağa, namaz kılmasına olanak sağlamak için ellerin önden bağlanması şeklinde gerçekleşmiştir.

Bu işlem sırasında tutsaklar uzun süre aç bırakıldıklarını belirtmektedirler. Yemek verilmesi sırasında elleri açılmayan ve gardiyanlar tarafından beslenenler de bulunmaktadır. Ancak bazıları da, ekmek arasına konan besinleri kendilerinin yediğini ve bu sırada yalnızca ellerinin geçici çözüldüğünü aktarmaktadır. Bu durumdayken tutsaklara günde 1-2 kere su verildiği de açıklamada yer almaktadır.

Tutsaklar ayrıca, hücrede buldukları bu süre zarfında tuvalet ihtiyaçlarını da gidere-mediklerinin altını çizmektedir. Açıklamaya göre beraber tutulan iki mahpus birbirilerinin fermuarını ağızları ile açmak zorunda kaldıklarını, bir başka mahpus ise üzerine yapmak zorunda kaldığını belirtmiştir. Bu durum kötü hijyen koşulları yaratması, kişilerin sağlığını tehdit etmesi yanında onur kırıcı niteliği nedeniyle aşağılanma duygusu yaratmaktadır. Tutsaklar pozisyon işkencesine maruz

kalmalarının yanı sıra sürekli olarak sözlü hakaret ve tacize maruz kaldıklarını da belirtmektedirler.

Hapishanelerde hak ihlalleri devam ediyor

Malatya E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan **PKK'li tutsaklar**, aileleri aracılığıyla yaptıkları açıklamada keyfi ve insan haklarına aykırı uygulamaların arttığına dikkat çekerek gazete ve kitapların verilmesinde, ziyaretlerde, mektup, telefon ve sosyal aktivitelerden yararlanmada sorunlar yaşadıklarını belirttiler.

Yine bir örnek olarak 2006 yılında gözaltına alınırken 2 dişi kırılan, 4 dişi de zarar gören ve **Van F Tipi Hapishanesi**'nde bulunan **Reşit Nanto**'na tedavi için 2010 yılına gün verilmesidir.

Kocaeli 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki **PKK'li tutsaklar**, aileleriyle telefon görüşmelerinin 10 dakika ile sınırlandırıldığını ve Kürtçe konuşma yasağının getirildiğini bildirdiler. Baskıların arttığını belirten tutsaklar, kamuoyuna duyarlılık çağrısında bulundu.

Kocaeli 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden TKP/ML tutsağı **Bariş Açıknel**, yaşanan saldırı ve hak gasplarını protesto etmek için kapıları dövmekten kaynaklı 1'er ay mektup ve görüş cezası aldı.

Yine Ceyhan Hapishanesi'nden **Sincan**'a sevk edilen TKP/ML dava tutsağı **Halil Şahin**'in hapishane girişinde dövüldüğü, üzerindeki tüm kıyafetlerin alındığı ve tek kişilik hücreye konulduğu da öğrenildi.

Sincan'da tutsakların direnişi

Sincan'da, bugün yapımı tamamlanmış ve faaliyete geçmiş toplam yedi tane hapishane bulunmaktadır. Bunlar F1, F2, L1, L2, Kadın Hapishanesi, Genç-Çocuk Hapishanesi ve Açık Hapishane'dir ve ayrıca yapımı süren başka hapishaneler de vardır. Ve burada da son dönem artan hak ihlalleri dikkat çekicidir. Bunun en çarpıcı örneği de açılmasıyla birlikte Kadın Hapishanesi'nde yaşananlar olmuştur. Hatırlanacağı gibi Kadın Hapishanesi'nde ilk açılışından bugüne idarenin saldırgan tutumları sonucu çatışmalı bir süreç yaşandı. Devletin, daha en baştan tutsakları teslim almaya ve onlara en geri statüyü kabul ettirmeye çalışacağı tahmin ediliyordu. Sonuçta devrimci kadın tutsaklar vajinal aramaya dek uzanan fiziki saldırı ve işkencelerle yeni yapılan zindana sevk edildi, hücrelere atıldılar. İlk girişteki bu aşağılık uygulamaya tabi tutulan sadece devrimci kadınlar değildi. Sevk edilen diğer tutuklu ve hükümlüler de bu ilk girişte ve daha sonra da aşağılık uygulama ve baskılarla karşılaştılar. Keza bunun sonucunda adli bir kadın tutuklu intihar etti ve yine birçok adli kadın tutuklu intihar girişiminde bulundu. Devrimci kadın tutsaklar ise yaşadıkları bu ilk saldırıdan itibaren direnişe geçtiler ve birçok yeni saldırı ve hak gaspı-

la karşılaştılar. Kadın tutsaklar F tipi saldırısının ilk süreçlerini andıran son süreçteki en azgın ve yoğun saldırılarla karşılaştılar ve buna karşı fiili direnişi geliştirdiler. Hücre dışına çıkışlarda ayakkabılarını çıkarmaya zorlanarak onursuz aramalara tabi tutulmaları, uygulamaya aldıkları tavır bahane edilerek avukat, aile vb. ziyaretlerine, revir, hastane vb. yerlere götürülmeyerek hücre dışına çıkışlarının engellenmesi, yaşadıkları saldırılarla ilgili Adli Tıp'a gitmelerinin engellenmesi, baskıcı ve keyfi uygulamalara karşı tavır aldıkları için defalarca tek kişilik hücrelere atılmaları, hapishane dışına gidis gelişlerde, hapishane girişinde çıplak arama dayatmalarıyla karşılaşarak saldırılara uğramaları, mektuplaşmalarının sistemli bir şekilde engellenmesi, verilen birçok disiplin cezası, hoparlörden sürekli olarak anons ve müzik dinletilmesi... Kadın tutsaklar başta ayakkabı araması dayatması olmak üzere tüm baskı ve saldırılara karşı fiili direniş taktiğiyle, slogan atma-kapı dövme gibi eylemleriyle direnişe geçtiler. Fiziki saldırılara uğrayarak atıldıkları tek kişilik hücrelerde, diğer tutuklularla tüm bağları kopararak, sürdürdükleri süresiz Açlık Grevi için zorunlu şeker, limon gibi en temel ihtiyaçlarının bile karşılanmadığı koşullarda kararlı ve

baş eğmez tutumlarıyla hapishane idaresine geri adım attırdılar. Sadece kendilerine yönelik saldırıyı püskürtmekle kalmayıp dayatılmak istenen geri statüyü de parçaladılar. Fiili direnişleri ve 36 gün süren SAG'ları boyunca örnek bir direniş ve dayanışma sergileyerek devrimci harekete önemli bir deneyim daha kazandırdılar. Tüm talepleri kabul edilerek bir arada kalmaya, ihtiyaçları karşılanmaya başlandı ve ayakkabı çıkarma dayatması başta olmak üzere onursuz ve baskıcı uygulamalara karşı devrimci kadınların tavırları ve talepleri kabul edildi.

1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ndeki (DHKP-C dava tutsakları hariç) devrimci tutsaklar da fiili direniş şeklinde slogan atma, kapı dövme eylemlerini artırarak kadın tutsaklara destek oldular. Tüm devrimci tutsakları ilgilendiren içeriği ve Sincan'daki ayrı ayrı zindanların birbirini etkileyen ilişkilerinin doğal bir sonucu olarak bu yönde de direniş önemli bir örnek teşkil etti. Devletin tek tek parçalardan zindanlardan başlayarak devrimci tutsakların direnişlerini geriletmeye, geri bir statü kabul ettirerek yeni birçok uygulamayı hayata geçirmeye çalıştığı böylesi bir süreçte gerçekleştirilen direnişin önemi ve niceliksel çapından öte bir anlam taşımaktadır.

İÇERDEKİ VE DIŞARIDAKİ PARTİZAN YÜREKLER BİR KEZ DAHA BULUŞTU!

Tutsak Partizanlar bireyciliğin suskunluğun ve duyarsızlığın, gerçek insan ve emek sevgisinin unutulduğu, eşit ve özgür bir dünya yaratma hedefinin bireyci çıkarılara feda edildiği koşullarda yaşamı ürettiler, üretmeye devam ediyorlar. Aylar öncesinde zorlu bir mücadele sonucunda **Sincan T Tipi Hapishanesi**'ne kabul ettirilen boncuklar tutsakların emekleriyle birleşerek tutsakların sesini ailelerle buluşturdu. Saygı duruşuyla başlayan etkinliğin açılış konuşmasını Sevim Kalman yaptı. Konuşmasında ailelerle ye-

teri kadar biraraya gelemediklerine ve bundan sonraki süreçte daha çok birliktelik yakalamanın çabasını vereceklerine değindi. Sincan F Tipi'ndeki tutsak partizanlardan gelen mesaj okundu. **Bayram Kama** ve **Zeki Şahin**'in konuşmalarıyla devam eden etkinlik, ailelerin konuşmalarıyla ve müzik dinletisiyle son buldu.

Tutsaklar ve aileleri bu ortak üretme ve paylaşma çabasıyla tecride bir darbe daha vurmuş oldular.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

45 Hatfadır Konak'talar!

Direnişlerinin **45. haftasında TAYAD'lı Aileler** yine tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması istemleriyle saat 13:00'de **Konak /Kemeraltı Girişi**'ndeydiler. "**Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun**" yazılı pankartın arkasında toplanan kitle adına yapılan açıklamada "Bugün 3 insan, 3 can ölüme yürüyor. **Av. Behiç Aşçı** ölüyor, iki çocuk annesi **Gülcan Görüroğlu** ölüyor, tutsak **Sevgi Saymaz** ölüyor ve tecrit kalkmazsa bu insanlar ölecek. Çözümse kolay, tecritin kaldırılması. Ama katliamcı iktidar istemiyor çözmeyi. O kan istiyor, daha fazla can istiyor. Şunu hiçbir zaman unutmamalılar; sorun çözülmedikçe ölümler devam edecektir" dedikten sonra oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında cezaevinden gelen mektup okunarak devam edildi. Mektubun okunmasından sonra **Grup Günışığı**'nın kısa bir dinletisinin ardından eylem sona erdi.

(İzmir)

M Tipi Hapishanede keyfi uygulamalar

Ağrı M Tipi Hapishanesi'nden İCİ'ye mektup yazan TKP/ML dava tutsağı **Fadime Özkan**, daha önce kendisinin hem müdürden hem savcıdan adlilerle kalmak istemediği yönlü talebinin "**yer yok**" diye reddedildiğini, ancak bu kez de adlileri etkilediği, örgütlediği bahanesi ile bulunduğu yerden alındığını belirtti.

Mektubunda kendisine gönderilen yayımlarla ilgili "bahsettiğim hücre değişikliğiyle arkasından gelen bazı keyfi uygulama ve hak gasplarıyla karşı karşıya kaldık. Bunlardan birincisi, sondan bir önceki gönderdiğiniz dergi ve gazeteler önce uzun bir süre inceleniyor vs.. gerekçeleriyle uzun bir süre oyalandım yaklaşık bir ay. En son 24 Kasım'da tebliğ ettiler vermeyeceklerini. Gayri hukuki bir şekilde el koydular yayımlara gerekçe ise bilinen hikâyeler ve hiçbir hukuki dayanağı olmayan şeyler. Söz de 'terör örgütünün yazılı basını'ymış, '**örgüt propagandası**' yapıyormuş. Tarafıma verildiği takdir-

de 'devlet memuru marifetiyle propaganda' yapılmış olacaktı. Yine bu yayımlar '**kurum asayiş ve güvenliğini tehlikeye düşürecek**'miş vs." diyen Özkan ayrıca sayımlarda da sorun çıkmaya başladığını belirtti. "Önceden ben neredeysem sayım orada alınıyordu (örneğin yukarıdaysam yukarıda, mutfaktaysam mutfakta, havalandırmadaysam havalandırmada alınıyordu). Yeni müdür '**herkes mutfaka inecek**' dayatması getirdi. Yine çıkıp bu müdürle de konuşarak çözmeye çalıştık, ama olmadı. Biz de böylesi bir keyfi dayatmayı kabul etmeyeceğimizi bildirdik. Şimdi (yaklaşık 10 gündür) sayımda aşağıya inmiyoruz. Sayım verdiğimiz ama aşağıya inmeyeceğimizi söylüyoruz. Tutanak tutup gidiyorlar şimdi-lik...." dedi.

Özkan, yine diğer bazı hapishanelerde olduğu gibi burada da tek tek ilaç uygulamasından dolayı ilaç kullanmadığını sözlerine ekledi.

TMY'ye karşı dayanışma eylemleri

İstanbul Barosuna bağlı avukatlar, Taksim Tünelden Meydana kadar küpelleriyle yürüyüş gerçekleştirek F Tipi hapishanelerindeki tecrit uygulamalarına son verilmesini istediler.

"**Tecrit İnsan Hakları İhlalidir**" pankartını açan avukatlar yürüyüş boyunca sık sık "**Ölüme hayır, yaşama evet**", "**Savunma hakkı kısıtlanamaz**" sloganlarını attılar. "**3 kapı 3 kilit açalım tecrit kaldırılmalı**", "**Tecridi kaldırın ölümleri durdurun**" dövizlerinin taşındığı yürüyüş boyunca çevredeki halkın eyleme alkışlarla destek

vermesi uzun süredir yaşanmayan görüntülerin yaşanmasına sebep oldu. Yaklaşık 700 kadar avukatın Taksim Meydanı'na yaklaştığında kolluk kuvvetlerinin barikat kurması "**Hukuka değil, çetelere barikat**" sloganlarıyla karşılandı. Kısa bir gerginliğin ardından yürüyüş devam eden kitle adına basın açıklamasını İstanbul Barosu Başkanı **Kazım Kolcuoğlu** okudu. Açıklamada kısaca Türkiye'de yaklaşık 6 yıldır F tipi hapishanelerde "**özel bir model**" uygulandığı kaydedilerek, bu modelin insanın temel vazgeçilmez hakların kulla-

nilmasına engel olduğu ifade edildi. Bu durumun ciddiyetinin kavranması için avukatların ölüm orucuna yattıklarını belirten Kolcuoğlu, "**tecrit bir insan hakları ihlalidir, asla kabul edilemez. En kısa zamanda tecride son verilmeli ve ölümler durdurulmalıdır**" dedi. Çeşitli illerin barolarının temsilcilerinin katıldığı yürüyüşteki açıklamada son olarak "**İstanbul Barosu olarak sorunun çözümü için her türlü katkıyı sunmaya hazırız**" denildi. Eylem meydana siyah çelenk konularak sonlandırıldı.

(İstanbul)

Emekçiler haklarına sahip çıktı. Birileri çok ürktü!

AKP hükümeti KESK üyelerinin 14 Aralık'ta tüm Türkiye'de iş bırakmaması için bürokratik engelleri devreye soktu. Ancak emekçiler haklıklarından ve meşruluklarından aldıkları güçle, eyleme etkin bir katılım gösterdiler. AKP'nin sosyal ve ekonomik yıkım politikalarını protesto eden emekçiler grevli toplu sözleşme istediler.

KESK binası önünde toplanan emekçiler "IMF'ye uşak halka Kasımpaşalı", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla yolun bir bölümünü trafiğe kapatarak Şişhane Parkı'na geldi.

Eğitim-Sen, Kültür Sanat-Sen, Tüm-Bel Sen, Haber Sen, TMMOB ve DİSK'in de katıldığı eylemde; KESK MYK üyesi Sevgi Gökçe, İstanbul Tıp Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demir söz aldı. Nurettin Güleç ve Ferhat Tunç'un türkülerıyla destek verdiği eylemde Ölüm Orucu eylemini sürdüren Avukat Behiç Aşçı'nın resimleri de taşındı.

Ankara

Ulus, GMK ve Kolej yönünden kortejler oluşturup Kızılay Ziya Gökalp Caddesi'ne yürüyen KESK üyesi kamu emekçileri, polis engeliyle karşılaştı. Yaşanan tartışmaların ardından polis kortejlerin önündeki barikatı kaldırdı. Ziya Gökalp Caddesi'nde buluşan emekçilere seslenen TTB Genel Sekreteri Altan Ayaz, KESK'in kıvılcımını yaktığı mücadele ile GSS'yi ve bütçeyi hükümetin başına yıkacaklarını söyledi.

Mersin

Devlet Hastanesi önünde toplanan KESK emekçileri "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Sağlık haktır, satılmaz" sloganlarıyla AKP binasına kadar yürüdü. Defterdarlık önündeki bir başka grubun da katıldığı eylem, KESK Mersin

Şubeler Platformu sözcüsü Merdan Taş'ın basın açıklamasını okumasının ardından sona erdi.

Malatya

Malatya Öğretmenevi önünde toplanan KESK Malatya Şubeler Platformu emekçileri sloganlarla eski Soykan Parkına kadar gerçekleştirdikleri yürüyüşün ardından yaptıkları basın açıklamasıyla AKP'nin IMF direktifleri doğrultusunda hazırladığı 2007 bütçesini protesto ettiler.

Bursa

Bursa'da KESK Bursa Şubeler Platformu'nun düzenlediği eyleme işçi sendika temsilcileri, devrimci ve demokrat kurumlar ve emekçi halk katılım sundu. Sabah saatlerinden itibaren Ünlü Caddesi'nde toplanan kamu emekçileri, buradan Orhangazi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. KESK Bursa Şubesi Platformu adına SES Şube Başkanı Çetin Erdolu basın açıklamasını okudu.

Erzincan

14 Aralık günü saat 12:30'da Eğitim-Sen Erzincan Şube'den Cumhuriyet Meydanı'na yürüyen eğitim emekçileri, iş bırakma eylemine ilişkin bir basın açıklaması yaptı. SES ve BES üyelerinin de desteklediği açıklamayı Eğitim-Sen emekçileri adına Erzincan Şube Başkanı Ergun Yılmaz okudu. Açıklama alkışlarla son buldu.

KESK üyeleri, 14 Aralık Perşembe günü tüm Türkiye'de AKP hükümetinin sosyal ve ekonomik yıkım politikalarını protesto etmek ve başta "grevli toplu sözleşme hakkı" olmak üzere, çeşitli taleplerle iş bıraktı.

Emekçilerin haklı ve meşru eylemleri birçok yerde bürokratik önlemlerle engellenmeye çalışıldı. Bu yerlerden biri de Kartal'dı. Eğitim-Sen üyelerinin okullarda iş bırakarak greve gitmelerini hazmedemeyen, başta İstanbul Valiliği olmak üzere, il ve ilçe milli eğitim müdürlükleri, eylemden önce okullara genelgeler gönderdi. Bununla yetinmeyen Müdürlük, İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün isteği üzerine, okullara hazır listeler gönderip, iş bırakan veya yavaşlatan personel isimlerinin listeye yazılıp, gönderilmesini istedi.

Ancak tüm bunlara rağmen Eğitim-Sen üyesi kamu emekçileri haklarına sahip çıkarak alanlarda olmasını bildiler.

Bu konu ile ilgili Eğitim Sen Kartal Şubesi Başkanı Nizamettin Aktepe'nin görüşünü aldık. Kendisi bize özetle şunları aktardı:

"14 Aralık'ta emekçileri gözeten

bütçe talebi ile birlikte grevli toplu sözleşme hakkımız için gerçekleştirdiğimiz eylem öncesi, Eğitim-Sen sevk eylemi gerçekleştirmişti. Bölgemizde İstanbul 5 No'lu şubeye bağlı 1640 öğretmen, bu eyleme katıldı. Bundan önce de bu eylemi duyurmuş ve 182 okulda referandum yapmıştık. Ve bu referandumdan da bütçeye "hayır" çıkmıştı. Bu eylemlerden sonra bizlere yönelik baskılar arttı. Valiliğin çabası tamamen bu eylemi sabote etmektir, eyleme katılımı engellemektir. Ancak tüm bunlara rağmen eyleme önemli bir katılım oldu. Biz bu tür baskıları kınıyoruz ve kınamakla da kalmayacak bu durumu yargıya taşıyacağız. Yani sonuç olarak diyoruz ki: Bizler sergilenen orta oyununa karşı emeğimize ve geleceğimize sahip çıkacağız. 'Grev' silahımızı kazanana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Tüm demokratik kitle örgütleri, partiler, KESK'i desteklemelidirler. Eğitim-Sen'i yeniden dirilterek, yetkili sendika olabilmesi için bu destek çok önemlidir." (Kartal)

İstanbul

İstanbul Unkapanı'ndaki eski

Merhaba...

Ülkenin ve mahallenin gidişatına baktığımda içimi müthiş ve karamsarlık, korku kaplıyor. Yediğimiz ekmek, içtiğimiz su kadar kirlenmiş sokaklar ve insanlar... İnsanları bu denli kirleten fuhuşun, uyuşturucunun ve cinayetlerin batağına batırıp, ahlakını çürütüp, yozlaştıran nedir, diye kendimce düşünürken, bir bakıyorum sokaklarda, her çetenin içinde, önünde, arkasında ve gölgelerde durup, o zavallıları sokağa salan devletin rütbeli kolluk kuvvetleri var. Yani demek ki, sokağımızı, gençlerimizi, bizleri, yediğimiz içtiğimiz her şeyimizi kirletip, bizi eroınman yapan, birer cinayet şebekesi durumuna getirip, kadın alışverişine kadar sürükleyip, ahlâksızlaştıran, bizi yönetenler-

miş.

Hem yönetiyor, hem kirletiyor. Biliyor musunuz, bataklıkta beslenen sivrisinekler vardır. Eğer bataklık olmazsa sinekler beslenemez, aç kalır, ölür. Onun için, bizim kolluk kuvvetlerimiz her zaman kendilerine bataklıklar yaratmak zorundalar.

Eskiden çete, mafya, uyuşturucu gibi sesleri çok duymazdık. Ve çok da takmazdık, korkmazdık. Çünkü ahlâkıyla, duruşuyla, korkusuzluğuyla yanyana yürüyen bir halkımız ve o halka önderlik yapan devrimcilerimiz vardı. Kolay mıydı biri bir kadına kötü baksın veya çeteleşip, birilerine baskı yapsın! Karşısında halkı, devrimcileri bulurdu. Ve o bataklık fareleri de aç kalıyordu, elindekilerle yetinmek zorundaydılar. Gün geldi 12 Eylül denilen lanet darbe oldu. Ne halkın beraber yürüyüşü kaldı ne de o devrimcilerimiz kaldı. Şimdi

biliyor musunuz, halkımız birbirlerinden bile korkar hale gelmiş. Ve devrimcilerimiz, yediği tokat ve şamarlardan dolayı kendi bürolarına kapanıp, kırtasiye devrimciliğine başlamışlar. Ve ne onlar halkı ne de halk onları soruyor. Ve biliyor musunuz, ana babası belli olmayan, yurtlarda büyüyen çocuklara benzemiş halkımız. Yıllar sonra, "ben babanım, elini ver bana" diyen biri çıksa da, tereddüde düşüp, kuşkuyla bakıyordur. Sahibinin devlet olduğunu sanıyor, ama ona da güvenmiyor. Kirleneceğini, hırpalanıp acı çekeceğini bildiğinden, halkımız sanırım ufuklara gözünü dikmiş, babasını bekliyor. Ve ben diyorum ki, genelde tüm halk, özelinde ise Topselvi halkı, devlet destekli sokak çetelerine karşı birilerine güvenmek zorunda, bu güveni sağlayacak güç çıkıp, bu halkı örgütlemeli ve kendini kanıtlamalı. Bedel

ödeyerek, o çetelerin kulaklarını çekerek, hak ettikleri cezayı vererek, kendini kanıtlamalı. Yazılımlarla, bildirilerle afişlerle, mahalle toplantılarıyla o güveni almak gerekmektedir. Bu boşluğu dolduracak tek güç ve çetelerin korkulu rüyası, devrimcilerdir. Bu yapılmalı ve mutlak yapılmalı. Eskiden, yani bundan bir-iki ay önce polis Apo denilen biri vardı. Uyuşturucu ve kadın ticaretinin koruyucu meleği. Topselvi'yi hayli batağa batırıp, tayin olup gitti. Yerine kimi bıraktığı malum. Hasan Onay ve çocukları. Malatyalı üç-beş çakal, mahallenin hem uyuşturucu hem hırsız ekibi. Sivashlı üç beş cinayet şebekesi... Yani kısacası, zaten mahalleli hepsini iyi tanır ve bilir. Bu devlet destekli çeteleri bir bir deşifre edip, tepesine binilmezse, Topselvi'de halkın güvenini almak olası değildir.

(Topselvi'den bir İK okuru)

Beyinlerin istilasına karşı, burjuva karargâhlara hücum!

İnsanlık tarihi, bağrında bir dizi acıları, sancuları taşıdığı gibi, deneyim ve tecrübeleri de taşımaktadır. Korkunç katliamlara sahne olduğu gibi, soy-lu direnişlere de sahne olmuştur. Toplumda imtiyazlı sınıfların oluşmasıyla başlayan sınıf savaşımı birçok aşamadan geçerek günümüze dek süregelmiştir.

Bugün dünyayı anlamak, insanlığın içinde bulunduğu durumu yorumlamak; bu savaşa doğru bakmaktan, savaşın yasalarını doğru algılamaktan geçtiği gibi; savaşın taraflarının içinde buldukları durumu da yani bunların iç çelişkilerini de doğru okumaktan geçer. Onun içindir ki, ustalar insanlık tarihinin sınıf savaşımı tarihi olduğunun önemle altını önemle çizerler. Bu savaş en genel anlamıyla politik ve ekonomik iktidarı alma savaşımıdır. Bu savaşın en genel anlamıyla iki cephesi vardır. **Devrimci cephe ve karşı devrimci cephe.** Devrimci cephe proletarya başta olmak üzere çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halklar; karşı devrimci cephe büyük burjuvazi (ülkemiz özgülünde komprador burjuvazi) başta olmak üzere tüm sömürücü sınıflar bulunmaktadır. Nasıl ki her düşünce bir ideolojiye dolaşısıyla bir sınıfa dayanıyorsa; her sınıf da kendine has kültür, ahlak, moral de-

ğer vb. özellikler taşır-yaratır.

Karşı devrimci cephe savaşta her türlü çirkinliğe, alçaklığa başvurmakta geri durmaz. Her türlü dezenformasyon araçlarını devreye sokar. Buna karşı devrimci cephe bu amansız savaşta kullandığı tüm silahlar, başvurduğu yol ve yöntemler temiz ve devrimcidir. Böyle olmak zorundadır. Bu durum devrimci cephenin yürüttüğü savaşın haklı, meşru oluşunun zorunlu sonucudur. Hâkim sınıflar kokuşmuş düzenlerinin yıkılmasını geciktirmek, ömürlerini biraz daha uzatmak için her türlü kirli yola başvuruyorlar. Tam da bu noktada, günümüzde karşı devrimci cephenin en etkili silahı olan ideolojik bombardıman silahının devreye girdiğini görüyoruz.

Karşı devrimci cephe bu kez fiziki saldırılardan daha çok ideolojik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Bedenlerin istilasının yerine beyinlerin istilasına yöneliyor. Bunu yaparken bilimi, teknolojiyi, insan emeğini ve hünerini seferber ederek yürüttüğü kirli savaştan zaferle çıkmak istiyor. Bir yandan ince taktiklerle anti-MLM akımların önünü açarken MLM'lere saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bir yandan ekonomik ablukayı derinleştirerek insanları ekmek parasını temin için köleleştiriyor. Bir yandan bu iki kol-

dan saldırıların bileşkesi olan toplumdaki çürüme diye ifadelendirdiğimiz, her türlü değer yargılarına yabancılaşma, yani üretimden kopuk, asalak, kolektif mücadeleden kopmuş, kolektif düşünme yetisini kaybetmiş; bireyci, bencil, korkak ve yarınları değin hiçbir umudu kalmamış, düşünemeyen, üretemeyen; alkolün, uyuşturucunun, kumarın müptelası olmuş, cinselliğin kölesi haline gelecek fuhuş batağının içinde debellenen bir insan nesli yaratılmak isteniyor.

Hâkim sınıflar yukarıda kısa başlıklar altında aktarmaya çalıştığımız **kuşatma ve çürütme saldırılarını genelde dünyanın ve ülkenin her bir yanında sürdürmekle birlikte; bu alçakça saldırılarını daha çok devrimin kalbinin attığı ülke ve bölgelerde yoğunlaştırmaktadır.** Bu alçakça halk düşmanı faaliyetler devrimci mücadelenin altının boşaltılması ve tasfiyesine yönelik faaliyetlerdir. Maalesef kabul etmek zorundayız ki, karşı devrimci cephe bu alçakça yürüttüğü faaliyetlerinde geçici de olsa başarı sağlamış durumdadır. Bugün gençliğin ezici çoğunluğu uyuşturucunun, alkolün, metalaştırılmış cinselliğin kölesi durumundadır. Emperyalist tüketim kültürü kelimenin tam anlamıyla gençliği teslim almış, yüzlerce, binlerce yoksul emekçi çocukları bir ekmek parasına, bir paket sigara parasına çetelere tetikçilik yapmaktadır. Yine binlerce emekçi, yoksul çocuk uyuşturucu batağına saplanmış, yaşamdan tamamen koparılmış, geleceğe dair hiçbir güvencesi ve umudu kalmamış duruma sokulmuştur. Böylece bu insanların devrimci mücadelede yerini almaları bir yana devrimin önünde fiilen engel olma durumları söz konusudur. Bizler somut koşulların, somut tahlilinden yola çıkarak şeyleri açıklamaya çalış-

şırız. Diyalektik bakış açısı bize bunu işaret eder, meselelere yaklaşımda olgulardan yola çıkarak, çıplak gözle görününin öte yanını da görme ve bunu bütünlüklü ele almayı, tek yanlılığa düşmemeyi öğretir. Bizler Proletarya Partisi'nin faaliyetçileri olarak her konuda bu MLM yönteme uygun hareket etmeyi esas almıyoruz. O zaman göreceğiz ki, çözümsüzlükler-çözümüne, umutsuzluklar-umuda, güvensizlikler-güvene evrilmeye başlayacaktır.

Bugün dünyadaki gelişmeleri ve çelişmeleri incelerken, keza ülkemizdeki sınıf mücadelesinin seyrini irdelediğimizde gidişatın çok iç açıcı olmadığını söylemek yanlış olmaz sanırız. Devrimci hareketin dağınıklığı, reformist-revizyonist dalganın güçlülüğü, legalist anlayışın devrimci hareketin büyük bir bölümünü sarıp sarmalaması... Kısacası devrimci hareketin pusulasızlığı, kitlelerin devrimci harekete yönelik derin güvensizliği vs. çizilecek karamsar tablonun argümanları olarak sıralanabileceği gibi, kitlelerin içinde bulunduğu durum ve karşı devrimci cephenin saldırı atakları... Ama tüm bunlar bizleri yanıltmamalı, korkutmamalı. Meşhur bir Çin atasözü vardır; **"Karanlığın en koyu noktası, aydınlığa en yakın noktadır aynı zamanda."** Bugün birçok şey dibe vurmuşsa, çok şeyler yapmanın fevkalade koşulları mevcut demektir.

Devam edecek

(Sarıgazi İK okurları)

Yozlaşmaya karşı isyan ateşi büyüyor

Biz **Samandıra** semtinde yaşayan **Partizan okurları** olarak yozlaşma ve yabancılaşma karşıtı mücadelemize bir yenisini daha ekledik.

Emperyalizmin yoz kültürüne karşı kendi kültürümüz olan **Yeni Demokrasi kültürünü** ulaştırmak amacıyla derneğimizde çeşitli etkinlikler yapmayı amaçlıyoruz. Bunlardan biri de film gösterimleri. Amacımız, çeşitli toplumsal içerikli filmler göstererek Samandıra halkıyla buluşmak. İlk olarak **3 Aralık** tarihinde devrimci sanatçı **Yılmaz Güney**'in **"Yol"** adlı filmi gösterdik. Daha sonra **9 ve 16 Aralık** tarihlerinde de **"Babam ve Oğlum"**, **"Büyük Adam Küçük Aşk"** adlı filmleri gösterdik. Sinema ücretlerinin çok yüksek olduğu ve sinemaların emekçi halktan uzak olduğu günümüzde halkımızı sinemayla buluşturmak halkın yoğun ilgisiyle karşılandı. Etkinliklerimize katılımın yoğun olması, bizim açımızdan bir olumluluktadır.

Film gösteriminden sonraki sohbetlerimizde yozlaşma ve yabancılaşma üzerine vurgular yaparak düzenin yaratmış olduğu bu bataklığı kurutup yeni demokrasi kültürünün zeminini hazırlamak için üzerimizdeki ölü toprağı atma üzerine vurgular yaptık. Sistemin her türlü saldırılarına karşı her alanda direnişimizi hep birlikte büyütelim.

(Samandıra İşçi Köylü okurları)

Kartallar ve insan

Kartal, kuş türleri içinde en uzun yaşayanıdır. 70 yıla kadar yaşayan kartallar vardır. Ancak bu yaşa ulaşmak için, 40 yaşındayken çok ciddi ve zor bir karar vermek zorundadır.

Kartalın yaşı 40'a vardığında pençeleri sertleşir, esnekliğini yitirir ve bu nedenle de beslenmesini sağladığı avlarını kavrayıp tutamaz duruma gelir. Gagası uzar ve göğsüne doğru kıvrılır. Kanatları yaşlanır ve ağırlaşır. Tüyleri kartlaşır ve kalınlaşır. Artık kartalın uçması iyice zorlaşmıştır. Dolayısıyla kartal burada bir seçim yapmak zorundadır. Ya ölümü seçecektir, ya da yenide doğuşun acılı ve zorlu süreci-

ni göğüsleyecektir.

Bu yeniden doğuş süreci 150 gün kadar sürecektir. Bu yönde karar veririrse kartal, bir dağın tepesine uçar ve orada bir kaya duvarda, artık uçmasına gerek olmayan bir yerde, yuvasında kalır. Bu uygun yeri bulduktan sonra kartal gagasını sert bir şekilde kayaya vurmaya başlar. En sonunda kartalın gagası yerinden sökülür ve düşer. Kartal bir süre yeni gagasının çıkmasını bekler. Gagası çıktıktan sonra bu yeni gaga ile pençelerini yerinden söker

çıkıyor. Yeni pençeleri çıkınca kartal bu kez eski kartlaşmış tüylerini yoldan çıkarır. 5 ay sonra kartal, kendisine 20 yıl veya daha uzun süreli bir yaşam bağışlayan meşhur yeniden doğuş uçuşunu yapmaya hazır duruma gelir.

Kendi yaşamımızda sık sık bir yeniden doğuş süreci yaşamak zorunda kalırız. Zafer uçuşunu sürdürmek için, bize acı veren eski alışkanlıklarımızdan, geleneklerimizden ve anılarımızdan kurtulmak zorundayız. Ancak geçmişin gereksiz safrasından kurtulduğumuzda, deneyimlerimizin yeniden doğuşumuzun getireceği olağanüstü sonuçlarından tam olarak yararlanabiliriz.

Nurtepe Partizan okurları

Nepal'de Maoistlerden ültilmatom

Merkez Komitesi toplandı

15 Aralık tarihinde ise Geçici Anayasa, hükümetle Maoistler arasında imzalanan anlaşmayla kabul edildi. 168 maddelik belgede Kurucu Meclis seçimlerinin nasıl gerçekleştirileceği de ayrıntılı bir şekilde açıklandı. Mahara yoldaş konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada anayasanın tarihsel halk hareketinin temel kazanımı olduğunu vurguladı.

15 Aralık tarihinde NKP (Maoist) Merkez Komitesi toplantısını tamamlayarak önümüzdeki süreç üzerine yönelimini belirledi. 21 Aralık'ta MK toplantısı ile ilgili açıklama yapan Maoistler, toplantıda Prachanda yoldaş tarafından sunulan siyasi raporun tartışılarak kabul edildiğini, ülkedeki son sürecin değerlendirildiğini ve Kurucu Meclis seçimlerine kadarki kampanyanın planlandığını belirttiler. Barış görüşmeleriyle birlikte partinin savaş dönemindeki yapısında değişikliklere gittiklerini açıklayan NKP (Maoist), 11 yoldaştan oluşan partinin merkezi sekreterliğinin kurulduğunu ilan etti. Prachanda yoldaşın başkanlığındaki sekreterlikte ülkenin beş bölgesinin sorumlularıyla birlikte **Bhattarai**, **Kiran**, **Dev Gurung**, **Mahara** ve **Baidya** yoldaşların yer aldığı açıklandı. Yine 14 bölgesel büronun yanı sıra bir uluslararası büronun kurulduğu da ilan edildi. Açıklamada gizli çalışmalar yapan hükümete karşı protesto eylemlerinin gerçekleştirileceği belirtilirken hükümete Aralık'ın son gününe kadar 10 günlük süre verdikleri de vurgulandı.

Hindistanlı Maoistlerden eleştiri

13 Kasım'da Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi adına açıklama yapan **Azad** yoldaş, NKP (M)'yi son taktikleri üzerine eleştirdi. "Yeni Nepal ancak gerici devletin yıkılmasıyla kurulabilir. PLA'nın silahlarının BM gözetiminde saklanması kitlelerin silahsızlandırılması anlamına gelir" başlığını taşıyan 2 sayfalık bildiriye barış anlaşmasının süreci özetlendikten sonra anlaşmanın bazı kısımları eleştirildi.

Silahların belirli yerlerde saklanması tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini vurgulayan **Azad** yoldaş, bunun on yılı aşkın süredir büyük bedeller ödenerek sürdürülen Halk Savaşı ile Nepal halkının kazanımlarının tehlikeye girebileceğini ve ezilen kitlelerin silahsızlandırılmasına yol

açabileceğini belirtti.

Açıklamada Maoistlerin geçici hükümete girerek devlet aracının gerici karakterini değiştiremeyeceği ve yürürlükteki mekanizmanın sömürücü egemen sınıflarla emperyalistlere hizmet ettiği vurgulandı.

Azad yoldaş açıklamasında anlaşmanın yarattığı bir diğer yanılsamanın ise Birleşmiş Milletler'e verilen tarafsızlık rolü olduğunu belirtti. BM'nin emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin elinde bir araç olduğunu ve rolünün emperyalist müdahaleyi meşrulaştırmak olduğunu vurgulayan HKP (Maoist), BM'yi, silahların denetimi, seçimlerin ve barış sürecinin gözetimi için davet etmenin ABD emperyalizmini müdahaleye davet etmekle aynı anlama geldiğini açıkladı.

Yine yapılan açıklamalarda Güney Asya halklarının en önemli düşmanı olan ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda bölge ülkelerine müdahale eden Hint yayılcılığına karşı da yanılsamaların yaratıldığı, Hindistan'ın Nepal'in iç işlerine müdahale etmesine karşı çıkılmadığı için de Nepalli Maoistler eleştirildi.

Açıklamada son olarak NKP (Maoist)'in bu taktikleri Güney Asya'daki diğer Komünist Partilere önermesi de eleştirilerek şöyle denildi: "Merkez Komitemiz kristal netliğindedir ki, proletarya, devlet iktidarını ele geçirmeden gerçek demokrasinin yaşanması mümkün değildir. Partimiz Güney Asya halklarını ve Maoist Partileri, **Başkan Mao** tarafından gösterilen uzun süreli Halk Savaşı yolunda ısrarlı olmaya çağırılmaktadır." Açıklama NKP (Maoist)'in devrimin tarihsel derslerin ışığında güncel taktiklerini yeniden gözden geçirmeye davet ederek sona erdi.

**Maoistler,
kızıl iktidar
bölgelerinde
yıkılan karakolların
tekrar kurulmasına
izin
vermezken,
Nepal hükümeti
bunları
yeniden inşa etmek
istiyor.**

Nepal'de hükümetin Maoistlerden habersiz bir şekilde ABD, Hindistan, İngiltere, Çin ve İtalya gibi 14 ülkenin büyükelçilerini ataması ve **Ulusal İnsan Hakları Komisyonu**'nun üyelerini belirlemesi üzerine Maoistler hükümete karşı protesto eylemleri başlatma kararı aldı. Kararın duyulmasına ilk tepki **Halk Kurtuluş Ordusu**'ndan geldi. Kaldıkları kamplardan silahlarıyla çıkan gerillalar şehir merkezlerinde yürüyüş yaptıktan sonra köylere çekildiler ve karar geri alınana kadar protestolarını sürdüreceklerini açıkladılar. **18 Aralık** tarihinde **Chulachali** kampıyla birlikte çeşitli alt kamplardan 3500 gerillanın yer aldığı ilk tümenin sekreteri **Naresh** yoldaş talepleri kabul edilene kadar halkın evlerinde kalacaklarını açıkladı. **Biratnagar**'daki kamptaki 1900 gerilla, silahlarıyla kamplarını terk ettiler. **Rolpa**'daki kampta kalan 2500 gerilla da şehir merkezinde hükümeti protesto ettikten sonra kamplarına geri döndüler. **Dhangadhi**'deki kampta kalan 3 bin gerilla ise **7. Tugay Komutanı Prajwal**'in komutasında eylem yaptıktan sonra kamplarına geri döndü. **Surkhet**'te de 6 bin gerilla yürüyüş yaptı.

Bununla birlikte Maoistler hükümete 10 günlük bir ültimatom vererek hükümeti anlaşmaya uymaya ve aldığı kararlardan vazgeçmeye çağırdı. Buna uygun olarak **20-30 Aralık** tarihlerinde ülke çapında büyük protesto eylemleri ve **31 Aralık-1 Ocak** tarihlerinde de ülke genelinde genel grev örgütlenme çağrısında bulundu.

Başkentte grev

Maoist Parti, hükümetin bu kararına karşı ayrıca 19 Aralık tarihinde **Kathmandu**'da sabah 10'dan 16'ya kadar grev ilan etti. Aynı gün trafik de bloke edildi. Grevle birlikte Başkent **Kathmandu**'da normal yaşamın durduğu basına yansdı. Şehir araç giriş çıkışı durdu. Tüm okullar, fabrikalar ve mağazalar kapandı. Grev sırasında kitleler de Maoistlerin önderliğinde hükümeti protesto eylemleri gerçekleştirdi. Yine farklı şehirlerde de protesto eylemleri ve kısa süreli grevler gerçekleştirildi.

NKP (Maoist)'in sözcüsü **Krishna Bahadur Mahara** 19 Aralık'ta açıklama yaparak hükümetin aldığı bu kararların barış sürecini ciddi bir şekilde etkilediğini belirtti. Hükümetin bu tavırlarından kaygı duyduklarını belirten Mahara yoldaş, bu tür kararların büyük bir kaza ile sonuçlanacağını vurgulayarak hükümeti uyardı. Mahara aynı zamanda kırsalda polis karakollarının yeniden kurulma çabalarını da mahkum ederek bu eylemlerin barış anlaşmasını bozmak anlamına geldiğini açıkladı.

Karakollara izin yok

19 Aralık'ta konuyla ilgili açıklama yapan Başkan Prachanda ise hükümetin kararını şiddetli bir şekilde eleştirdiğini belirte-

rek hükümeti gizli çalışmalar yapmaması için uyardı. **Prachanda** bu tür kararların ardında gerici güçlerin oyunlarının yattığını da sözlerine ekledi. Prachanda yoldaş aynı açıklamada hükümetin iç savaş sırasında yıkılan ve kovulan polis karakollarını yeniden kurma kararını da eleştirerek buna izin vermeyeceklerini açıkladı. Halk hükümetinin çalışmaya devam ettiğini belirten Prachanda yoldaş geçici hükümet kurulunca parlamento ile birlikte halk hükümetinin çalışmalarına son vereceğini açıkladı. O tarihe kadar Halk Hükümetinin kızıl iktidar bölgelerinde hükümetin müdahalelerine izin vermeyeceklerini de vurguladı.

Ülkenin farklı yerlerinde kurulmaya çalışılan polis karakollarına karşı Maoistlerin müdahaleleri de devam ediyor. 15 Aralık'tan bu yana **Beltari**'de, **Rupandehi**'de, **Dhakhadhi**'de ve yüzlerce ilçe ve köyde kurulan polis karakolları Maoistler ve halk tarafından dağıtıldı, getirilen malmelere el konuldu, polisler kovuldu. Yapılan eylemlere her yaşta geniş kitlelerin katıldığı basına yansdı. 18 Aralık'ta ise **Ilaka**'da polis karakoluna izin vermek istemeyen Maoistlerle polis arasında çıkan çatışmada 12 kişi yaralandı.

Maoistler, Halk Savaşı sırasında bölgelerden kovulan polis ve askerlerin barış anlaşmasına aykırı bir şekilde Kızıl İktidar bölgelerinde tekrar oluşturulmasına izin vermezken, **İçişleri Bakanı Sitaula** Ocağın ortasına kadar tüm karakolları yeniden kurmayı hedeflediklerini açıkladı. 50 ilden 27'sinde polisin faaliyet yürütebildiğini belirten **Sitaula** amaçlarının barışı korumak olduğunu iddia etti.

Gericilerin korkusu: Maoist silahlar

Silahların denetimi meselesi gündemdeki ilk yerini korumaya devam ediyor. İmzalanan anlaşmalara rağmen silahların yönetimi üzerine tartışmalar son bulmuyor. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere dış gerici güçler Maoistlere silah bırakma çağrısı yaparken hükümet de imzaladığı anlaşmalara aykırı şekilde benzer çağrılarda bulunmaya devam ediyor. **10 Aralık**'ta açıklama yapan Başbakan **Koirala**, geçici anayasa ve hükümetin ancak Maoistlerin silahlarının denetiminin ardından mümkün olacağını belirtti. Yine 18 Aralık'ta açıklama yapan Kongre Partisi (Demokratik) MK üyesi **Mahat** ile Kongre Partisi Genel Sekreteri **Poudel** de Maoistlerin silahlarının denetiminin öncelikli olduğunu açıklayarak asıl korkularını da göstermiş oldular. Konuyla ilgili olarak 11 Aralık'ta açıklama yapan **Baburam Bhattarai** yoldaş ise anlaşmada kararlaştırılan sürecin bu tür açıklamalarla geciktirildiğini vurgulayarak bunun barış sürecini tehlikeye sokacağını belirtti.

NKP (Maoist)

Hesabı sorulamadan ölen bir diktatör: PINOCHET

Şili'yi, 17 yıl boyunca kan ve vahşetle yöneten faşist diktatör **Augusto Pinochet**'nin geçtiğimiz günlerdeki ölümü, Şili halkının büyük çoğunluğunu sokaklara döktü. Bu sokağa dökülme, Pinochet'nin ölüm haberinin halk yığınlarında keder ve yasa neden olması değildi. Aksine, Şili halkının, Pinochet'ye karşı, diktatörlüğü boyunca gerçekleştirdiği katliamlardan, yargısız infazlardan ve gözaltında kayıplardan dolayı öfkenin ürünüydü. Şili halkı bu ölüm haberiyle birlikte, sevincinden ve de kendiliğinden sokaklara dökülmüştü!

ABD destekli eski diktatör **11 Eylül 1973**'de Şili Devlet Başkanı **Allende**'yi, CIA destekli kanlı bir darbeyle devirdikten sonra, tam 17 yıl boyunca ülkesinde vahşi bir terör estirmişti. Birkaç yıl önce ortaya çıkan belgeler, Pinochet'nin bu kanlı darbenin ABD emperyalizmi tarafından planlandığını ve her adımıyla ilgili bilgi sahibi olduğunu bir kez daha gözler önüne sermişti. İşte bunun içindir ki, O'nun ölümü **Margaret Thatcher** gibi "**Demir Leydi**" lakaplı Avrupalı emperyalist temsilcileri tarafından "**büyük bir üzüntü**" ile karşılanmakla birlikte, en fazla da ABD emperyalistlerini yasa boğdu.

Şu süreçte ABD'nin belli başlı burjuva basınında Pinochet'in ölümüne ilişkin birbiri ardına yayınlanan yazılar da kaçınılmaz olarak, Pinochet'yi aklamaya, bunu yaparken de tarihi çarpıtmaya dönük oldu. Bu çarpıtmalar daha çok da darbeyi haklı çıkarma çabalarını içermekte. Ancak tarih ne kadar çarpıtılmaya çalışılırsa çalışılsın, Şili halkının 17 yıl boyunca yaşadığı zulmü ve vahşeti unutturamaz, haklı çıkaramaz.

Emperyalist güdümlü medya Pinochet'nin ardından yaktığı ağıtla birlikte, O'nun diktatörlüğü boyunca gerçekleştirdiği ekonomik-siyasal icraatlarını, O'nun ülkede yarattığı "**mucizeler**" olarak sunma yarışına girmiş bulunuyor. Örneğin bu yazılardan birinde, "**Pinochet'nin çifte ahlakı**" üst başlığının altına küçük harflerle şöyle bir alt başlık eklenmiş: "**Pinochet öldürdü ve işkence etti. Ancak Latin Ameri-**

ka'nın en başarılı ülkesini miras bıraktı."

Bu yaklaşım çok açık ki, başarı için öldürme ve işkence kaçınılmaz gibi bir yaklaşımı da içeriyor ve bunları başarının doğal bir parçası göstermeye çalışıyor. Ancak biz Pinochet'nin gerçek "**mirasının**" ne olduğunu çok iyi biliyoruz:

10 Aralık 2006'da bir askeri hastanede kalp krizinden ölen eski diktatörün, 1973 yılında hükümet binasının havadan bombalanması da dâhil, kapsamlı bir askeri güç kullanarak gerçekleştirdiği darbenin hemen ardından parlamento feshedilmiş ve tüm ülkedeki politik yaşam "**susturulmuştu**". Parlamantoya yapılan silahlı saldırı sırasında yaşamını yitiren ve "**intihar ettiği**" açıklanan Şili devlet başkanı Allende'nin tüm yandaşları darbenin ertesinde "**illegal**" ilan edilmiş, ülke çapında ciddi bir silahlı karşı koyuş yaşanmadığından, darbeler çok kısa sürede tüm ülkede iktidarı ele geçirmişlerdi. Arkasında CIA'nın olduğu gün gibi açık olan bu kanlı darbenin alt yapısı ise, darbe öncesinde, yine ABD emperyalizmi tarafından geliştirilen bir dizi provokasyonla hazırlanmıştı. Dönemin **Nixon hükümeti** iç kargaşa yaratacak bir dizi faaliyetin propagandasını, büyük paralar akıttığı, Şili'nin sağcı medyası aracılığıyla yapmıştı. Bir dizi ekonomik ambargo ve CIA'nın kimi iş sektörlerinde işçileri kıskırtan pratikleri ile, ülke halkında bir hoşnutsuzluk havası yaratılmış, yine CIA aracılığıyla bir dizi sözde grev, eylem vb. faaliyetler örgütlenmişti. Ekonomik ambargolarla, ülke ekonomisi zora sokularak, halkın yaşamı ağırlaştırılmaya çalışılmış ve böylelikle adım adım darbenin hazırlıkları yapılmıştı.

Darbenin daha ilk yılında sol güçlere dönük sayısız katliamlar, işkenceler, sürgünler, gözaltılar, yargısız infazlar gerçekleştirilmiş, çok sayıda insan ise "**kayıp**" edilmişti. Resmi rakamlar toplam 3.197 ölüm olduğunu söylese de, gerçek sayının verilen rakamın çok üzerinde olduğu biliniyor. Askeri diktatörlük boyunca neredeyse tüm sol eğilimli önder unsurlar tutuklanmış ve ağır işkencelerden geçirilmişti. Elektrik verme, kaba dayak, tecavüz, en basit işkencelerdi. Sola dönük bu cadı avı sadece Şili ile de sınırlı kalmamış, askeri diktatörlük "**Cordor Operasyonu**" adı verilen uluslararası bir operasyon da örgütleyerek, sola dönük takibatları Latin Amerika'nın tüm güney bölgelerinde de hayata geçirmişti. Bu operasyon, benzer rejimlerle yönetilen, **Paraguay**, **Bolivya**, **Arjantin** ve **Uruguay** gibi ABD destekli rejimler tarafından da tam desteklenmiş, sayısız devrimci önder bu süreçte katledilmişti.

Pinochet diktatörlüğünün ekonomi politikası ise "**liberal pazar ekonomi-**

si" üzerine oturmuştu. Zenginlerin vergileri düşürülmüş, özelleştirmelere hız verilmiş, asgari ücret ortadan kaldırılarak, ücretler tamamen işverenin keyfiyetine bırakılmış, sendikalar yasaklanmış ve sosyal düzenlemeler tamamen ortadan kaldırılmıştı.

Ülke zenginlikleri "dost"lara peşkeş çekildi

Pinochet'nin ekonomik-siyasal yaşamda yarattığı söylenen "**mucize**", Şili emekçilerini ve yoksul halkını giderek daha da büyük bir sefalete sürüklemişti. Ülke çapındaki yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşayanların oranı % 40'ların üzerine çıkmış, ülke, dünyadaki gelir dağılımının en eşitsiz olduğu ülkeler içinde baş sıralara oturmuştu. İşsizlik oranı **1974-75** yılları arasında, % **9.1**'den, % **18,7**'ye çıkarak, sadece bir yıl gibi bir sürede iki katı artış göstermişti. Bu oran **1983**'e gelindiğinde % **35**'lere çıkmış, endüstrideki üretim % **28** gerilemişti. Bu üst boyuttaki yıkım militan bir işçi hareketini ortaya çıkarınca, on binlerce kişi işkencelerden geçirilerek, tutuklanmıştı. Kısacası, Pinochet askeri diktatörlüğü emekçi halk yığınlarını 1930'lardaki ekonomik bunalım koşullarına sürüklemişti.

Özelleştirmeler çok kapsamlı ve kuralsız bir biçimde hayata geçiriliyor ve yağma artık tüm toplumsal zenginliklerin yoğun ve kapsamlı bir yağmasına dönüşüyordu. Bu yağmadan en büyük payı alanlardan biri de, sonraki yıllarda gizli hesaplarda 27 milyon dolardan fazla parası olduğu ortaya çıkan Pinochet'ydü.

Krizi giderek derinleşen ve krizden çıkışın yolunu askeri-ekonomik-siyasal saldırganlığı üst boyutlara çıkararak aşmaya çalışan emperyalistler, emekçi halklardaki kıpırdanışlara karşı duydukları korkuyu, Pinochet vb. diktatörlerin ardından yaktıkları ağıtlara yansıtıyorlar. Ve bu kıpırdanışları yine Pinochet benzeri diktatörlerle bastırmaya çalışmaktan kaçınmayacaklarının mesajını da vermekteler.

"Arka bahçe" darbelere yabancı değil

ABD emperyalizminin, tüm dünya halklarının yanı sıra, özellikle de Latin Amerika halklarına dönük bir tehdidi olarak da algılanması gereken bu çabalarının ardında, hiç kuşkusuz buralardaki, en azından bugün için anti-ABD'ci olarak görünen sürecin de rolü var.

Reformist önderliklerle gelişen bu süreç, yine bir reformist önder olan Salvador Allende dönemiyle benzerlikler de içermekte. Allende de anti-Amerikancı bir tutum izlemekte birlikte, sosyalist bir duruşa sahip değildi. Şili'deki yönelime damgasını vuran da yine bu duruştu. Allende'nin burjuvaziye uzlaşan tutumu, Pinochet gibi faşist kişiliklerin ordu içinde üst rütbelere konumlanmasını getirmiş, Şili burjuvazisi kısmi reformlar karşısında bile tahammülsüzlüğünü göstererek, kaybetmediği gücünün de etkisiyle, ABD emperyalizminin CIA aracılığıyla ülkede faşist bir askeri darbe hazırlaması noktasında işbirliği içine girmişti.

Yine CIA'nın bizzat devreye girmeyle ortaya çıkan ve halkın tepkisi olarak gösterilen karşı-devrimci örgütlenmelerin yarattığı ve faşist darbenin ayak sesleri olan, sözde ayaklanmalara karşı silahlanmak isteyen işçi sınıfının militan kesimlerine, Allende tarafından, "**barışçıl**" olma adına izin verilmemişti. Bunun içindir ki, faşist darbe, her hangibir silahlı direnişle karşılaşmadan, çok kısa sürede tüm ülkede büyük bir "**suskunluk**" yaratabilmişti. Allende'nin iktidarı süresince izlediği bu reformist yönelim, darbe sırasında, bombalara altındaki hükümet sarayında bulunan ve faşist darbecilere teslim olmayan Allende'nin bir gerçekliği ve de yenilginin de başlıca nedenidir maalesef. O'nun reformist yönelimindeki yanlışlardan çıkarılacak dersler, **Latin Amerika'nın birçok ülkesinde gelişen bugünkü sürece de ışık tutacaktır. Bunun içindir ki, Şili deneyimi iyi incelenmelidir.**

Zam, zulüm, işkence işte AKP!

2002 yılında 130.2 milyar dolar olan dış borç, 2005 yılı Haziran ayı itibariyle 161.8 milyar dolara yükselmiş durumda. Buna göre, hükümetin göreve geldiği günden bu yana iç ve dış borç stoku 116.9 milyar dolarlık artış gösterdi. 2002 yılında 3 bin 214 dolar olan kişi başına düşen borç miktarı ise 4 bin 666 dolara çıktı. AKP'nin IMF ile imzaladığı Standby anlaşmaları ve gönderdiği niyet mektuplarıyla bu oranın daha da artacağı ortada.

2006'yı geride bırakırken, 5. yılına giren AKP hükümetinin icraatları halk düşmanlığını tescilledi. 2002 seçimlerinde hükümet olan AKP, geçen süre içerisinde çok iyi bir grafik çizerek efendilerinin takdirini aldı.

Eğitimden, sağlığa, altyapıdan yatırımlara, sosyal güvenliğe kadar çok geniş bir yelpazede emperyalistlerin çıkarlarını birkaç yol kazası dışında harfiyen yerine getirdi. Emperyalistlerin emrine amade olan Türk hâkim sınıflarının sözcüsü AKP, görevini büyük bir başarı ve "özveri" ile sürdürüyor. Temiz, ilkeli siyaset, söylemleri ile hükümet koltuğuna oturan AKP uluslararası şirketlerin, IMF ve DB'nin direktiflerini aynen yerine getirdi. Daha fazla kâr ve sömürü ilkelere taviz vermedi. Tarihin en büyük özelleştirmelerini yaptı. Irak halkının katledilmesine ortak olan ülkemiz hakim sınıflarının isteklerini tam olarak yerine getiremese de büyük bir efor sarf etti. Filistin ve Lübnan halkının bombalanmasında ABD ve Siyonist İsrail ile işbirliği yaptı. Binlerce masum insanın evleri başlarına yıkıldı, sokaklar çocuk bebek cesetleriyle doldu. AKP işçi sınıfı ve halkımızın öncülerine karşı da "temiz siyaset"i uygulamada büyük bir dirayet gösterdi. 17 Haziran 2005 tarihinde Mercan'da 17 MKP gerillası katledildi. Haklar ve Özgürlükler Federasyonu'na "Disketten adın

çıktı" iddiası ile yapılan saldırılarda yüzlerce insan gözaltına alındı. Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve çizgisindeki kurumlara yapılan baskınlarda onlarca insan tutuklandı. TKP/ML'ye yönelik yapılan operasyonda birçok devrimci tutuklandı. Egemen sınıflar Terörle Mücadele Kanununu yasalaştırarak terör estirdi.

Borç stoku çılgın büyüyor!

AKP, ülke refahının yükseldiğini söyleye dursun rakamlar tüm gerçekleri ortaya koyuyor.

2002 yılında 130.2 milyar dolar olan dış borç, 2005 yılı Haziran ayı itibariyle 161.8 milyar dolara yükselmiş durumda. Buna göre, hükümetin göreve geldiği günden bu yana iç ve dış borç stoku 116.9 milyar dolarlık artış gösterdi. 2002 yılında 3 bin 214 dolar olan kişi başına düşen borç miktarı ise 4 bin 666 dolara çıktı. AKP'nin IMF ile imzaladığı Standby anlaşmaları ve gönderdiği niyet mektuplarıyla bu oranın daha da artacağı ortada.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları emekçi halkımızı sömürmek için çeşitli yöntemler kullanılıyor. Bunlardan biri de vergi. Özellikle dolaylı vergiler egemenler için büyük bir gelir kaynağı. Dolaylı vergilerin yüksekliğine en güzel örnek olarak akaryakıt üzerindeki vergi yükü gösterilebilir. Türkiye'de rafineri fiyatı üzerinden yapılan hesaplama göre, akaryakıt için ödenen her 100 milyon liranın yaklaşık 65 milyon lirası devlete KDV ve ÖTV olarak ödeniyor. Bu yüzden bugünlerde bazı sürücüler protesto amaçlı "Bu araçta dünyanın en pahalı yakıtı kullanılıyor" yazılı stickerları araç camlarına yapıştırıyorlar.

AKP 2006 yılında ekonomik tablonun iyiye gittiğini, ekonominin büyüdüğünü söylese de sermayenin sesleri öyle demiyor. Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün'ün; "Ekonomide bazı göstergelerde yalancı bahar yaşanıyor olabilir. Ancak çarşı pazarda hava mevsim normallerinde seyretmiyor. Tüccarın, esnafın kafasına protestolu senet ve karşılıksız çek yağıyor. AKP hükümetinin 3 yıllık icraatı piyasalarda havayı mevsim normallerine çeviremedi. Hala, ekonomik sorunlar hız kulvarında, hala reel sektör sisler bulvarında" ifadeleri ile AKP'nin bindiği dala fazla güvenmemesi gerektiğini gösteriyor.

Özelleştirme Şampiyonu; AKP

AKP hükümeti Türk hâkim sınıflarının emperyalistler karşısındaki konumlanışları ve talimatları doğrultusunda önemli özelleştirmelerin altına imza attı. "Yapısal Ekonomik Reform" adı altında kamu kuruluşlarını emperyalist şirketlerin talamına açtı. AKP'nin tüccar Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın 2003-2006 döneminde "46 şirketteki kamu hisselerinin tamamı, 3 kuruluştaki kamu hisselerinin bir bölümü, 37 işletme, 6 liman, 3 binin üzerinde varlık ve gayri menkul satışı ve işletme hakkı devrinin gerçekleştirildiğini" bildiren açıklamaları AKP'nin özelleştirmelerdeki zaferini de anlatıyor.

Son 4 yılda yapılması öngörülen özelleştirme ihalelerinin tamamına yakını sonuçlanmış. Unakıtan'ın açıklamalarına göre, 2006 yılının 9 aylık döneminde, Başak Sigorta A.Ş., Başak Emeklilik A.Ş., TÜPRAŞ ve ERDEMİR'deki kamu hisselerinin blok satışı ile Türk Hava Yolları A.O'daki kamu hisselerinin bir bölümünün halka arzı gerçekleştirilmiş.

Bunların yanısıra TEKEL'e ait İkiz Kuleler, Büyük Ankara Oteli, Büyük Efes Oteli, Büyük Tarabya Oteli ile yine TEKEL'e ait Kaldırım, Kayacak ve Yavşan Tuzlaları ve Emekli Sandığı'na ait Kızılay Emek İşhanı'nın satış/devir işlemleri tamamlanmış. Halen TCDD'ye ait İzmir Limanı'nın, Sümer Holding'e ait Bor, Ereğli, Ilgın, Kayseri şeker fabrikaları, Başkent, Sakarya ve İstanbul Anadolu Yakası Elektrik Dağıtım A.Ş.'lerinin özelleştirilmelerine ilişkin sürecin devam ettiğini söyleyen Unakıtan, özelleştirme portföyünde yer alan ve önümüzdeki dönemde özelleştirilmesi hedeflenen bazı kuruluş ve varlıkları da şöyle sıraladı:

"Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş.'ye ait şeker fabrikalarından oluşacak portföy grupları, TEDAŞ'a ait dağıtım bölgeleri, Sümer Holding A.Ş., T. Demir Çelik İşletmeleri A.Ş., T. Denizcilik İşletmeleri A.Ş., TEKEL, PETKİM, Karadeniz Bakır İşletmeleri A.Ş., Türk Hava Yolları A.O., Mardin Mazıdağ Fosfat Tesisi, T. Halkbank A.Ş., Karayolları Zincirlikuyu arsası." Bu özelleştirmelerin sonunda binlerce işçi işsizler ordusuna katıldı. İstihdam olanaklarının yaratılacağını iddia eden AKP, özelleştirilen kurumların işçilerinin eylemlerine gözlerini kapatıyor. Büyük bir iki yüzlülükle işçilerin işsiz kalmadığını savunuyor.

AKP'nin sağlık politikası: Yıkım

AKP'nin belki de emekçilerin canını en çok yakacak uygulamaları sağlık alanında yaşandı.

AKP "**paran kadar sağlık**" anlayışı ile yoksul emekçilere sırtını döndü. "**Aile Hekimliği Türkiye'de sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinin en önemli adımıdır. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti (AKP) hükümetine 2004 yılında 40,6 milyon Euro kredi verilmiştir.**" Bu sözler Dünya Bankasının Aile Hekimliği uygulamasına ilişkin düşüncelerini yansıtmaktadır. Yeterince açık: "**Aile Hekimliği**" ile "**koruyucu sağlık hizmetleri**" alanı tasfiye edilirken hekimler tüccar, hastalar müşteri olarak görülmektedir.

AKP hükümetinin 4 yıllık iktidarı döneminde, sağlık alanına aktarılan kaynaklar yaklaşık iki-üç katına çıkmıştır. Sağlık harcamaları 2003 yılında yaklaşık 9-10 milyar dolardan, 2005 yılı itibarıyla 19-20, 2006 yılında yaklaşık 23-24 milyar dolara çıkmıştır. Ancak bu artış değişik yöntemlerle sermayeye aktarılmıştır. Hükümetin yoğun bir propaganda ile piyasaya sürdüğü "**Sağlıkta dönüşüm**" toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan yoksul, yoksun ve dar gelirli emekçiler ve sağlık çalışanlarının büyük çoğunluğu için felaket demektir.

Emperyalistlerin uşakları sermaye ihraç ederken şimdi artık doktor ihraç etmeye başladılar. Yasa tasarısı olarak Meclis Genel Kurulu'na sunmaya hazırlanan düzenlemede yabancı hekimlerin çalışmasının önü açılmaktadır. Uluslararası sermayenin istekleri doğrultusunda ithal ve ucuz hekim çalıştırılması için ülkemizde hekimlik yapabilmenin koşulları zorlaştırılacak, emekçiler için bir yaşam alanı daha kapanacak. **Sağlık harcamalarında yapılacak sınırlamalar ile sağlık hizmetlerine, özellikle de ilaca ulaşmak zorlaşacak; bu hizmetleri alabilmek için daha fazladan harcama yapılacak.** Bu koşullarda Emekli Sandığı, SSK, Bağ-Kur ve Yeşil Kartlı hastalar hastane ve eczane kapılarından geri dönmek zorunda kalabilecektir.

"Pamukçu öldü, domatesçi hasta, mısırcı yasta, AKP hâlâ başta!

AKP hükümetinin uygulamalarından en büyük zararı gören köylüler oldu.

IMF'nin "**tarım alanındaki istihdamı yüzde 5'e indireceksiniz**" emirleriyle tarım alanına yönelen

egemenler binlerce köylünün topraklarını satmasına, büyük şehirlere göç etmesine neden oldu. AKP'nin taşeronluğunu yaptığı tarım politikaları-

Bu özelleştirmelerin sonunda binlerce işçi işsizler ordusuna katıldı. İstihdam olanaklarının yaratılacağını iddia eden AKP, özelleştirilen kurumların işçilerinin eylemlerine gözlerini kapatıyor.

na karşı köylüler TC tarihinin en büyük eylemlerini yaptılar. Değişik yerlerde gerçekleşen lokal protestolar bir yana **Manisa**'da yapılan eyleme **100 bine yakın köylü** katıldı. **Ordu**'da yapılan ve iki gün süren fındık üreticilerinin eylemine ise **80 bine**

yakın insan katıldı. Bu rakamlar aynı zamanda AKP hükümetinin tarım alanında yaşama geçirdiği IMF politikalarının başarısını da gösteriyor. AKP, halka şirin görünmek için tanıtım kampanyaları düzenlese de bakanlarının beyanları gerçek kimliklerini ele veriyor.

Manisa'da köylülerin eylemine ilişkin, "**çiftçiye ait olmayan siyasi bir miting**" değerlendirmesi yapan Tarım ve Köyişleri Bakanı **Mehmet Mehdi Eker** kimin yanında olmadığını göstermiş oluyordu. Bakana göre miting siyasi bir angajmandan öte bir anlam ifade etmiyordu. AKP köylünün yaşam standardının, alım gücünün arttığını söylese de rakamlar hiç de öyle demiyor. Toprak Mahsulleri Ofisi'nin; 2004-2005 sezonunda mısır alım fiyatı 330 bin lira iken, 2005-2006 sezonunda mısır alım fiyatı 260 bin liraya düşmüş. Buğday geçen yıl 340 bin liradan satılabildi, şimdi 280 bin liradan işlem görüyor. Bunlar aynı durumun yaşandığı yüzlerce üründen sadece birkaç tanesi.

Ülke köylüsü destekleniyor diyen AKP Hükümeti'nin yetkilileri bu durumdan bir sonuç çıkarıyor mu acaba? **Dünyanın en pahalı mazotunu, en pahalı gübresini, en pahalı suyunu, en pahalı elektriğini, en pahalı tarım ilacını kısacası tüm girdileri en üst fiyattan kullanan köylüler isyan ediyor.** AKP bununla da yetinmiyor; **KİT'leri, birlikleri özelleştirmelerle, yasa değişiklikleriyle devre dışı bırakıp üreticileri sermayeye karşı iyice savunmasız hale getiriyor.**

AKP'nin tüm söylemlerine karşılık raporlar tarım alanlarının azaldığını, tarımsal üretimin düştüğünü, ihracatın gerilediğini, ithalatın arttığını, hayvancılığın çöküşe doğru yol aldığını ortaya koyuyor. İşçiler, memurlar, gençler... Bu gidişata yaptıkları mitinglerle nasıl dur denileceğinin işaretini verdiler. **IMF politikaları uygulandıkça alanlar emekçi halkın ayak sesleriyle inlemeye devam edecek!**

Sosyal Güvenlik Yasası yürürlüğe girmeden çöktü

IMF'nin uzun bir süredir üzerinde durduğu ve gerçek anlamı sağlık hizmetlerinin serbest piyasaya açılarak özelleştirilmesi olan **Sosyal Güvenlik Yasası, işçi ve kamu emekçilerinin tüm tepkilerine karşın emperyalizmin yeminli uşağı AKP Hükümetinin kararlı tutumu sonucu 1 Ocak 2007'de yürürlüğe girecekti.**

İşçi, esnaf ve kamu çalışanlarının (sosyal hakları en kötü durumdaki) tek bir çatıda birleştirilmesini öngören ve tüm ezilen emekçilerin sosyal haklarını gasp eden bu yasaya karşı Anayasa Mahkemesi'ne **Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer** ve **CHP** tarafından 23 maddesinin iptali için dava açılmıştı. Açılan davaları sonuçlandıran Anayasa Mahkemesi'nin iptal edilmesi istenen

maddelerin sadece kamu çalışanları ile ilgili olanlarını iptal etme kararı alması bir yandan çalışanların eşitliği yada eşitsizliği konusunu gündeme getirirken, diğer yandan daha iki hafta önce ülkemize gelerek uşağının çalışmalarını denetleyen IMF ile hükümetin arası da açtı.

Sözde tüm çalışanlar için standart bir düzenleme getiren yasa esasta ise emekçilerin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya yönelikti. Memurların ayrı bir yasal düzenlemeye tabi olduğu gerekçesiyle yasanın memurlarla ilgili bölümlerinin iptal edilmesi sosyal hak ve ücret bakımından işçi, Bağkur'lu ve kamu emekçileri arasındaki uçurumu derinleştirecektir. Üst düzey bürokratlardan milletvekillerine ve kararı alan

Anayasa Mahkemesi üyelerine kadar tüm memurları kapsayan iptal kararının ezilen kamu emekçilerinin haklarını koruma amacı taşımadığı açıktır. İptal kararının, ezilen bu kesimi de içermekle birlikte Yasanın öngördüğü hak gasplarına bir yanıt olması ise mümkün değildir. Karar karşısında TÜSİAD gibi patron örgütlerinin "**ayrımcılık yaratılmasından**" söz etmesi ise "**eşitliğe**" verdikleri önemden kaynaklanmıyor pek tabii ki.

İptal kararı kuşkusuz en başta da IMF ve Dünya Bankası'nda kaygı yarattı. IMF Türkiye temsilcisi Hugh Brendenkamp ile iki hafta önce göreve başlayan Dünya Bankası Türkiye Temsilcisi **Ulrich Zachau** derhal harekete geçerek hükümetle görüştü. Bu görüşmede hükümetin sosyal güvenlik "reformu"ndan vazgeçmemesi konusunda uyarı yapıldığı öğrenildi. Emperyalist bir kurum olan IMF ve Dünya Bankası ülkemiz emekçilerinin daha fazla sömürülmesi ve emperyalizme daha fazla bağımlı hale getirilmesi konusundaki çabalarına karşılık onların uşağı olan AKP hükümetinin seçimlere aylar kalmışken yasanın bu haliyle yürürlüğe girmesini tartışacak durumda olmaması hükümeti daha bir zor durumda bıraktı ve yasayı bir yıl süreyle ertelemek zorunda kaldı. Ancak alacağı karar her ne olursa olsun, yukarıda saydığımız emekçi düşmanı icraatlarına bakılarak AKP'nin kamu emekçilerine, işçilere ve küçük esnafa olanaklar yaratan bir pozisyonda olmayacağını baştan söylememizde bir sakınca yoktur.

Dilovası halkı sindirilmek ve yerinden sürülmek isteniyor!

Emperyalizm, daha fazla kâr hırsı ve ihtiyaçtan fazla aşırı üretim ile, işgal ve savaşlarla, doğal dengeyi ve canlı yaşamını değil elde edeceği rantı düşündüğü üretim şekliyle ekolojik dengeyi alt-üst ediyor.

İstanbul'un çıkışında Gebze ve İzmit arasında bir yere sıkışıp kalmış bir sanayi bölgesi Dilovası. "Taşı toprağı altın" İstanbul'un, havası radyasyon olan çevre ilçelerinden Gebze'ye bağlı bir kasaba. 50 bin civarında insanın yaşadığı bu kasaba, 30 yıl içinde geçirdiği sanayileşmenin kurbanlarını bu günlerde daha yoğun olarak veriyor. Dağdan denize doğru uzanan ova, dil'i andırıldığı için ismi Dilovası olmuş, her ne kadar şu sıralarda birileri halkı kaçırmak için "kanser ovası" dese de.

Çevre kirliliğinin insanlar üzerin de yarattığı etkilerin geç görülmesinden dolayı Dilovası halkı gelişmelere karşı henüz yeni

yeni harekete geçmiş durumda. Bilinçsizlik beraberinde hak alma mücadelesindeki örgütlülüğü de zorlaştırıyor. Ancak tüm olumlu-olumsuz koşullara rağmen sermayenin bu yağmasına dur demek için bir şeyler yapmaya çalışan insanlar var Dilovası'nda da. Yaklaşık 2 yıl önce kurulan Ekos-Der, fabrikaların yarattığı çevre tahribatına karşı kurulmuş bir dernek. Bizde Dilovası halkının sorunları doğrultusunda kamuoyu yaratmak, sermayenin yayılmacı oyunlarını teşhir etmek, halkın tepkisini ölçmek için Dilovası'na giderek Ekos-Der Başkanı **Erden Teker** ve halktan insanlarla görüştük. Yaklaşık 1 saat süren yolculuğun sonuna doğru sağlıklı solum fabrikaların doldurduğu, birde bu tabloya hiç uymayan yol kenarında otlayan küçük bir koyun sürüsünün yanından geçip, Dilovası Belediyesi'nin önüne geliyoruz. Belediye önünden bizi alan Ekos-Der başkanı **Erden Teker** ile sohbet etmek için, yakındaki derneğe yol alıyoruz.

Aynı zamanda **Kocaeli Üniversitesi'nde öğrenci olan Erden Teker'den**, kısaca kasabanın tarihinden bahsetmesini rica ediyoruz ve karşılıklı soru-cevap biçiminde gerçekleşen söyleşimiz başlıyor:

- Dilovası'ndaki sorunlar ilk olarak ne zaman güncelleşti? Yani sanayileşmeyle birlikte tepkiler var mıydı, yoksa kanser vakalarıyla birlikte mi arttı?

E. Teker: Dilovası'nda 167 tane fabrika var, bunlar 3 ila 5 km çapında alanlara yayılmış, çok büyük fabrikalar ve bu fabrikaların büyük çoğunluğu ağır metal ve ağır kimya üzerine kurulu. Ağır metal fabrikaları temiz üretim yapmıyorlar, yani hurda demir işliyorlar, demiri hammadde olarak almıyorlar. Adana milletvekilinin raporuna göre, Türkiye'de her yıl 12 milyon ton hurda demire dönüştürülüyor, bunun 8 milyon ton'u ithal ediliyor. Bu 8 milyon ton demir Irak ve Rusya'dan getiriliyor, bu hurdaların hepsi silah malzemesi. Silah malzemesi olmasından dolayı bu hurdaların içinde Aspest gibi son derece zehirli gazlar ve radyasyon mevcut. İşleme durumunda atmosfere son derece zararlı bunlar. Çarpık sanayileşme, yanlış üretim sonucu ortaya çıkan bu kirlilik aslında 20 yıldır var, ancak etkileri son 5 yıl içinde ortaya çıkmaya başladı. Halkın sağlığında ciddi rahatsızlıklar oluştu ve halk "**Ne oluyor? Biz niye hastalanıyoruz?**" diye sormaya başladı ve bu tepkiler gittikçe büyüdü. Bizler de bu soruna karşı var olan tepkileri daha örgütlü, daha etkili bir şekilde ortaya koymanın yollarını aramak için dernek kurduk ve faaliyet yürütmeye başladık. 1,5 yıl önce bu dernek kuruldu.

- Buradaki fabrikalarda filtre vb. arıtma sistemleri var mı?

E. Teker: Türkiye'de Çevre ba-

kanlığı 1990 yılında kuruldu. Çevre Etki Değerlendirme Raporu (ÇET), yani fabrika kurulurken çevreye ne kadar uygun olup olmadığını değerlendiren rapor, 1993 yılından itibaren yürürlüğe girdi. 93 yılında önce kurulan fabrikaların hiç birisinde bu rapor yok, bunlar rast gele, geliş güzel kurulmuş, hiçbir çevre alt yapısı olmayan hiçbir filtre sistemi olmayan fabrikalar. Meclis Araştırma Komisyonu'nun, meclisteki Ankara il toplantısına dernek olarak bizde katıldık. Orada, Kansere Savaşanlar Dairesi Başkanı Pro. Dr. **Murat Tuncer**'in çok ciddi bir iddiası vardı, Dilovası'ndaki fabrikaların %73'ünün emisyon ölçüm sistemi yok. Var olanlarında kullanılmadığını düşünüyoruz, çünkü bunlar çok külfet gerektiren sistemler, o külfete katlanmamak için kullanmıyorlar. Çünkü 'dünya gittikçe küreselleşiyor, gittikçe sertleşen rekabet ortamı var, rekabet edebilmek için de üretim faktör maliyetini düşürmek gerekiyor, bu sistemlerin bize bir getirisi yok olsa da olur olmasa da olur' gözüyle bakılıyor ve onlar açısından zaten halkın sağlığının hiçbir önemi de yok! Ama onlara şunu söylemek gerekir her insanın yaşama hakkı/temiz bir çevrede yaşama hakkı vardır, anayasada da bu vardır.

- Kanser belirtileri ilk olarak ne zaman ortaya çıktı?

E. Teker: Gözle görülür bir kirlilik vardı zaten, insanlar yıllarca fabrikadan çıkan siyah dumanı gördüler, sulara atılan sarımtırak kimyasal maddeleri gördüler, ancak ne zaman sonuçları ortaya çıkmaya başladı, işte o za-

man tartışmaya başladılar. Kanser virüsü birden değil, 10 yıl sonra etkisini gösteriyor, dolayısıyla aslında başından beri insanlar etkileniyorlardı, ama sonuçları yeni ortaya çıktı.

- Bu sorun karşısında devlet yetkililerinin, belediyenin ve patronların tutumu ne oldu?

E. Teker: Biz bu sorunların merkezi ve yerel yönetimlerin gerekli denetimi yapmamasından, gerekli kontrol mekanizmalarını hareket geçirmesinden kaynaklandığını düşünüyoruz. Çünkü işveren her zaman kendi menfaatini düşünür. Dediğim gibi üretim maliyetini en aza indirmeyi, kar elde etmeyi düşünür vs. işverenin de bir takım sorumlulukları vardır, bunu da dayattıran ve uygulandıran merkezi yönetimlerdir. İşleyişin çarpıklığından dolayı doğan sorunlardır bunlar. Birçok şeye göz yumuluyor, ahbap çavuş ilişkilerinden doğan du rumlar var. Burası **OSB** (Organize Sanayi Bölgesi) olduğu için Büyükşehir Belediyesi buralara müdahale edemiyor, çünkü kendi içlerinde özerk bir yönetimleri var.

- Belediyenin patronların aleyhine bir şeyler yapması beklenemez zaten. Ama halka ne dediler?

E. Teker: Belediye herkesi haklı görüyor, halkada patrona da haklısınız diyor. Bizim amacımız haklıyı övmek, haksızı taşlamak değil, bizim niyetimiz var olan bu soruna çözüm sağlamak. Bu sorun yalnızca Dilovası'nın sorunu değil. O çıkan maddeler, Aspest, Katminyum gibi partikül maddeler, bulutlar ve rüzgarlar vesilesiyle tüm Marmara'yı etkiliyor, ozon taba-

kasını etkiliyor. Hatta Yalova'da çok ciddi bir kanser artışı ortaya çıkmış, aldığımız duyumlara göre. Gebze'deki kanserden ölüm oranı neredeyse Dilovası'na yaklaştı.

- İlk tepkiler nasıl örgütlülüğe dönüştü? Yaptığınız eylemler nelerdir?

E. Teker: Kurulduğumuz andan itibaren özellikle halkın bilinçlendirilmesi yönünde faaliyet gösterdik. Çok ciddi bir panel düzenledik, İstanbul Teknik Üniversitesi'nden Pro. Dr. **İlhan Tanılı**, **GreenPeace**, şu anda **Mecliste kurulan komisyonun başkanı**, **Bumerang Çevre Örgütü**, **Bilecikliler Derneği Başkanı** konuşmacı olarak katıldı ve **1000 kişilik bir halk desteğiyle gerçekleşti**, panelden sonra sorun gündeme geldi. Daha sonra 2000 kişinin katıldığı **21 Ağustos** tarihinde bir miting yaptık Belediye binasının önünde. Sağlık Emekçileri Sendikası "**Sağlıkta yıkımı durduralım**" adıyla başlattıkları yürüyüş kapsamında derneğimizi ziyaret ettiler ve dernekte belediye binasına kadar yürüdük orada bir basın açıklaması yaptık. Sürekli üyelerimize yönelik bilgilendirme, eğitim çalışmaları yapıyoruz, sorunu sürekli gündeme getirmeye çalışıyoruz. Buradaki 167 tane fabrikanın 33 tanesi çok ciddi olarak çevreyi kirletiyor. Bu 33 fabrikada 500 milyon dolar civarında bir çevre yatırımı yapıldığını biz biliyoruz. Ancak bu tepkilerin sürekli olması gerekir ki, birileri sürekli rahatsız edilmeli ki, bu tartışmalar saman alevi gibi yanıp yanıp sönsün.

- Bundan sonrası için bir eylem programınız var mı?

E. Teker: Bizim en büyük amacımız şu, bu sorunu Marmara bölgesinin sorunu olarak gündeme getirmek istiyoruz. Sadece Dilovası sorunu değil bu, burada çok güçlü bir sermaye birikimi var. Dolayısıyla da Dilovası'nın kendi iç dinamikleriyle çöze bileceği bir sorun değil. Bu konuda ciddi girişimlerimiz var, Türkiye Çevre Platformu, Batı Karadeniz Çevre Platformu gibi inisiyatiflere üye olduk. Biz bu Platformlarla Dilovası'nı Türkiye'nin gündemi haline getirip, Türkiye'deki duyarlı insanların katkılarıyla, bu sorunu çözmek istiyoruz. Şu an Eğitim-Sen, Halkevleri, Çevre Mühendisleri Odası gibi çeşitli sendika ve odalarla ilişkilerimiz var.

- **Belediye Dilovası'nda çöplük kurmak istiyormuş. Bu konuda neler söylemek istersiniz?**

E. Teker: Buradaki kirlilik yetmezmiş gibi birde tepemize çöplük kurmak istiyorlar. İmza kampanyası başlattık, belediye başkanına binlerce imza götürdük. Önce **"ben bu imzaları ciddiye almıyorum"** dedi. Biz de **"seçilmiş birisi olarak sizi seçen insanların imzasını ciddiye almak durumundasınız"** dedik. Şimdi biz neden karşıyız çöplüğe? **Birincisi** yeterince kirlenmiş bir bölge daha fazla kirlilik istemiyoruz. **İkincisi**, Dilovası çanak şeklinde olan bir bölge, nefes

aldığı tek yer bu kurulmak istenen yer. Gebze Yüksek Teknoloji Enstitüsü profesörlerinden **Mehmet Karpuzcı**'nın bu çöplük yerinin yanlış

olduğuna dair raporu var. Bu raporu belediyeye verdik, ama hala oraya kurmakta ısrar ediyorlar. Çöplüğün yapımına şu an başlanmış durumda, biz yürütmenin durdurulması için Koçaeli il daire mahkemesine dava açtık, o mahkemeden bir sonuç bekliyoruz. Belediye açıklama olarak, en uygun yerin burası olduğunu söylüyor. Ama biz bunun buradaki halkı sindirmek, buradan sürmek için olduğunu biliyoruz. Burası coğrafi konumu itibarıyla çok önemli bir yerde duruyor, limana yakın E5'e yakın, komple bir sanayi bölgesi yapılmak isteniyor, hatta çevre bakanının böyle bir açıklaması var, **"keşke imkân olsaydı da Dilovası'nı komple kaldırıp, yerine sanayi bölgesi yapsak"** diye. Şimdilik geri adım

atmıyorlar, ama biz mahkemeden ümitliyiz.

- **Buradan çağrınız nedir?**

E. Teker: Öncelikle şunu belirtmek isteriz çevre kirliliği evrensel bir sorundur. Buradan çıkan gazlar kuzey kutbundaki buzulları eritiyor, yani ülkenin ve dünyanın her neresinde olursa olsun kimse bana ne diyemez. Böyle gitmeye devam ederse Türkiye 10 yıl sonra nükleer çöplük haline gelecek. Bilim insanlarının, teknik bilgisi olanların, aydınların, siz gazetecilerin hep birlikte yaratacağı bir kamuoyu ile, toplumsal bir akım ile çözülecektir bu sorun. Bilim adamları 10 yıl sonra dünyanın geri dönülemez bir duruma geleceğini söylüyorlar. Dilovası üzerine gerçekten çok ciddi oyunlar oynanıyor, buradan halkı kaçırmak istiyorlar ve burayı **"kanserovası"** olarak ilan ettiler. Kanserovası bir sonuçtur neden değil, ama bir takım reyting kaygılarıyla kanser üzerinde duruluyor. Bazı TV kanallarının **"bizi kanserlilerle görüşürün"**, **"hepiniz kanser misiniz?"** gibi yaklaşımlarından dolayı derneğimiz kanseri çok dillendirmeme gibi bir prensip karar aldı. Genel çalışmalarını lokal çalışmalarla birlikte örmeliyiz ki, bu sorunlarla başa çıkabilelim. Bütün duyarlı insanları buradaki bizim mücadelemize emek vermeye çağırıyoruz.

(Kartal)

TC yargısından "zehirli varil mi o da ne!" beraatı!

Devletin tanımı yapılırken bir sınıfın, bir başka sınıf üzerindeki sömürü, baskı ve zor aygıtı-örgütüdür denir. Günümüz burjuva devleti, bu tanım ekseninde sömüren-ezen, asalak egemen sınıfın, ezilen-sömürülen emekçi sınıf üzerindeki sömürü-zor ve baskı aygıtıdır... Ancak şu süreçte **"burjuva devlet"** tanımı bir de **"doğa-çevre üzerindeki sömürü-talan ve aklama aygıtıdır"** diyerek genişletmek sanırsız bu devletin niteliğini **"gölgelemez"**... Burada bu sonuca nasıl ve nereden ulaştığımızı belirtmekte yarar var. Çünkü ülkemizin patron-ağa devleti, şu süreçte öyle icraatlara imza atıyor ki bizler bu vurgulamaya ihtiyaç duyduk... En son İstanbul-Tuzla'da çevreye zehirli varil bırakarak çevreyi kirlüten şirket (7 şirket yöneticisi yargılanıyordu) TC yargısı tarafından aklandı.

2006 Nisan ayında Tuzla'nın Orhanlı beldesinde bir ihbar üzerine başlatılan kazılarda, yaklaşık 640 varille, atık poşetleri bulunmuş ve bu çevre katliamı yargıya taşınmıştı. Konu uzun süre kamuoyunda tartışılırken yetkililer, sorumluların cezalandırılacağını vurgulamaktaydılar. Ancak gelin görün ki, varilleri bölgeye bıraktıkları belirtilen iki kamyoncu **"ağır para cezası"** ile cezalandırılırken, çevre katliamına neden olan kimyasal atık varillerinin sahipleri olan Unifar şirketi ve yetkilileri hiçbir cezai yaptırıma tabi tutulmadı. TC yargısının **"fiilin yasadaki suç olarak tanımlanmadığı"** gerekçeli kararı ile beraat etti.

Gerçi, bu karar bizi şaşırtmadı. Bizler, bu tür kararlara yabancı sayılmayız ülkemizde... **Muğla-Yatağan'da, Bergama'da, Dersim'de, Acar kent'te** vb. birçok yerde ve olayda devletin tüm kurumlarıyla egemenlerin çevre ve insanlar üzerinde katliam derecesindeki zararlı icraatlarını, onaylama-destekleme ve aklama çabalarını görebiliyoruz. Bunu devam ettirmek isteyecekleri çok açık, tabii halkın duvarı karşılına çıkmazsa!

"Denetime gelenler, yemek yiyip, geri dönüyor"

Sohbetimizin ardından yerel halktan insanlarla görüşmek istediğimizi söylüyoruz. Önce bir esnafı ziyaret ediyoruz, 17 yıldır burada yaşıyorum diyor. Ve anlatmaya başlıyor **Adil Kaya**:

- "Ağrı'dan göç ettik buraya, 96'dan beri esnaflık yapıyoruz. Burada bilinçli bir şekilde insanları sürmenin politikasını yapıyorlar, şimdilerde de bunun alt yapısını oluşturma çabaları var. Burada gencecik yaşta arkadaşlarımızı kaybettik ve gelecek nesil çok büyük bir tehlike altındadır. Bizler her zaman demokratik tepkilerimiz gösterdik ama bunlar yeterli değildir, burada siyasi partilerin arasındaki çekişmenin sonucu olarak, **"ben gider çöpümü onun kafasına dökerim"** gibi bir mantık da var. Tabii zarar gören gene halk oluyor, bu halk gözden çıkarılmış, gelen söz veriyor ama kasaba sınırını geçince hiçbir pratik yok. ÇET raporuna göre sanayi ve yerleşim yerleri arasında en az 10 km olması gerekirken bizim fabrikalarla aramızda 200 m var. Hatta bazı sanayilerin içinde de yerleşim yeri var, onları da tasfiyeye çalışıyorlar şimdi.

Büfe işleten **Sinan Peker** ise şunları söylüyor:

- "92 yılından bu yana burada yaşıyorum. Dilovası'nda çevre kirliliği en büyük sorunlar arasında, işsizlik de var aynı zamanda. Burada yaşayan binlerce insanın sözünü dikkate almadan ısrarla çöpü getirmek istiyorlar. İnsanların mülklerini ucuza alıp kendileri yerleşmek istiyorlar. Burada birlik yok. Belki birlik olsaydı, yetkililer ne yaparlarsa yapsınlar sorunlar daha kolay çözülmüş olacaktı. Tabii ki hava kirliliğine karşıyız, istiyoruz ki temiz bir hava olsun ama arkamıza bakıyoruz yalnızız, burada bir eylem oluyor 500 kişi katılıyor, oysa 60

bin insan yaşıyor burada, insanlar duyarsız".

Esnafın ardından sokaktaki insana tutuyoruz kayıt cihazını:

- **Yaşar Taşdemir:** "Ben 22 yaşındayım, burada doğdum. 30-35 senedir de ailem burada. Bende şu an nefes darlığı var, hem sigara kullandığım içi hem de hava kirliliğinden dolayı, genç yaşta tüp kullanıyorum ben. Benim yengem de kanser şuan. İnsanları elinden geleni yapıyor ama herkes de laf çok ama icraat yok, belediye bir sürü şey söylüyor ama bir şey yaptığı yok."

- **Hamit Adıgüzel:** "Çevre kirliliğini görüyorsunuz, bakın buranın %70'i kanser, ölenlerin çoğunluğu kanser hastası, başka bir hastalık nedeniyle ölmüyor. Benim amcamda da şu an yatakta kanser. Biz buraya 1972'de geldik, o zaman sanayi falan yoktu, Marshall boya vardı o da atölye şeklindeydi. Biz sanayileşmeye karşı değiliz, sanayileşmeyle kentleşme bir olmalıdır, sanayileşme olurken bunun alt yapısı da olmalıdır, filtreleri, arıtmaları vs. olmalıdır. Buna bir çözüm bulunması lazımdır, ama çözüm bulmuyorlar. Devletle işveren birlikte hareket ediyor çünkü. Ankara'dan heyet geleceği zaman, hemen buraları pırl pırl yapıyorlar, bir tane sanayi çalışmıyor. Sanayiciler bunları alıp çiftliğe götürüyorlar, yemek yediyorlar. Yakınlarımızın % 5'ini burada kaybettim. Bizi Kürt olduğumuz için burada hor görüyorlar, **'keşke Kürt olcağımıza taş olsaydık daha iyi olurdu'** dedirtmek istiyorlar. Biz burada bir şey yapmaya kalksak, bize hemen bunlar PKK derler. Bizim Kürt olduğumuz için hakkımızı arama hakkımız yok."

Devrimci teori ve pratik arasındaki ilişkiyi iyi kavrayalım!

Sınıf mücadelesinin temel alanlarında devrimci pratiğin yetersiz örgütlenişinde “**devrimci bilginin doğruluğunun tek ölçütünün**” toplumsal pratik olduğu gerçekliğini kabul etmekle sorunun çözümüne başlamalıyız. Açık ki, tek doğru ölçüt toplumsal pratik ise, yaşanan başarısızlık ve yetersizliklerin başında yetersiz ve eksik bilginin olduğu açık değil midir? Keza istenilen sonuca varılmayan durumda bu duruma yol açanın yüzeysel ve tek yanlı araştırma ve incelemenin olduğu açık değil midir? Eğer devrimci teoride ve somutu araştırma ve incelemede “**bilimsel doğruya**” sahip isek, bu iddianın savunuculuğunu yapıyorsak, pratikte başarısızlığın ve keza pratikte yeterince devrimci olamamanın nedenlerini nasıl açıklayabiliriz?

Sınıf düşmanlarından bahsedilip bu doğrunun toplumsal pratikte sınanmasında hatalar yapılıyorsa düşman kavramının kafalarda yeterince yankılanmadığı, gerçekliğine uygun bir yer kaplamadığı bilinmelidir.

Parti örgütlenmesinin, silahlı mücadelenin, illegal faaliyetin esaslığından olmazsa olmaz doğrularından bahsedip bu doğrulara uygun devrimci pratik örgütlenemiyorsa burada kafalarda savunulan “**doğruların**” yetersiz ve eksik olduğu için devrimci pratiği eksik ve zayıf örgütlediğimiz açık değil midir? Şayet devrimci bilginin doğruluğu toplumsal pratikte beklenen sonuca ulaşamıyorsa düşüncenin kendisini çevreleyen nesnel dünyanın yasalarına gerektiği gibi uymadığı açık değil midir? Yani tam sınıf bilincine sahip olamadığımız, yetersiz ve eksik bilince sahip olduğumuz açık değil midir?

İşçi sınıfı içindeki örgütlenmede semt, DKÖ, gerilla faaliyet alanındaki örgütlenme çalışmalarında beklenen sonuca ulaşamıyorsa, hedef alanlarında en ileri kitle başta olmak üzere işçiler, köylüler, emekçiler, kadınlar, gençler örgütlenemiyorsa ya da çok dar ve sınırlı bir kesim örgütlenmeye çalışılıyorsa, Proletarya Partisi savaştı çizgisini oturtamıyorsa, illegal mücadele anlayışından uzaklaşma yaşanıyorsa, kitlelerle ilişkide politik bağ zayıf kalıyorsa teoride savunulan bilimsel doğrular ile pratiğe uygulanan “**doğrular**” arasında sorun vardır.

Devrim biliminin en temel doğruları ile kafalarda var olan ve uygulanan doğrular arasında ciddi bir uzaklık olduğu açıktır. Düzelmeye ve düzeltmeye bu gerçekliğin kabulüyle başlayacağız.

Bugün “**karanlıkta**” el yordamıyla yürümekten kurtulmak, pratikte istenen ve beklenen başarılar elde etmek için yolumuzun devrimci teoriyle aydınlatılmasına ihtiyaç olduğu açıktır. Karanlıktan kurtulup aydınlıkta yürümek, bilinçli ve planlı adımlar atmak, uygun adımda yürümek için devrimci feneri kullanmayı öğrenmek zo-

rundayız. Devrimci teoriyi öğrenmeyi öğrenmeliyiz.

Sınıf savaşımının temel konularına ilişkin devrimci teorinin somut pratikle birleştirilmesi meselesi MLM ve ülke devriminin yeterli düzeyde kavranışıyla ilişkilidir. Devrimci teorinin yeterli ve derin kavranışı somut pratiğin kavranışı sorununu çözeceği gibi pratikte devrimci politikanın egemen kılınmasını da yaratacaktır. Aksi her durum başarısızlığa yol açar ve kayıpları yaratır.

Devrimci teori ve pratik arasındaki kopukluk sorununu doğru tespit edelim

Devrimci teori ile pratik arasındaki kopukluk sorununu sadece ülkemizin sınıf bilinçli proleterleri yaşamamıştır. Devrimci savaşın ve kitlelerin örgütlenmesi sorunun-

Bugün “karanlıkta” el yordamıyla yürümekten kurtulmak, pratikte istenen ve beklenen başarılar elde etmek için yolumuzun devrimci teoriyle aydınlatılmasına ihtiyaç olduğu açıktır. Karanlıktan kurtulup aydınlıkta yürümek, bilinçli ve planlı adımlar atmak, uygun adımda yürümek için devrimci feneri kullanmayı öğrenmek zorundayız. Devrimci teoriyi öğrenmeyi öğrenmeliyiz.

da önemli düzeyde gelişme ve ilerleme kaydetmiş Çinli komünistler de bu sorunu farklı düzeylerde uzun bir dönem yaşamışlardır. Korkulacak olan düşünsel ve örgütsel herhangi bir sorun yaşamak değildir. Asıl korkulacak olan böyle bir sorunun varlığını kabul etmemek ve çözümü konusunda yanlış yaklaşım göstermekte ısrar etmektir. Bakınız devrimci teori ve pratik arasındaki kopukluk sorununun görünenden daha kapsamlı ve bütünlüklü olduğu gerçekliğini belirten Başkan Mao'nun değerlendirmesine! O sorunun nasıl ele alınıp, çözülmesi gerektiğinin yolunu bizlere göstermektedir.

“*Marks, Engels, Lenin ve Stalin, bizim teorimizin bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu defalarca açıklamışlardır. Ama bu kişiler, bu en önemli, gerçekten en önemli açıklamayı göz ardı etmeyi yeğ tutmaktadırlar. Çin komünistleri; ancak Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yöntemi ile Lenin ve Stalin'in Çin devrimine ilişkin öğretilerini ustalıkla uyguladıkları ve dahası, Çin tarihinin ve Çin devrimi-*

nin gerçeklerini ciddi bir biçimde araştırarak, Çin'in çeşitli alanlardaki ihtiyaçlarını karşılayan yaratıcı teorik çalışmalar yaptıkları zaman, teori ile pratiği birleştirmiş sayılabilirler.”

Görüldüğü gibi teori ile pratik arasında kopukluk sorunu kapsamlı ve bütünlüklü bir sorundur. Bu soruna yüzeysel ve tek yanlı ve birbirinden kopuk yalıtılmış bir tutumla da yaklaşamaz. Teori ve pratiğin birleştirilmesi sorununda öncelikle devrimci teoriye doğru ve bilinçli bir tarzda yaklaşılmalıdır. Devrimci teori sorununa doğru bir tarzda yaklaşılmazsa pratik sorununa ve pratiğin örgütlenmesi sorununa da doğru tarzda yaklaşamaz.

Şayet devrimci teori bir dogma ve bir “**öğreti binası**” olarak yaşamdan kopuk, gerçeklikten soyut olarak ele alınırsa sürekli ve sistematik bir çalışma içinde kavran-

rarlı öncüler tarafından bir bilim olarak ele alınır ve uygulanır. Gelişimi ve ilerlemesi için araştırılıp incelenir. Bu sınıfın dışında hiçbir sınıfın temsilcisi ve savunucusu devrim bilimini bir kurtuluş silahı olarak ele alamaz ve kullanamaz. Bu, istem ve niyetlerden bağımsız, tamamen sınıfsal gerçekliğe dayanan bir olgu olduğu için böyledir. Devrim bilimi küçük burjuva sınıf temsilcileri ve savunucularının elinde ya dogma olarak ya da soyut bir bilgi öğretisi olarak kalır.

Teori ile pratiği birleştirme sorununa doğru bakış açısıyla yaklaşmak kadar bulanık ve net olmayan her türlü fikre karşı mücadele etmek gibi önemli bir görev olduğu da bilinmelidir. Özellikle küçük burjuvazinin ülkemizin toplumsal dokusundaki yoğunluğundan kaynaklı olarak önemli bir nicel yer işgal etmesinden dolayı bu temelden beslenen düşüncelere karşı daha dikkatli ve bilinçli olunmalı ve onlara karşı mücadeleden asla ödün verilmemelidir.

Bugün sınıf savaşımının her alanında istenilen sonuçlara yeterince varılmıyorsa, karanlıkta el yordamıyla aksak bir şekilde yürünmeye devam ediliyorsa sorunu yanlış yerde aramak gerekir. “*Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeği Çin devriminin somut pratiğiyle kaynaşır kaynaşmaz, Çin devrimine yepyeni bir görünüm kazandırdı*” der başkan Mao.

Şayet bugün sınıf savaşımının temel mücadele alanlarında “**yepyeni bir görünüm**” kazandırılmıyorsa evrensel doğruların (devrim biliminin) ülke somutuna uygulanışında sorun olduğu ortaya çıkmaz mı?

Sınıf savaşımında devrimci teorinin devrimci pratiğe uygulanışında en yetkin ve gelişkin pratik örnekler sunan başkan Mao hemen her fırsatta Çinli komünistlerin bilinç yetersizliğinden ve onların düşünsel ve yaklaşım eksikliğinden bahsederek sorunun daha ileri düzeyde anlaşılıp kavranması için büyük bir çaba sarf etmeye çalışmıştır. Bakınız bu konuya ilişkin ne demektedir. “*Ama hâlâ eksiklerimiz, hem de çok büyük eksiklerimiz var. Kanımca, bu eksiklerimizi gidermezsek çalışmalarımızda ve Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini Çin devriminin somut pratiğiyle kaynaştırma davamızda, bu büyük davamızda bir adım bile ilerleyemeyiz.*”

Eksikliklerin giderilmesi için bugünkü durumun ve anın iç ve dış koşullarının incelenmesinin ekonomik-politik-askeri ve kültürel yönleriyle ilgili araştırmanın sistematik hale getirilmesi gerektiğini belirtir. MLM biliminin yaratıcı ruhuna uygun olarak bir çalışma tarzına girilip nesnel gerçekliğin incelenmesi gerektiğinin altını çizer. Özne istemlerimizden değil nesnel gerçeklikten hareket etmemizi emreder.

Her düşünsel yetersizlik ve eksiklik devrimci teorinin pratikle birleştirilmesini engeller. Onu amaçsız kılar. Dolayısıyla devrimci teori ile pratik arasındaki her kopukluk kaçınılmaz olarak karşımıza oportünizmi çıkarır. **Doğru politikanın uygulanamaması sorunu bilimsel kavrayış ve devrimci tutum sorunudur.** Özel niyet sorunu değildir.

İkinci olarak, ülke tarihimizin son yüzyıllık geçmişi incelenmelidir. Bugün dünden daha fazla bilgiye sahip olmanın, düşünce üretmenin yolunu açacak yazılı belge ve araştırmanın olduğu açıktır. **Sorun yoğunlaşmada ve incelemenin sistimli hale getirilmesindedir.**

Üçüncü olarak, uluslararası devrimci

hareketin tecrübesi incelenmelidir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in evrensel gerçeği incelenmelidir. Bu inceleme sınıf savaşımının yaşadığı sorunlarına yanıt olmayı amaçlamalı ve devrimci pratiğin ihtiyacını karşılamalıdır. Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao yoldaşın devrimin sorunları hakkındaki tutumlarının, bakış açılarının, izledikleri devrimci yöntemin neler olduğunun kavranması için incelenmelidir. Bütün bu inceleme çalışması ülke devrimimizin ihtiyacı olan sorunlara çözüm kazandırmayı amaçlamalıdır.

Devrimci çalışmada bu üç konunun incelenmesi göz ardı edilemez. Devrimci teorinin pratiğe uygulanması sorununun bu üç temel konudaki sorunların çözü-

müyle, ileri bir kavrayışın geliştirilmesiy-le dolaysız ilintili olduğu bilinmelidir. Günümüzün koşullarını incelemeyi, tarihi incelemeyi gözardı etmek ve Marksizm-Leninizm'i uygulamayı göz ardı etmek, çok kötü bir çalışma tarzını doğurur. **Devrimci çalışma tarzının yaygınlaşması sınıf savaşımında istenilen ve beklenen sonuçların elde edilmesini sağlayacağı gibi devrimci teori ile pratik arasındaki kopukluğu da ortadan kaldırır.** Her konudaki kavrayışsızlık sadece sınıf bilinçli proleterlere değil devrimci gelişime de ciddi zarar verir.

Eksikliklerin giderilmesi için bugünkü durumun ve anın iç ve dış koşullarının incelenmesinin ekonomik-politik-askeri

ve kültürel yönleriyle ilgili araştırmanın sistemli hale getirilmesi gerektiğini belirler. MLM biliminin yaratıcı ruhuna uygun olarak bir çalışma tarzına girilip nesnel gerçekliğin incelenmesi gerektiğinin altını çizer. Özel istemlerimizden değil nesnel gerçeklikten hareket etmemizi emreder.

Her düşünsel yetersizlik ve eksiklik devrimci teorinin pratikle birleştirilmesini engeller. Onu amaçsız kılar. Dolayısıyla devrimci teori ile pratik arasındaki her kopukluk kaçınılmaz olarak karşımıza oportünizmi çıkarır. Doğru politikanın uygulanamaması sorunu bilimsel kavrayış ve devrimci tutum sorunudur. Özel niyet sorunu değildir.

PUSULA

Hatalarımızı nerede arayacağız, nasıl düzelteceğiz?

Devrim biliminin temel yasaları ve ilkeleri ışığında sınıf savaşımının sorunları ele alındıkça politik önderlik görevi yerine getirilir. Nasıl ki maddenin çözülme süreci sonsuz ve sınırsızsa kitlelerin mücadele biçimleri de aynı ölçüde sonsuzdur. **Devrime bir bilim gibi yaklaşırsa yasalarına ve ilkelerine bir bilimin yasaları ve ilkeleri düzeyinde ciddiyetle yaklaşılırsa sonuç alınır ve başarı elde edilir.** Aksi her tutum ve davranış başarısızlığa yol açar.

Bilim somutluk ise devrim bilimi de toplumsal olguların somutluğu üzerinde bilimsel rolünü oynar. Sınıf mücadelesini izlemede, incelemede ve kavramada, sorunlarını çözmede ve ona hükmetmede somut gerçekliğin yasaları kavrandıkça politikada başarı elde edilir ve beklenen sonuca varılır. Gerçeklikten her kopuş, pratikte politik ve örgütsel hatalara yol açar. Politik-örgütsel her hatanın temelinde gerçeklikten kopuş vardır.

Bilime yaklaşım sürecinde olduğu gibi uygulama sürecinde de gerçekliğe yaklaşım temel bir sorundur. **Somut sürece uyarlanmadıkça her bilim gibi MLM de bir dogma halini alır ve devrimci özünü yitirerek bilim olmaktan çıkar.** Toplumsal olaylara ve politik gelişmelere bakış açımız bu derece açık, net olmalıdır. Devrim bilimi MLM olsun, bir savaş teorisi olan Halk Savaşı stratejisi olsun ve bu temel üzerinde ortaya çıkan sorunlar olsun somut analizler üzerinden yanıtlanmaya çalışıldıkça bir dogma olmaktan kurtulur çözüm gücü olur. **Soyut düşüncelerle, bilinen ve değişmeyen genellemelerle, yanıtları aynı olan yaklaşımlarla ne bilim ne de gerçeklik kavranıp açıklanamaz.**

Burada açıklamaya çalıştığımız, bilimi-toplumsal gerçekliği ve sınıf savaşımının sorunlarını doğru ele alma, onlara doğru yaklaşma ve çözüm yöntemini ve bü-

tünlüklü kavranışı açıklamaya çalışmaktır. **Sorun kapasite, deneyimsizlik sorunu değildir. Sorun tamamen bakış açısı, ele alış tarzı ve çözüm yönteminin devrimcileşmesidir. Sorun daha çok mücadele yönteminin devrimcileşmesi, Halk Savaşı'nı kavrama, sınıf mücadelesine bakış açısının devrimcileşmesidir.**

Sınıf bilinçli proleterler her sürecin ayrıntılı bir analizini yapmalıdır. Her seferinde, sınıf savaşımının sorunlarını ortaya çıkarmak ve yanıtlar bulmaya çalışmak bir görevdir. Sınıf savaşımı açısından ihtiyaç olan zorunlu ve gerekli çalışmanın yapılmasıyla politik önderlik görevi yerine getirilir. Bu analizler olmadıkça gerçekte politik hataların örgütsel yetersizliklerin nelerde olduğunu keşfetmek mümkün olmaz. Keza devrim programının kavranması, ideolojinin parti bünyesine yerleşmesi, özenli kitle çalışmasının benimsenmesi gibi temel sorunların çözümü sınıf mücadelesinin doğrudan kavranmasıyla ilişkilidir.

Halk Savaşı'nın, devrimci politikanın dayandığı zemin sınıf mücadelesi ise sınıf mücadelesini kapsayan koşullardır, bu koşullar kavrandıkça devrimci savaş ve devrimci politikada kazanımlar elde edilerek gelişim ve ilerleme sağlanır. Bundan dolayıdır ki sınıf mücadelesinin nesnel gelişiminin incelenmesine, koşulların kavranmasına önem verilmelidir. Halk Savaşı ancak sınıf savaşımının farklı alanlarında (işçi-semt-DKÖ-geçlik-kadın-enternasyonal) nasıl somutluk kazanması nasıl bir politik çizgi izlemesi gerektiği sorununun çözüme kavuşmasıyla gerçek anlamda somutluğa kavuşur. Kitlelerin elinde bir örgütlenme, mücadele etme, özgürleşme, kendi yaşamına ve geleceğine sahip çıkma silahına dönüşür. Ancak o zaman Halk Savaşı teorisi gerçek anlamda bir eylem kılavuzu rolünü oynayarak maddi bir güce dönüşür. Maddi süreçten yalıtılarak, toplumsal gelişim sürecini

izlemeyi, incelemeyi ihmal ederek, kitlelerin sınıf mücadelesindeki konumunu unutarak, ekonomik gelişmeleri dikkate almayarak, **salt gerilla savaşı derekesine düşürülerek savunulmaya ve uygulanmaya çalışılan bir Halk Savaşı teorisi özünden saptırılmış, güdük bıraktırılmış bir savunuya dönüşür.**

Sınıf bilinçli proleterler ancak pratikte değişimin bir gereği olarak devrimci teoriye ihtiyaç duyarlar. **Pratiği örgütlemeyi başaramayan teori süreç içinde soyut bir dogmaya dönüşür.** Marksizm-Leninizm-Maoizm evrensel geçerliliğe sahiptir, somut koşullara uyarlanabilir. Somut koşullara uyarlanmadığında, buna rağmen savunulmaya çalışıldığında o da bir burjuva düşüncesi haline dönüşür. **Yani temel sorunumuz günümüzde, her gün ve hatta gün içinde dahi değişikliğe uğramakta olan sınıf mücadelesinin sıkı bir tahlilini yapmak ve evrensel geçerliliğe sahip Marksist-Leninist-Maoist teoriyi somut koşullara uyarlamaktır;** her şeyi maddi sürece tabi olarak ve onu, içindeki çelişkilerin ana yönüne göre değiştirmek üzere ele almaktır.

Hatalarımızı derinlemesine, sınıf mücadelesini tahlil ederek, onu açıklayarak düzeltmemiz ancak bu sayede mümkün olabilecektir. Sınıf mücadelesinin bir parçası olarak değerlendirilmesi gereken sınıf bilinçli proleterlerin durumu, sınıf mücadelesi koşullarını belirleyen güçleri ele almayı ihmal ettiğimizde başarısızlığın maddi zemini yaratılmış olur.

Örneğin gerilla savaşımının başarısının sadece gerilla birliklerinin kapasitesiyle, ideolojik yeterliliği, siyasal seviyesi ile açıklanmaya çalışılması olgunun bir tek yönünü ortaya koymak, anlamak açısından önemlidir. Ancak bununla yetinmek olgunu kavramamayı da değiştirememeyi de beraberinde getirmektedir. Oysa gerilla savaşımının geliştirilip ilerletilmesi sınıf mücadelesinin bütünlüklü kavranmasına bağlıdır. İşçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin gerilla savaşına katılımını sağlayacak olan onların yaşadıkları sorunlara, kafalarındaki sorulara yanıt olacak politikaların belirlenmesi ve uygulanmasıyla mümkün hale gelir.

Sınıf mücadelesinin sorunlarına ilişkin

geliştirilen her tartışma, çözümü aranan her sorun parti çizgisinin, parti programının somutlanmasına hizmet etmeyi amaçlamalıdır. Sınıf mücadelesinin sorunlarına dönük yürütülen derinlikli ve kapsamlı her politik tartışma, her çözüm bulma adımları aynı zamanda sağlıklı bir metot izlenmesinin yolunu açacağı gibi bir bilinç sıçraması da yaratacaktır.

Proletarya Partisi'nin politik çizgisinin somutlaşması, ideolojinin parti bünyesine yerleşmesi sınıf mücadelesi sürecinde ortaya çıkan her sorunun çözümüyle birlikte sağlanacaktır. Aynı yönde ortak hareket eden sağlam bir partinin yaratılması pratik süreç içinde ortaya çıkan sorunların-tıkanlıkların çözülmesiyle mümkün olur.

Hem demokrasi aşamasında hem de politik kararların uygulanması aşamasında ideolojik-politik birliktelik yakalamanın temel kriteri sınıf savaşımının sorunlarına doğru bakabilmektir. Proletarya Partisi içinde sorunların tartışılması, sorgulanması, değerlendirilmesi ne kadar sağlıklı işletilirse, değerlendirme ve sorgulanması yapılan konular hakkında ne kadar farklı fikirler çatışıp, doğru ve bilinçli tarzda mücadele edilirse o kadar sağlıklı karar alma, sahiplenme ve uygulama gücü ortaya çıkar.

Bugün var olan önderlik ve örgütsel sorunlarının ve aynı zamanda teori ve pratik arasındaki uyum sorununun çözüm zemini sınıf mücadelesi gerçekliği içindedir. Bu kavranmak zorundadır. Devrim bilimine sınıf mücadelesi gerçekliğine yaklaşılıp, inceledikçe ona hükmeden yasalar kavrandıkça teori ve pratik arasındaki uyumsuzluk sorunu pratikte devrimci olma sorunu, örgütsel alanda yönetme yönlendirme ve düzenleme sorunları başta olmak üzere örgütsel ve önderlik sorunlarına ait bütün sorunlar adım adım çözüme kavuşur.

Sınıf mücadelesi ve Proletarya Partisi gerçekliğine uygun olmayan, gereksiz, anlamsız, geliştirici olmayan soyut sorunlar, yerini parti çizgisinin, programının somutlanmasına hizmet eden sorunlara ve bunların derinlikli analizine bıraktıkça gelişimin, ilerlemenin ve politikleşmenin kapısı zorlanır. Sınıf bilinçli proleterler bunu yapmak zorundadırlar, bunu yapacak güç ve kapasitedirler.

Güçlü grev, zayıf miting

Mart ayında işçi konfederasyonu, **GSEE**'nin hükümet ve sermaye çevreleriyle imzaladığı toplu sözleşmelerin ardından, yapılan ilk greve katılım yüksek olurken, gerçekleşen miting ve yürüyüşe katılım ise son zamanların en düşük düzeyinde kaldı. Öğrenci ve öğretmenlerin kahramanca direnişlerinin ardından, katılımın bu denli düşük olması, işçi sınıfının artık sendika ağalarına güvenmediğini, onları içerindeki **Truva Atı** olarak gördüğünü göstermekte. Bir tarafta, greve katılım, işçi ve memur konfederasyonlarının açıklamalarına göre oldukça yüksek yüzdelerde olması, diğer taraftan da mitingde katılımın 5000'lerde seyretmesi, sendika bürokrasisi açısından trajikomik bir tablo oluşturmaktadır. Öğretmen ve öğrenci eylemlerinde olduğu gibi, işçi sınıfının ve diğer halk katmanlarının yukarıdan değil, aşağıdan harekete geçmesi gerekmektedir.

13 Aralık Çarşamba günü işçi ve memur konfederasyonları **GSEE** ve **ADEDİ**'nin, ilan ettiği greve; hastane çalışanları, **İKA** (Sosyal Sigortalar Kurumu), **OTE** (Yunanistan Telefon İşletmeleri), toplu taşıma metro, şehirlerarası tren çalışanları,

belediyeler, **öğretmenler**, Olimpik Hava-yolları, kamu sektörü ve **bankalar**, eczaneler, **deniz taşımacılığı** çeşitli saatlerde iş durdurarak destek verdiler.

Yapılan grev sonucu ülkede hayat bir anlamda durma noktasına geldi. Grevin yapılmasının asıl nedeni ise, meclise sunulan **2007 Bütçesi**. 2007 Bütçesi, ülkede yapılan yerel seçimler sonrası fazla kan kaybına uğramayan **ND (Yeni Demokrasi)** partisinin, halk karşıtı politikalarının daha da sertleştiği bir bütçe oldu. Bütçede sermaye kesimine yönelik herhangi bir kısıtlamaya gidilmezken, işçi sınıfı ve halk katmanlarına yüklenilmekte. Halka yüklenen vergi oranının yıllık 20.000 Euro'ya çıkarılması, eğitime ayrılan payın % 3,7'nin altında olması, sağlık harcamalarının kısıtlanması, 250.000 sözleşmeli kamu işçisinin mağduriyetinin devam etmesi ve her an işsiz kalmaları tehlikesi, çalışma güvencesinin kaldırılması, işten çıkarmalar, sosyal sigortalar sisteminin değişmesi, ülkenin en önemli kamu ku-

rumu olan telefon işletmesinin (**OTE**) özelleştirilmesi, 2007 bütçesinde yer alan temel konuları oluşturmaktadır.

Yapılan mitingde 5.000 dolayında kişi katıldı. Sendikalar içinde en yüksek katılım **OTE** işçilerinden olurken, üniversite öğrencileri en kitlesel ve canlı grubu oluşturdular. Saat 12.00'de **Atina Pedio Arios Meydanı**'nda konuşmalarla başlayan mitingin ardından, kitle meclise doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca, "**Özelleştirmelere hayır**", "**OTE satılmaz**", "**PA-SOK-ND aynı sömürü aynı terör**" sloganları atıldı. Kardeş parti **YKP(M-L)** taraftarları da, **Taksiki Poria-Sınıf Yürüyüşü** pankartı ile mitingde yerlerini aldılar. Meclisin önüne ulaşılmamasıyla, bir süre bekleyen kitle, **Akademiye Meydanı**'na doğru yürüyüşe devam etti. Buraya ulaşılmamasından sonra eylem son verildi. Aynı gün **YKP**'nin sendikal örgütlenmesi olan **PA-ME** de ayrı bir eylem gerçekleştirdi.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Emperyalist saldırganlığa ve faşizme karşı ortak mücadele

Partizan, Devrimci Demokrasi Gazetesi, **Atılım Gazetesi**, **Bilinç** ve **Eylem Dergisi** Yunanistan Temsilcilikleri 19 Aralık katliamı vesilesiyle ortak bir açıklama yaptı. Açıklamada "Bu katliam, sadece hapisaneleri 'hizaya' getirmek için değil, gerçek anlamda tüm toplumu 'hizaya' getirmek için yapılmıştır. Katliam hükümeti başında bulunan 'solcu-güvercin' Ecevit yaptığı açıklamada; '**bu operasyon olmasaydı, yeni ekonomik politikaları uygulayamazdık**' diyerek, devlet katliamını açıktan savunmuş, katliamın nedenini de itiraf etmiştir. Katliama, demokrasi savunucusu kesilen **AB** ve **ABD** emperyalistleri de açıktan destek vermişlerdir" denildi.

Açıklamada ayrıca 19 Aralık ve sonrasında gerçekleşen tüm saldırıların herkese karşı olduğu vurgulanırken "**19 Aralık'ta verilen ortak direniş ve siper yoldaşlığı, bugünkü mücadelemizde kılavuzumuz olmalıdır. Bugün her zamankinden daha fazla ortaklaşmaya, güçleri birleştirmeye ihtiyacımız var**" denildi.

Hindistan'da 5 milyon kişi genel grev yaptı

Hindistan'da, **14 Aralık**'ta ülke genelinde 24 saatlik bir genel grev gerçekleşti. Genel grev çağrısını 56 sendika ve birlik, **Tüm Hindistan Sendikalar Kongresi** ve **Hindistan Sendikalar Merkezi** çatısı altında toplanarak yapmıştı. Genel grevin nedeni, ülkedeki özelleştirmelere, kontratlı çalışmaya, iş yasalarındaki kötüleşmelere karşı tepki olarak açıklanıyor.

Grev **Bati-Bengal**, **Kerala** ve **Tipa** bölgeleri ile **Bangalore**, **Cennai** ve **Haydarabad** gibi uluslararası tekellerin bulunduğu bölgede yaşamı felç etti. **Andra Pradesh**'de sayısız maden atölyesi de greve destek verdi. **Tamil Nadu** eyaletinin 200 şehrinde ise sokak barikatları kuruldu ve 75 bin kişi gözaltına alındı, **Mumbai**'de demiryolunun ana hattı bloke edildi. Eylemi örgütleyen sendikaların verdiği rakamlara göre, endüstrideki katılım % 100'e ulaşırken, devlet memurlarının katılımı da % 85 civarında olmuş.

Eylemlere katılımın bu kadar yüksek olması ise, eylem sonrası yapılan açıklamalarda, işçi sınıfının kendi hakları için mücadeleye hazır olduğu ve doğrudan emperyalistlere karşı savaşmak için de fırsat yakalamaya çalıştığı ve işçilerin artık mevcut sistemde köklü bir değişimden yana oldukları biçiminde yorumlanıyor.

Londra'da devrimci dayanışma

Londra'da Eylül ayında **ESP** çevresinden devrimci dostlarımıza yapılan anti-demokratik saldırı sonrasında içinde **Atılım**, Devrimci Demokrasi, **ILPS** ve **Partizan**'ın da bulunduğu bir acil eylem ve dayanışma platformu kurulmuştu. Türkiye'de ve dünyada yaşanan gelişmeler karşısında sistemli ve organizeli bir tavır takınma gayesiyle kurulan bu Platform, **10 Aralık** Pazar günü **Emperyalist Saldırganlık ve Devrimci Duruş** şiarıyla bir panel gerçekleştirdi.

Panele Devrimci Demokrasi, **Partizan** ve **Atılım**'dan birer konuşmacı katıldı. Genel olarak dünyada gelişen emperyalist saldırganlık, kökleri ve

bunun ülkemiz üzerine yansımalarının tartışıldığı panelde ayrıca bu saldırganlığa karşı Avrupa ve Türkiye'de geliştirilmesi gereken inisiyatiflerle ilgili açıklamalar da tartışıldı.

Yine Platformun çağrısıyla **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**'ne yapılan operasyonları protesto etmek için **11 Aralık** Pazartesi günü Türkiye-lilerin yoğun olarak yaşadığı **Wood Green**'de merkezi kütüphanenin önünde bir basın açıklaması yapıldı.

19 Aralık 2000 yılında devlet tarafından hapisanelere yapılan operasyonda katledilen devrimci tutsakları anma amacıyla **IMSC** de (Uluslararası Göçmenlerin Dayanışma Merkezi) bir etkinlik düzenlendi. Bu operasyonun hangi ortamda ne amaçla gerçekleştirildiğini anlatan ortak yazının okunmasıyla başlayan etkinlik, şiir dinletisiyle devam etti. **Tohum Kültür Merkezi** tarafından hazırlanan **Su Damlasına Sığdırılan Yaşam** isimli belgeselin izlenmesiyle devam eden etkinlik **Grup Nehir**'in verdiği müzik dinletisiyle sona erdi. (**Londra İK okurları**)

Dünyadan kısa kısa...

X BUTAN

Butan Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) Genel Sekreteri **Vikalpa** tarafından yapılan açıklamada partinin ilk ulusal konferansının **31 Ocak-3 Şubat 2006** tarihlerinde gerçekleştirdiği ilan edildi. Açıklamada bu konferansın özgürlük sevdalısı Butan halkının kurtuluş mücadelesinde önemli bir kilometre taşı olduğu vurgulandı. Konferansta partinin kuruluşundan bu yana önemli kazanımlar ve büyük kayıplar verdiği vurgulanarak **Partinin görevlerini yerine getirmek için daha büyük bir azimle faaliyet yürüteceği** açıklandı. Parti içi iki çizgi mücadelesinin partinin yaşamı olduğunun vurgulandığı açıklamada partiyi askeri merkezli bir şekilde örgütlemenin önemine değinildi. Otokratik feodal monarşiye karşı savaşta kararlılığın vurgulandığı konferans "**Yaşasın BKP (MLM)**", "**Kahrolsun dünya emperyalizmi ve Hint yayılcılığı!**", "**Yaşasın Yeni Demokratik Devrim!**" sloganları ile son buldu.

X ABD/KANADA

5 Ekim'den bu yana direnişte olan **15 bin Goodyear işçisiyle** dayanışma giderek büyüyor. Bu dayanışma çerçevesinde, **16 Aralık**'ta ABD ve Kanada'nın 100 şehrinde dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

X ÇİN

Güney Çin'deki 200 kadın işçi, yüksek dozda **Cadmium maddesi** solumaya maruz bırakıldıkları gerekçesiyle, üç Pilsfabrikasına karşı toplu dava açtılar. Kadınlar kişi başına **24 bin Euro** tazminat talep ediyorlar. Bugüne kadar **Cadmium** zehirlenmesinden üç kişi yaşamını yitirmiş bulunmaktadır.

XDANİMARKA

Danimarka'nın başkenti **Kopenhag**'da bulunan 25 yıllık **Ungdomhuset gençlik evinin** kapatılmasına karşı, **16 Aralık** Cumartesi günü gerçekleştirilen eylemlerde çıkan çatışmalar, **Kopenhag sokaklarını** savaş alanına çevirdi.

X MISIR

Mısır-Mahala El Kobra'da, 1/4'ü kadın olan, 20 binden fazla tekstil işçisi önemli bir kazanım elde etti. İşçiler maaşlarında kesinti yapmak isteyen devlet işletmesine ve işkolunda özelleştirme çabalarına karşı greve giderek, tepki gösterdiler. İşçilerin beş gün boyunca yaptığı eylemler sırasında, iki gün boyunca tamamen iş bırakıldı. İşçilerin zaferiyle sonuçlanan bu eylem aynı zamanda, Mısır'da on yıllardır gerçekleştirilen en büyük eylem olma niteliği taşıyor.

Filistin intifadası, kardeş kavgasına dönüştürülmek isteniyor

Filistin Başkanı Abbas birkaç gün önce yaptığı açıklamada, kısa süre önce seçilen Filistin parlamentosunu feshedeceğini ve yeni bir parlamento ve başkanlık seçimine gidileceğini açıkladı. Gelen haberler, Abbas'ın önümüzdeki haftalarda bir seçim tarihi belirleyeceği ve seçimlerin ise en geç üç ay önce yapılmasının planlandığı yönünde.

Abbas'ın bu çıkışının ABD'nin istemleri ve çıkarları doğrultusunda gerçekleştiğine ve son gelişmelerin Rice'in Ortadoğu ziyaretiyle bağlantılı olduğuna hiç şüphe yoktur. Bu hamle ile yapılmak istenen şey çok açıktır ki, Hamas hükümetini devirmek ve tamamen emperyalistlerin ve Siyonistlerin çıkarlarına hizmet eden bir hükümeti işbaşına getirmek. Ortadoğu politikalarında, işgallerle birlikte, böl-parçala-yönet yönelimine de şu süreçte iyice ağırlık veren ABD emperyalizmi, bugün AB ülkelerinin neredeyse tamamının da desteğini arkasına alarak, işgallerle hâkimiyet kuramadığı Ortadoğu'da dini-etnik karşıtlıkları kışkırtarak, bölgedeki birçok ülkeyi iç savaşın eşiğine getirerek, bölgede hâkimiyetini sağlama çabasında. Filistin'de son dönemde Hamas ve El Feth arasında süren çatışmalar da, yine aynı çabalar kapsamında gerçekleşen "Ortadoğu gezileri"ndeki telkinlerin sonucu olarak art-

mış durumda. Emperyalistlerin ve Siyonistlerin bu politikaları, emperyalistlerin öteden beri sadık işbirlikçileri olan **Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır ve Körfez Devletleri** tarafından da tam destek alıyor.

ABD ve AB'nin Hamas'a ilişkin tutumunu artık bütünüyle destekleyen duruşunu saklamaya gerek duymayan Abbas, tıpkı bu güçler gibi Hamas'ı, İsrail'i tanımamakla, tanıyan bir hükümette de yer almak istememekle ve böylece de Filistin sorununun çözümünü çıkarma sokmakla suçluyor. Filistin halkının giderek kötüleşen sosyal-ekonomik koşullarından da Hamas'ı sorumlu tutan Abbas, en iyi çözümün **ABD, AB, BM ve Rusya'nın** desteğini arkasına alacak bir ulusal birlik hükümeti kurmakta olduğunu iddia ediyor. Böyle bir hükümetin kurulması durumunda Filistin'e ekonomik yardım akabilirmiş! Abbas'ın Hamas'la görüşmelerde dile getirdiği ve ardında emperyalist projelerin yattığı kesin olan bu yaklaşım üzerinde bir mutabakat sağlanamaması, Hamas'ın tamamen devreden çıkarılması için emperyalistler ve Siyonistler düğmeye basılmasını da beraberinde getirmiş olmalı.

Abbas'ın seçim çağrısı Hamas tarafından

ret ediliyor. Çünkü Hamas bunu Filistin hükümetine ve Filistin halkının özgür iradesine karşı yapılmış bir darbe olarak görüyor.

Birçok Filistinli grup bu süreçte Suriye'nin başkenti Damaskus'ta biraraya gelerek, seçim kararına karşı olduklarını ilan ettiler. Filistin'in bağımsızlığı için mücadele eden Halk Cephesi de Hamas'ın bu duruşunu desteklediğini ilan etti.

Hamas'ın iktidara gelişinin ABD ve İsrail'de yarattığı hoşnutsuzluk, Hamas ve El Feth arasındaki gerilimi tırmandırma çabalarına yansımıştı. Bu çabalar, bugünkü gelişmelere baktığımızda, çok açıktır ki Filistin'de

bir iç savaş çıkarma arzusunun yansımasıydı. **Yapılmak istenen özetle, Filistin İntifadasının kardeş kavgasına dönüştürülmek istenmesidir.**

Tüm gelişmeler, ABD'nin iç savaş andran çatışmaları kızıştırmak için uzunca süredir hazırlık yaptığını göstermektedir.

ABD'nin ve İsrail'in tam desteğini arkasına alan Abbas'ın seçim ilanı aynı zamanda, Irak'taki gelişmelere ilişkin açıklanan Baker Raporu ile de bağlantılıdır. Raporda, Ortadoğu'da istikrarı sağlamanın

koşullarından birinin de, Filistinlilere bazı tavizler vermekte yattığı belirtilmektedir. Filistinlilere taviz verme noktasındaki yaklaşım ve bu yaklaşımla hedeflenenin ne olduğu ise son günlerde yaşanan gelişmelerde görülmektedir: Filistin direnişini, iç savaşa sürüklemek de dâhil, her türden şiddeti körükleyerek bastırma ve Abbas vb. uşaklar aracılığıyla, tamamen emperyalistlerin ve Siyonistlerin çıkarlarına hizmet eden bir Filistin yaratmak.

Tabii ki onlarca yıldır Siyonistlere ve emperyalistlere karşı yığılca sürdürdüğü intifadayı, bugün daha da üst boyutlara taşıyan Filistin halkı buna izin verirse!

Evrensel Bakış

YANGINDAN NE KURTARILIRSA KÂRDİR!

11 Eylül saldırılarının ardından başlayan işgal saldırılarının ilk hedefine Afganistan oturtularak, "demokrasi" ve "özgürlük" götürülme iddiasıyla o süreçte ilk işgal edilen ülke olmuştu. Buradaki, özde bir zamanlar bizzat ABD emperyalizmi tarafından işbaşına getirilmiş olan, gerici Taliban rejimini devirmek ve yine Afganistan'da üslendiği söylenen ve 11 Eylül saldırılarının sorumlu tutulan **El Kaide**'yi "bitirmek"ti. Bu gibi bir yalan gerekçeyle gerçekleştirilen işgal saldırısından kısa bir süre sonra ortaya çıkan, bir dizi gerçeklikten (veya yalandan) biri de, **Afganistan** işgalinin en az bir yıl önce planlandığı yönündeydi. Gerçek amaç, Ortadoğu'nun diğer bölgelerinde olduğu gibi, burada da petrol vb. zenginliklere el koymaktı. İşgalin mimarlarından Rice'in, işgalden önceki uzunca yıllar, özellikle de Afganistan bölgesindeki petrolle ilgili olduğu da, yine aynı süreçte ortaya çıkmıştı. İşgalin ardından işbaşına getirilen emperyalist yetiştirilmesi **Karzai**'nin, sadece Kabul'le sınırlı kalan kukla rejimi, bugün artık ülkenin bir dizi değerinin yanı sıra, bölgede yoğun olan uyuşturucu ticaretini de bizzat yönetmeye başlayarak, emperyalist çıkarların hizmetine sunmuş durumda. Böylece, Irak'ta olduğu gibi, Afganistan'da da giderek batağa sürüklenen işgal güçleri, bir yandan takviye güçlerle işgal karşıtı direnişi bitirmeye çalışırken, diğer yandan da talanlarını sürdür-

mekteler. Özellikle de buradaki madenler üzerinden kızışan bu talan, artık işgal savaşından "maden savaşları"na dönüşmeye başlamış durumda. Anlaşılan emperyalist işgalciler giderek büyüyen direniş yangınından kaçarken, ne kurtarırsak kârdır diye düşünüyorlar.

Afganistan'daki "maden savaşları"nın merkezinde bugün bakır madeni var.

ABD ve İngiliz emperyalistlerinin bölgede yaptığı araştırmaya göre, Kabul kentine 35 km. mesafede bulunan Aynak'da 240 milyon ton bakır rezervleri bulunuyormuş. **Bakırın dünya piyasasındaki fiyatının ton başına 6.800 Dolar olduğu düşünülecek olursa, 240 milyon ton bakırdan elde edilecek kazanç 1.632 milyon Dolar etmekte.** Korkunç büyüklükteki bu miktar haliyle emperyalistlerin iştahını iyice kabartmış anlaşılan. Ancak bu maden rezervinin varlığı, tıpkı diğer zenginliklerin varlığı gibi, bölgeye ilişkin işgalden çok önce yapılan biri dizi araştırma kapsamında ortaya çıkmış olmalı. Madenin işlenerek, piyasaya sürülebilir hale gelmesi beş yıllık bir süre gerektiriyor. Bu kadar büyük miktarlarda bakırın piyasaya sürülmesi ise, dünyadaki bakır piyasasında fiyatların büyük ölçüde düşüşünü getirebilirmiş. Piyasaya sürülecek olan bakıra ve bunun getireceği düşüşe ilişkin bugünden yapılan açıklama ise, tekeller arası rekabeti kızıştırmak ve piyasanın şimdiden spekülatif yolla düşmesini

sağlamaya çalışmak olarak da yorumlanıyor.

Kukla Afganistan hükümeti -esasta ise işgal güçleri- bu bakır rezervlerine ilişkin ABD'li firma Gustavson Associates, LLC ile görüşmeleri sürdürüyormuş ve büyük olasılıkla da anlaşma sağlanacakmış. Ne tesadüftür ki, aynı firma Afganistan'ın yanı sıra, Azerbaycan, Pakistan, Lübnan, Irak daha bir dizi, ya işgal edilmiş ya da işgalin hedefinde olan bölge ülkesinde bu tür "faaliyetlerini" sürdürmekte.

Ancak bölgedeki yağmaya katılan daha bir dizi tekel var. Basında çıkan haberlere göre, Kanadalı "**Hunter Dickinson**", Çin firması "**China Metallurgical Group**", ABD'li "**Phelps Dodge Corporation**" bu tekellerden sadece bir kaçı. Bunların yanı sıra Hindistan, Avustralya gibi ülkelerin maden, petrol gaz vb. tekelleri de Afganistan'daki madenlerin ve diğer doğal kaynakların işletmesi için girilen yarışın içinde yer almaktalar. Bu durum aynı zamanda Afganistan'a asker gönderme yönündeki eğilimleri giderek öne çıkan, Almanya gibi Avrupalı emperyalist güçlerini de dünya kamuoyunda artık iyice açığa çıkarmakta. Onlar da çok açık ki bu süreçte öne çıkan "maden savaşları"nın dışında kalmak istemiyorlar.

Son 6 yılda artan işgal savaşlarının ardından emperyalist silah, petrol vb. büyük tekellerin olduğu Afganistan örneğinde olduğu gibi, artık gizlenemez bir hal almıştır. Aynı durum, işgal ettikleri ülkelerin içinde, saplandıkları en büyük bataklık olan Irak özgülünde de geçerlidir. Hatırlanacağı gibi, bir süre önce açıklanan Irak Raporundaki "tavsiye"lerden biri de Irak petrolünün özelleştirilmesine ve büyük tekelere satılmasına, daha doğrusu bunlar tara-

findan yağmalanmasına ilişkindir.

Afganistan ve Irak üzerinde yapılan hesapların benzeri, uzunca süredir hedef tahtasına oturtulmuş olan İran açısından da geçerlidir. Ancak, bir yandan diyalog çağrılarıyla, diğer yandan ise daha çok da İsrail üzerinden, saldırı tehditleriyle gündemde tutulan İran sorununda, yeni bir evreye girildi gibi. Geçtiğimiz Cuma yapılan İran seçimlerinden büyük bir yenilgiyle çıkan Ahmedinecat'ın yerini alacak olan hükümetin emperyalistlerle ilişkilerde daha "ılımlı" olması bekleniyor. Zaten Ahmedinecat'a İran içinden gelen eleştiriler, dışarıda ilişkileri gerdiği, içerde ise ülke sorunlarına duyarsız kaldığı yönü. **Ahmedinecat bilindiği gibi, düşünceleri, anti-Amerikancı bir İslami devrimle iktidara gelen Humeyni'ye çok yakın biri.** İran'da, ABD güdümlü Şah Rıza Pehlevi dönemindeki ABD politikalarından kaynaklı yükselen anti-Amerikancı hareket ve devrimden sonra işbaşına gelen hükümetler, hiçbir zaman anti-emperyalist bir öze sahip olmamıştır. Şu süreçte de yine ABD karşıtı bir tavır sürdürülürken, Avrupalı emperyalistlerle, devrim sırasında ve sonrasında sürdürülen ilişkiler, biraz gerilse de, tam olarak koparılmamıştır. Bu son seçimler İran içindeki ılımlı İslami çevrelerin iktidara gelmesi anlamı taşıyor. İran burjuvazisinin belli bir kesimini temsil ettiği kesin olan bu çevreler, batılı emperyalistlerle olan sorunları "diyalog" yoluyla çözmeyi tercih edebilirler. **İran seçimlerinin hemen öncesinde hem İran'a hem de bölgedeki birçok ülkeye, gerek emperyalistlerin temsilcileri, gerekse onların uzantıları tarafından yapılan ziyaretlerin, bu seçim sonuçlarında ne kadar etkili olacağını ise önümüzdeki günlerde göreceğiz.**

Alternatif sanat çalışmalarında bir adım: TOHUM KISA FİLM FESTİVALİ

Tohum Kültür Merkezi olarak film karelerinde hayat bulan öyküleri izleyiciyle kavuşturmak için ikincisini gerçekleştirdiğimiz **Tohum Kısa Film Festivali**'ni gelenekselleştirme yolunda çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Biliyoruz ki **gerçek sanat gücünü yeşerdiği topraktan, halktan alır ve halktan kopan, doğduğu toprağa tekrar tohum bırakmayan hiçbir ürün gerçekten var olmuş sayılmaz.** Bu bilinçle düzenlediğimiz festivalimizin şiarı "**Kısa Filmler Halkla Buluşuyor**" oldu ve filmleri değerlendirecek olan jürimiz de izleyiciler yani halktan oluştu. Bu halk jürisinin 24-25 Kasım tarihlerinde gerçekleşen festival sürecinde verdiği kararlarla ödül almaya hak kazanan filmlerin yönetmenlerinden bazılarıyla görüştük.

Halk jürisi tarafından **Ortadoğu Halkıyla Dayanışma Ödülü**'nü almaya hak kazanan **Barış&Savaş** filminin yönetmeni **Murat Çınar** festivalimiz ve filmi hakkında görüşlerini şöyle dile getirdi:

"Öncelikle Türkiye'de yapılan bir festivalde Ortadoğu Halkı ile Dayanışma adlı bir ödülün bulunmasını anlamlı bir adım olarak bulduğumu ifade etmek isterim. Öte yandan bu ödülü kazanan bir sinema işçisi olmaktan dolayı da mutluluğumu bildirmekte yarar görüyorum.

Festival'e bizzat katılmamış olsam da annemin anlattıklarına göre birçok kişinin ilgisini çekmeyi becerebilmiş, bir iletişim ön hazırlığı gerçekleştirilmiş ki bu da bu tarz organizasyonlar için önemli bir gelişme. Öte yandan benim gibi bağımsız çalışan kişiler için ise ciddi bir olanak. Bilindiği gibi bağımsız sinema, öncelikle üretim yöntemi ve birimi ancak hemen ardında dağıtım açısından engellerle karşılaşmaktadır. Bu noktada bağımsız sinemaya yaptığınız katkıdan dolayı hem sizlere hem de sizin adınıza izleyicilere tebriklerimi bir borç bilirim.

Pare&Guerra (Barış ve Savaş) filmini Türkiye gazetelerinde Irak savaşının başından beri gördüğüm kamyon şoförü öldürmeleri üzerine yapma kararı aldım. Bilindiği gibi Türkiye savaşa askeri olarak girmedi ancak iktisadi olarak bu savaşın içinde bulunmak istedi. Bu sebeple yeni ve barış dolu bir Irak kurma isteğinde olan Türkiye'li inşaat şirketleri kamyonlarla yük taşıırken yalan bir savaşın bittiği haberinin içinde, savaşın içinde bu filmi yaptığım sırada 64 şoförün ölümüne sebep oldular.

(...)

Çalışma tamamen bireysel finansman ile gerçekleştirildi. **Milano, Torino, Ankara ve İstanbul**'da toplam 6 gösterimde yer aldı ve 2 ödül kazandı."

Halk jürisi tarafından **Sevgi ve Dostluk Ödülü**'nü almaya hak kazanan **Son Oyun** filminin yönetmeni **Müjde Arslan** şunları söyledi:

"Tohum Kısa Film Festivali, kısa film gibi zor bir mecrada sinema yapan bizler

için bir şans. Çok sayıda festival arasında, film yapmaya devam etmek için iyi bir neden. Birçok festival bankaların ya da ser-

mayedarların bünyesinde gerçekleşiyor, bu aynı zamanda festivalin içeriğini, sinemaya yaklaşımını da ortaya koyuyor. Bu açıdan alternatif oluşturması ve gerçek sanatı desteklemesi açısından önemli. Festivalde derecelendirmeye gitmemesi sanatın sınıflandırılmaması açısından anlamlı. Belli kategoriler taşıması yaptığımız işi biraz daha anlamlandırıyor. **Son Oyun'un aldığı Sevgi ve Dostluk Ödülü şimdye kadar aldığımız, alacağım en güzel ödül.** Film bunun için yapıldı, sevgi ve dostluğa ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlatmak için. Tek başımıza bu oyunu oynayamayız, yaşadığımız şu sisteme karşı ancak yan yana durarak direnebiliriz. Festival bu yolda yalnız olmadığımızı gösteriyor. Biz film yapmaya devam edeceğiz, festivalin de yanımızda olmasını dilerim..."

Halk jürisi tarafından **Gençlik ve Gelecek Ödülü**'ne layık görülen **Yemezler** adlı çalışmanın yönetmeni **Sinem Uludağ** görüşlerini şöyle dile getirdi:

"Sınıf mücadelesini temel alarak bulunduğumuz alanlarda mücadele etmek, her emekçi ve emek dostu için bir gerekliliktir. Emek Araştırmaları ve Dayanışma Topluluğu emek mücadelesine dair araştırmalar yapmak ve dayanışma faaliyetlerinde bulunmak ve mücadele sürecinde kullanılabilircek propaganda araçları geliştirmek amacıyla Nisan ayında kuruldu. Henüz yolun başında bir grup olarak kendimizi emek mücadelesinin merkezi olarak görmüyoruz ve böyle olmak gibi bir amacımız da yok. **Emek mücadelesinin ona ne yapacağını söyleyecek liderlere değil yan yana yürüyeceği yoldaşlara ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz.** Bugün yaptıklarımızı koca bir sınıf mücadeleleri tarihinde ufak bir kum tanesi kadar olduğunun da farkındayız.

(...)

Çalışmalarımızla ilgili <http://www.emekarastirmalari.org> adresini ziyaret edebilir, iletisim@emekarastirmalari.org veya

emekarastirma@gmail.com'dan ayrıntı bilgi alabilirsiniz."

Halk jürisi tarafında **En İyi Senaryo**

re karşı bir taş yağmalaması vardır aslında. Bir anne bu durum karşısında bu suçu işleyen babayı mutlaka cezalandırmalı mesajı vardır. Fakat elbette filmin ilk öğrenci filmi olması, karşılaştığı maddi manevi güçlükler, filmi sinematik doruklara ulaştırabilecek güçte değildi. Ama senaryonun iyi olduğunun düşünülmesi ve halkın bu filmi anlaması beni inanılmaz mutlu etti ve gelecekte daha başarılı işler yapmamı sağlayacak bir umut kapısı oldu.

Ve ben bu coşkuyu bana, ekibime yaşatan değerli hocam Yıldırım Yanılmaz'a, Tohum Kültür Merkezi ailesine ve izleyen herkese çok teşekkür ediyorum."

Bir eğlence, hatta bazen anlamsız karelerden oluşmuş bir bilinç bulandırma aracına dönüştürülen kısa film çalışmalarına alternatif olma, bu yönde çalışmalar yürüten sanatçılara kendilerini ifade etme ve halka ulaşma olanağı sağlama amaçlı gelenekselleştirmeye çalıştığımız festivalimizin bu sanatçılar tarafından da sahiplenildiğini görmek çalışmalarımızı ilerletme yönünde bize güç kazandırıyor. **Aslen muhalif sanatçıların elinden çıkan "kısa-film" sinema sanatının değiştirici, sorgulatici, kavratıcı gücünün farkına varmak onu sistemin aleti olmaktan kurtarmak için çalışmalarımızı bu yönde ilerletmeye devam ediyoruz.**

Tohum Kültür Merkezi

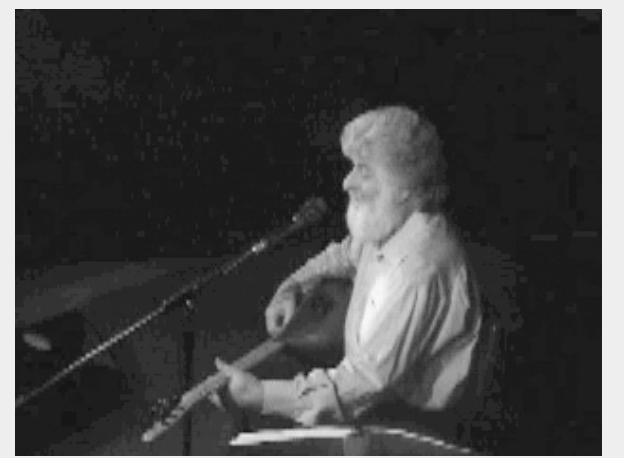
24 Aralık Pazar günü Sadık Gürbüz konseri gerçekleşti!

Konser etkinliği Maraş katliamıyla ilgili konuşma ve sinevizyon gösterimi ile açıldı. Sunumda diğerlerinde olduğu gibi bu katliamda da devletin baş rolü oynadığının altı çizildi. Dönemin başbakanı Ecevit'in elindeki devleti suçüstü yapan belgeleri sakladığı, bunun altında yatan nedenin onun halk düşmanlığında aranması gerektiği belirtildi.

Devamla "**bu katliamda çoğu çocuk ve yaşlı 109 insanımızın katledilmesi faşizmin halka duyduğu kını ve nefretin sınıfsal boyutunu göstermektedir**" denildi.

Ayrıca aynı Ecevit'in bir başka başbakanlığı dönemindeki hapishaneler tarihinin en büyük katliamının gerçekleştiği belirtilerek "**Dünya; beton yığınlarının ve beton kapıların ardında, ellerinde sadece yürekleri ve umutları dışında başka hiçbir silâhları olmayan devrimci tutsaklara karşı, asker ve polislerin tank, bomba ve kimyasal silâhlarla saldırmasının kalışlığına de tanık olmuştur.**

Gerek Maraş olaylarında ve gerekse

hapishanelerde yaşanan katliamlarda görüldüğü gibi safların bir yanında faşizmi oluşturan eli kanlı güçler, diğer tarafında ise sadece halklar ve onların devrimci dinamikleri vardır" denildi.

Devamla "**insan olmanın sorumluluğu bu katliamlara sessiz kalmamayı gerektirir. Dirilmenin, insan olmanın ve çürümüşlükten kurtulmanın biricik yolu budur**" denildi.

Konuşmanın bitiminde **Sadık Gürbüz** sahne aldı, **Ruhi Su** ve kendi ezgilerinden seslendirdiği parçalarla coşkulu anlar yaşattı. İki saatlik konser sonunda etkinlik sona erdi.

Tohum Kültür Merkezi

Sanat dünyası bir emekçisini daha kaybetti

Altmış yıllık yaşamına birçok üretimi sığdırmayı bilmiş usta tiyatrocu Zeki GÖKER uzun süredir tedavi gördüğü kansere yenik düştü. 20 Aralık 2006 Çarşamba günü yaşamını yitiren sanatçı son yolculuğuna ailesi ve dostları tarafından uğurlandı. 21 Aralık 2006 Perşembe günü ailesi tarafından düzenlenen Teşvikiye Camisinde kılınan cenaze namazının ardından Küçükçekmece Kanarya mezarlığında toprağa verildi.

1970'li yılların başlarında kurduğu Ankara Birlik Tiyatrosu'yla politik tiyatro alanında halktan ve emekten yana eserleri ile tanınan sanatçı pek çok yapıma imza atmıştı. Emekten, halktan yana yapılan sanata olduğu gibi Zeki GÖKER'in sanatına ve kendisine de sistem tahammülsüzlüğünü acımasızca göstermiştir. Ankara Birlik Tiyatrosunun tüm oyunları, kurulduğu günden bu yana yasaklarla karşılaşmıştır. Devlet tarafında oyunları yasaklanan ama bu durum karşısında yılmadan mücadele yürüten sanatçı bir röportajında bu konuya yaklaşımını şu şekilde ortaya koyuyor; "34 yıldır politik-muhafif tiyatro yapıyoruz. Bu yüzden de her

türlü bedeli ödedik. Yasaklandık, gözüktü alındık, mahkemelere çıktık. Ankara'da dört, İstanbul'da üç kez yeniden kurulduk. Kimi zaman mahkeme kararıyla, kimi zaman ekonomik nedenlerle perdeleri indirdik, ama hiçbir zaman sanatımızı yapmaktan vazgeçmedik".

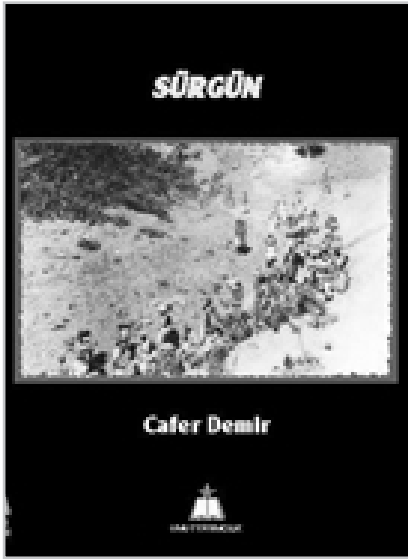
Tiyatro yapmanın güçlüklerini en çok yaşayan sanatçılardan biri olan GÖKER, bu sıkıntılarla başa çıkmanın

yolunu bilmiştir. Özellikle özel tiyatroların yaşadığı sıkıntılardan biri olan maddi sıkıntılar karşısında hiçbir taviz vermemiştir. Bu süreçlerde sık sık gündeme gelen "devlet yardımı" önerilerini hiçbir koşulda kabul etmemiştir. Gerktiğinde tiyatronun kapısına kilit vurmamıştır. Ama özgür sanatını yapmaktan vazgeçmemiştir. Çünkü 34 yıllık sanat yaşamında birçok baskıyla karşılaşan sanatçı aslında bu yardımlarla tiyatrola-

rın ehlileştirildiğini bilmektedir. Muhafif sanat dalları içerisinde en önemli yerde duran tiyatroyu baskılarla kontrol altına alamayan devlet bu yolla tiyatroları kontrol altında tutmayı hedeflemiştir. Bunun en somut göstergesi ise; 12 Eylül AFC'sınca 1982'de çıkarılan özel tiyatrolara devlet desteği yasağıdır. Bu tuzağı göremeyen birçok politik tiyatronun oyunları giderek "yumuşamış" ve bu özelliklerini kaybetmişlerdir.

Sanatçının sahnelediği Bir Güzel Çirkin Kral, Muzaffer İzgü'nün Kara Düzen'ini Aziz Nesin'in "Yaşar Ne Yaşar ne Yaşamaz" Erol Toy'un Pir Sultan Abdal oyunu 14 vali tarafından yasaklanırken, 17 kentte de mahkeme kararıyla oynanabildi. İlyas Salman'la başrolü paylaştığı "Gurbet Kuşları" adlı oyunları bulunmaktadır. Ayrıca Grup KIZILIRMAK'ın Pir Sultan Abdal albümü ile Tohum Kültür Merkezi'nce yapılan hapisane ve son Ölüm Oruçları sürecinin anlatıldığı Su Damlasına Sığdırılan Yaşam'a seslendirmeleriyle hayat vermiştir. Göker aynı zamanda birçok oyunun yönetmeni ve senaristidir.

Tohum Kültür Merkezi

Cafer Demir'in Dersim 1938'i anlatan ve Dersim üçlemesi diyebileceğimiz kitaplardan sonuncusu "Sürgün" Umur Yayınları'ndan çıktı. Yazar Çıban ve Qopo'da sürgünün yaşattığı acıları anlatırken bu kitabında ise sürgünün o iç burkan ve süngüyü aratmayan acımasızlığını kaleme alıyor. İmha ve asimilasyonun ölüm gibi insanlığı nasıl bitirebildiğini anlatıyor.

Dersim'de okur yazar olmayanların, hiç rakam bilmeyenlerin bile istisnasız bildiği bir tarihtir 1938. Kimileri 1938'i bir tarih olarak değil bir acının ismi olarak bellemiştir. Zaten onlar tarihe ihtiyaç duymadan ve tüm yoksulluklarına rağmen o büyüklü çoğ-

ACILI BİR ÖYKÜDÜR SÜRGÜN

rafyanın kendilerine sunulmuş bir armağan olduğunun farkında, uzunca olmayan ömürlerini, şikâyetsiz yaşar giderlerdi. Kendi ritüellerinde hesap, tarih yoktu. Bunlarla birlikte kayırmayı, yok saymayı ya da yok etmeyi de bilmezlerdi. Bildikleri tek şey ise özgürlüğün birilerinin buyruğu altına girilmesiyle kaybolacağıydı.

Beyaz adamların topraklarına göz koyduğu tarihlerden önceydi bu söylediklerimiz.

Ritüellerinde kadının ve çocuğun önemsendiği her konuda görüşlerinin alındığı, yani üzerinde yaşadığımız dünyaya uzak farklı bir diyardı. Dilleriyle bu ritüeller bir bütündü, onu yitirdiklerinde ritüellerini de yitireceklerdi sanki, en büyük korkuları da buydu, ne var ki yaşam onların bu tespitini acımasızca doğruluyordu.

Sürgün belgesel bir romandır. Dersim'e yapılan seferlerin altında yatan ince hesapların, devletin ırkçı yaklaşımının, devlet belgelerinin, hepsinden önemlisi sürgünün iç acı-tıcı serüvenidir bu roman.

Sürgün bir anı romandır, evet o melun tarihten oldukça az sayıda kalan

birkaç kişinin anlatımıdır.

Yine de dün kadar yakın olan bu tarihin bilinmeyen sayfaları öyle çoktur ki en az yaşananlar kadar, yaşananların bilinmiyor olması da o kadar acı vericidir.

Örneğin bu kıyıda kaç çocuk kaç kadın kaç yaşlı öldürüldü? Ayrıca Seyit Rıza'nın mezarı nerede? Bunun gibi daha birçok bilinmeyen vardır. Şeceresi devletçe tutulmuşsa da bunu en azından şimdilik bilmek olanaksızdır.

Sürgünün en yürek burkan yanı, gidenlerin ve dönemeyenlerin, ölmeden önce "Beni vatanım Dersim'e gömün" son sözlerine karşın o yabancı ellerde tek başlarına yapayalnız yatıyor olanların öyküsünde saklıdır.

Ayrıca yeni kuşak sürgün çocukları ise kimliklerini unutmamış, anadillerini unutmamış, kökenini unutmamış bir şekilde "Duyduğumuza göre biz aslında Dersim'den sürgün gelmişiz" diyerek sanki uzak bir efsaneden bahsediyor olmalarıdır.

Tüm bu acılara karşın "Sürgün" halklar arasındaki o hesapsız sıcaklığın da anlatıldığı bir anı romandır.

Devletin Dersim'de katlettiği bin-

lerce insandan geriye kalanları gönderirken sürgüne, daha önceden haber ulaştırır Ege köylülerine "bu gelenler eşkiyadır, hayduttur ona göre davranın" diyerek halklar arasında düşmanlık tohumu ekmeye çalışmıştır. Ne var ki halklar, birbirlerini tanıdıkça aralarına sistemce sokulmuş nifak tohumunu birlikte etkisiz hale getirmişlerdir. O sürgün yıllarında yaşanan onca acılara karşın, iki yoksul halkın insanların birbirlerini tanımalarına da neden olmuştur. Belki elde kalan tek teselli de budur. O dar günlerde birbirlerine dayanak olan insanların bugün hala dostluklarını koruyor olmaları, devletin böl-parçala ve yönet politikasının halklar cephesinde deşifre olduğunun da kanıtıdır.

Devletin hiç istemediği bir şey olmuş. Sürgün, Dersim'de barışın sembolü olan meşe ile Ege'de barışın sembolü olan zeytinin buluşmasını sağlamıştır.

Sürgün'ü okurken yanık meşe kolları burnunuzdan gitmeyecek, sinecek uzun zaman üstünüze.

Ne var ki Dersim hala o eski acıların yurdu olmaya devam ediyor!

**Kim mi sizi kızdıran? Söyleyeyim:
Siz insan aklına kızyorsunuz!
Çünkü o, ipliğinizi pazara çıkarıyor!**

(15 Ocak 1850, Victor Hugo'nun Yasama Meclisi'nde verdiği ünlü söylevinde din adamlarının mahkemesine seslenerek onlara gönderdiği kuta.)

Bilimin ve aklın dogmalara karşı verdiği savaşta kimi dönem bazı insanlar vardır, ortaya koydukları kanıtlarla çığır açarlar, bir devrin bittiğinin göstergesidir ortaya koydukları görüşler. Her ne kadar kimi dönemler bu gerçeklerin anlaşılması yüzyıllar sonrasını bulsa da, bilim ona inanmayı gerektirir. Ancak bu inanış, dogmalara inanmak gibi mutlak ve değişmez değildir. Bugün gerçeği tam anlamıyla ortaya çıkarmasa bile, yarın o bilgiyi elde edeceğine olan inançtır. **Dolayısıyla bilimsel bilgi değişir, gelişir, kendinden önceki bilgilerin üstüne eklemeler yaparak, ama yanlışlarını eleyerek ilerler.** Bilimin ortaya çıkardığı gerçeği dogmaların, tutuculuğun hakim olduğu bir dönemde dile getirmek, hiç kuşkusuz bir silahlı çatışmada son mermisine kadar savaşmak ve teslim olmamak gibi bir cesaret gerektirir. Çünkü karanlığın aydınlığa dönüşmesini kendi çıkarları gereği isteyenler, böyle bir uyanışı engellemek için en karanlık, en vahşi yöntemlere başvurmaktan geri durmamışlardır/durmayacaklardır.

İşte Ortaçağ'ın karanlığında Engizisyon'a karşı bilimsel düşüncüyü savunmuş bir bilim adamıdır Galileo. Her ne kadar yargılandığı mahkemede Engizisyon'un söylediklerini kabul etse de çıkarken **"Yine de dünya dönüyor"** dediği iddia edilir. Onu yargılayan Vatikan 1992'de Galileo'nun **"doğruyu söylediğini"** kabul etmiştir! Galileo, 330 yıl önceden bilimsel düşüncenin bir gün aydınlığa çıkacağını bilerek ve buna inanarak sürdürmüştü çalışmalarını. O, bilim tarihi içerisinde Kopernik'in, Kepler'in, Newton'un, Bruno'nun yolunda yürüyenlerden oldu, işte bu yüzden bugün ismi hala yaşıyor. Gelişen bilimsel düşünce karşısında günümüzde Ortaçağdaki gibi bir karanlık yaratılmasa da egemenler tarafından din halen daha dünya halklarını çıkarları için birbirine düşürmenin bir aracı olarak kullanılıyor.

Devrimciler ve sosyalistler bilim tarihinden, düşünce tarihinden öğrenmeli ve geçmişten aldığı ışığı, geleceğe yöneltmelidirler. Hiç kuşkusuz bu durum, okuma, araştırma ve derinleşme ile mümkün olacaktır. Aşağıdaki yazı yetersiz olsa da Galileo'nun yaptığı çalışmaların önemini kısaca aktarmayı amaçlamaktadır.

Tanrılar için şanssızlık, insanlık için büyük biri: Galileo Galilei

Galileo Galilei, (1564-1642) mercekle eş eksende karşı karşıya getirmeyi düşünerek bir teleskop yapan ilk kişi değildi. Ancak, 17. yüzyılın bu optik sihirbazlık aletleri Galileo'nun elinde gerçek anlamda bir "sihirli" değneğe dönüşmüştü. Kendi eliyle yaptığı ilk teleskoplarını gökyüzüne çeviren Galileo, gördüklerinden yola çıkarak gök cisimleri hakkında o güne değin bilinenleri temelinden sarsmayı başarmıştı. Galileo, Copernicus'un da aralarında yer aldığı selefleri ve Kepler gibi çağdaşlarının da katkılarıyla, mekanik, astrofizik, kütle çekimi türünden birçok alanda birçok buluşa imza atmıştı. Ancak bu yazıda sözü edilenler, hummalı çalışmaların meyvesi olan bulgularıyla ilgili olmaktan çok, teleskopla gökyüzüne baktığında bazı cisimlerin somut varlığını apaçık görüp dile getirişinin başına açtıklarıyla ilgili. Dünyayı sarmalayan gök küre, Galileo'nun teleskopunu gökyüzüne çevirdiği o gece, insanoğlunun yeryüzünde gezindiği 1 milyar 700 milyon gecenin herhangi birinde olduğundan çok farklı değildi. Galileo'nun gözleri, o ana değin yaşamış insan sayısı kadar çift gözün baktığı ve tanrılar, gelecekte haberler, cennet ve cehennemler gördüğü aynı ışıltılı büyük boşluğa yönelmişti. Farklı olarak o, küçük bir azınlığın savladığı gibi, Güneş'in çevresinde dolanan gezegenler, bunların çevresinde dolanan uydular ve Ay yüzeyindeki kraterler ve vadileri görmüştü; hem de herkesten daha kesin olarak, daha yakından...

Tanrılar için ne kadar şanssız, insanlık için ne kadar büyük bir gece!.. Galileo o ve onu izleyen gecelerde somut olarak ne görmüştü? Bunu yazdıklarından öğreniyoruz. Teleskopunun merceğinden ilk gördüklerini, **29 Ağustos 1609'da** kayınbiraderine yolladığı mektupta şöyle kaleme alıyordu: "... Sana bir haberim var; ama duyduğuna sevinecek misin, yoksa üzülecek misin, bilemiyorum. Çünkü, artık ülkeme (Toskana'ya) dönme umudum kalmadı. Ancak, bu umudu yok eden olayın hem onurlu hem de yararlı sonuçları var. Flanders'de Prens Maurice'e ufak bir teleskopun hediye edildiği yolunda iki ay kadar önce burada çıkan söylentileri duymuş olmalısın. Bu alet öyle zekice yapılmış ki en uzak cisimleri yakındaymış gibi gösteriyor. Örneğin, üç kilometre uzaktaki bir insan açık seçik görülebiliyor. Bu sonuç bana öylesine olağanüstü geldi ki düşünmeye koyuldum; bana perspektif yasalarıyla ilgili gibi geldi. Sonuç o kadar başarılı oldu ki, Flanders'de olduğu söylenenden çok daha üstün bir teleskop yaptım. Böyle bir araç yaptığım haberi Venedik'te duyulunca Senyör Cenapları'nın huzuruna çağırıldım ve bütün senatonun şaşkın bakışları altında aracı onlara gösterdim. Soyuluların ve senatörlerin birçoğu da uzaktaki yelkenlileri görmek için, yaşlıklarına bakmadan, Venedik'teki en yüksek kilise kulesine defalarca çıktılar. Gemiler o kadar uzaktalardı ki, limana girişleri ancak iki saat sonra görülebiliyordu."

Galileo, bir çırpıda elde ettiği bu başarıyla

yetinmedi. Kendini daha uzakları, daha büyüterek gösterecek teleskoplar yapmaya adadı. İlk teleskopuyla karşılaştırıldığında, cisimleri yüzlerce kat daha büyük gösteren teleskoplar yaptı. Bunu başardığında artık sihirli değneğinin ucunu göğe çevirmesinin zamanı gelmişti. Nişan aldığı ilk gök cisimi bekleneneği gibi uydumuz Ay olmuştu. Gelin bu ilk gözlemlerini 1610 yılına giderek Galileo'nun kendi kaleminden okuyalım: "Durumu daha anlaşılır kılmak açısından, Ay yüzeyinde biri loş öteki aydınlık olmak üzere iki farklı tipte bölgeler ayırt edebildiğini söylemeliyim. Aydınlık kısımlar tüm yarımküreyi sarmalayıp yüzeyi kaplarken, loş kısımlar, birer bulut kümesiymişçesine yüzeyi gölgelendiriyor; Ay'ın yüzeyini de beneklerle kaplıymış gibi gösteriyor. (...) Benden önce kimsenin gerçekleştirmediği ve defalarca yinelediğim gözlemlerime dayanarak kendimi, büyük bir filozof okulunun savladığının aksine, gök cisimlerinin "pürüzsüz, kusursuz, mutlak anlamda küresel" olmadıklarından emin hissediyorum. Tersine bu yüzeyler, eşitsizlikler, kusurlar, çukurlar ve tümseklerle dolu; cüsseli dağlar ve derin vadilerden geçilmeyen dünyada olduğu gibi... Galileo'nun bu sözleri, dünya ve evrenin kalınının bambaşka aemlere ait olduğu savını çürütmüş, gök cisimlerini tarihte ilk kez "yere" indirmişti.

"Bir üçgenin iç açılarının toplamı, Vatikan'ın arzularına göre değişmez"

Galileo'nun dikkati kısa sürede Ay'ı ve tüm gök cisimlerini kucaklayan yıldız denizine yöneldi. Ufuklar arasında bir sis perdesi gibi uzanan Samanyolu yüzyıllar boyunca astronomların merak odağı olmuştu. Galileo'nun incelemeleri Samanyolu'nun bir sis değil, sayısız yıldızdan oluşan çok geniş ve çok uzak bir kuşak olduğunu ortaya çıkardı. Galileo'nun gördükleri kendisine açık ve kesin görünse de, bunları hemen, açıkça dile getirmekte sıkıntılar yaşıyordu. Yüzyıllar boyu tartışılıp geliştirilecek keşifleri bir çırpıda gerçekleştirmiş olduğundan tehlike sinyalleri çalıyordu. Din çevrelerini ve Aristocu seçkinleri çoktan karşısına almıştı bile. Copernicus ve Kepler gibi o da Güneş merkezli bir sistemi doğrulayan gözlemler yapıyordu.

Bu durum elbette o dönemin egemen çevreleri için yutulur lokma değildi. Tam da 1609'da Galileo'nun teleskopla yeni yeni tanıdığı sıralarda, meslektaşları Kepler'in yolladığı bir mektup, bu konularda yazıp çizmenin ne denli tehlikeli olduğunun uyarısını veriyordu: **"Geleneksel kuramları çürütecek birçok kanıt topladım. Ancak, bazı kimselerin gözünde ölümsüz bir ün kazanmış olan, ama birçok kişi için de alay ve aşağılama konusu olan üstadınız Copernicus'un yazgısını paylaşmaktan korkuyorum. Bunun için bunları günışığına çıkaramıyorum."** Galileo da benzer kaygıları taşıyordu. Bu yüzden keşiflerini hemen duyuramıyordu.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mevlüt Çınar: TKP/ML TİKKO savaşçısı olan Mevlüt Çınar 9 Ocak 1980 tarihinde İstanbul'da çatışmada şehit düştü.

Haydar Doğan: 1958 doğumlu olan Nedim kod adlı Haydar Doğan, küçük yaşlarda TKP/ML'nin düşünceleri ile tanıştı. Askeri alanda birçok görev alan Doğan, Ulaş Bardakçı'nın katili azıllı faşist Uğur Gür'ün cezalandırılması eyleminde çıkan çatışmada 10 Ocak 1991 tarihinde İstanbul'da şehit düştü.

Orhan Keskin: Devrimci Yol Diyarbakır İl Komitesi içerisinde yer alan Orhan Keskin, 1980 Mayıs'ında polislerle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. Hapishanede 14 Ocak 1984'te başladığı ÖO'nun 48. gününde 3 Mart 1984'te şehit düştü.

Ümraniye Katliamı: 4 Ocak 1994 tarihinde Ümraniye Hapishanesi'ne katliam operasyonu düzenleyen devlet, **Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan ve Orhan Özen** adlı DHKP/C tutuklarını demir kalaslar ve sopalarla döverek katletti.

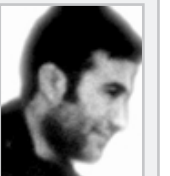
Gültekin Koç: F Tipi hapishaneleri protesto etmek için İstanbul Şişli'de yaptığı feda eyleminde 3 Ocak 2001'de şehit düştü.

ÖO şehitleri

Ali Çamyar: 2 Ocak 2002 (TİKB)

Zeynel Karataş: 5 Ocak 2002 (MKP)

Lale Çolak: 8 Ocak 2002 (TİKB)

Galileo izleyen iki ay içinde çeşitli geceler aynı noktayı gözlemleyip sonuçları not edecek ve bu cisimlerin yıldız değil, Jüpiter'in uyduları olduklarını sayılarının da 3 değil 4 olduğunu bulacaktı. "Galileo'nun teleskopun göz deliğinden bakması, tüm gerçeği apaçık görmesi için yeterli olduğu kadar, aforoz edilmesi için de yeterli sebep olmuştu.

Galileo insan gözünün ilk kez tanıştığı nesnelere görmüş, bunları inatla görmezlikten gelenlerce yargılanmıştı. Kilise, gökyüzünü tanımak için kutsal metinlerden başka yere bakılmayacağını söylüyordu. Sözde meslektaş, kabul görmüş bilimcilerden Pisa'lı profesör Julius Libri, ölüncüye değin te-

leskoptan bakmayı reddetmişti. 1609'da patlak verip izleyen yıllarda gelişen ve bugün bile sıkça atıfta bulunulan "Galileo vakası"ni Kepler'e gönderdiği ilk mektubunda yine Galileo özetliyor: "Sanıyorum ki aziz Kepler, çoğunluğun akıl almaz budalalığına gülmekten başka yapacak bir şey yok. Çalışmalarımı göstermeyi önerdiğim fakat tıka basa karnımı doyummuş bir yılının tembel inatçılığıyla, gezegenlere, Ay'a teleskopla bakmaya yanaşmayan bu ünlü filozoflar için ne dersin? Tıpkı yılanların kulaklarını tıkadıkları gibi, insanlar da gözlerini gerçeğin ışığına kapıyorlar."

Her çağda din, egemenler tarafından bi-

limsel düşünce üzerinde baskı oluşturmak için kullanıldı. Atina'nın puta tapanları Sokrates'e baldıran zehiri içirdiler, çünkü o tanrılara inanmıyordu. Filozof Demokrites Abdere'den kovuldu, Heraklites Ephese'den sürgün edildi. Kampenella'ya Katolik kilisesi olmadık işkenceler yaptı. Girdano Bruno'yu Roma'da, Vanini'yi Toulouse'da diri diri yaktı. Engizisyon beş milyon insanı zindanlarda çürüttü, ateşe verilen odun yığınlarının içinde kül etti.

Cenevre'nin Protestanları tanrıbilimci hekim Michel Servet'i diri diri yaktilar. Yahudi hahamları Spinoza'yı taşa tutmaya kalktilar. Çünkü o kutsal kitabı özgün bir an-

layışla yorumlamıştı. Descartes, özgür olabilmek için Fransa'dan ayrıldı, kilisenin takibinden kurtulabilmek için 20 yıl Hollanda Cumhuriyeti'nde sığınmacı olarak yaşadı. Darwin ve Darwinciler ABD'nin Protestan kilisesinin çömezleri mahkemeye vererek mahkum ettirdiler. Bilim alanında görülen her ilerleme dini gerilettil. Gök mekanı ile ilgili çalışmalarını kutlamak üzere Napolyon, Laplace'i huzuruna kabul ettiği zaman, ondan yapıtında Tanrı'dan niçin söz açmadığını sordu. Büyük matematikçi imparatora şöyle yanıt verdi: "Böyle bir var sayıma hiç ihtiyaç duymadım da ondan haşmetmeap..."

Stalingrad direnişi yol göstermeye devam ediyor!

İnsanlık tarihinin tanık olduğu en kanlı ve en tahrip edici savaş oldu II. Emperyalist Paylaşım Savaşı. Emperyalizmin yol açtığı akıl almaz bir kıyım savaşıydı bu. 60 ülkeyi içine alan bu savaşta 50 milyon insan yaşamını yitirmiş, 55 milyon insan sakat kalmıştı.

Bunalım içinde debelenen kapitalizmin özbe öz çocuğu olarak yükseldi Hitler... Sosyalizmi kurma yolunda önemli mesafeler alan Sovyetler Birliği'ne karşı kapitalizmin saldırı üssü olarak kullanıldı Alman faşizmi... Hitler Almanyası önce Avusturya'yı ilhak etti. Emperyalistlerden aldığı güçle hemen ardından Çekoslovakya'yı işgal etti. Ve Polonya'ya saldırısıyla savaş resmen başlamış oldu. Alman orduları 8 ay gibi kısa bir süre içinde Batı Avrupa'nın önemli bir bölümünü ele geçirdiler. Böylece Batı'yı sağlam bir cephe gerisi haline getiren Hitler, bu işgal sayesinde daha da güçlendirdiği savaş makinasını Sovyetler Birliği üzerine sürdü. Bütün güçlerini seferber eden, son derece donanımlı ve deneyimli bir orduya sahip olan Alman faşizmi, birkaç ay içinde Sovyet topraklarının önemli bir bölümünü ele geçirdi. Alman tümenleri artık Leningrad, Moskova ve Stalingrad'a dayanmıştı.

Sovyet vatandaşlarının önlerinde iki seçenek vardı; ya Hitler faşizmine boyun eğecek ve tüm Avrupa Hitler faşizmine boyun eğmek zorunda kalacak ya da Sovyet halkı binlerce can verip kazandığı iktidarı, can bedeli, kanının son damlasına kadar savunacaktı. Öyle de oldu. Sovyet halkı "Alman çapulcular, SSCB halklarını yok edecek bir savaş istiyorlar. Peki öyleyse, Almanlar birilerinin yok edileceği bir savaş istiyorlarsa, bunu onlardan esirgemeyeceğiz" diyen Stalin'in önderliğinde kanının son damlasını kadar savaştı.

Sosyalizmin ilk ciddi sınavıydı bu savaş. Emperyalistler, sosyalizmin bu ilk devletinin savaşın yıkıntıları altında kalacağı beklentisi içindeydiler.

Faşist Hitler, Stalingrad'a saldırmadan önce en fazla bir gün içinde teslim alacağını düşünüyordu. Ancak Hitler'in faşist sürüleri Volga'dan öteye geçmeyi başaramadılar. Kızıl Ordu ile birlikte dişleriyle tırnağıyla savaşan özveri-

li ve kararlı bir halkın topyekûn direnişiyle karşı karşıya kaldılar. Stalingrad'da sokak sokak, ev ev verilen inanılmaz bir direniş ortaya konuldu; taşla, bıçakla, sıcak suyla savaşıldı. Almanlar kenti karadan ve havadan bombaladılar. Kuşatma süresince Sovyet birliklerinin elinde olan kesimin her kilometresi için 100 bin havan ya da top mermisi harcanmıştı. Bu kadar şiddetli bombardıman altında ve bu yıkıntıların arasında yaşayan insanların olması inanılmaz gibi görünüyordu. Ancak, Stalingrad savunmacıları yıkıntıların arasında hem yaşıyor hem de savaşıyorlardı. 182 gün büyük olanaksızlıklar içinde sürdürülen böyle-sine özverili bir direniş sayesinde ki, Stalingrad düşmana geçit vermedi. Moskova'da ve Leningrad'da emekçiler tarafından halk alayları kuruldu. Leningrad tam 900 gün faşist kuşatmaya direndi. İşçiler, kolhozcu köylüler ve aydınlardan oluşan savaştı birlikler Kızıl Ordu ile kenetlenerek bu faşist sürüleri geri püskürttüler. İşgal bölgelerinde de yoğun bir partizan savaşı yürütülerek Alman ordusuna ağır kayıplar verdirildi.

Stalingrad'ı sadece Sovyet vatandaşları değil, dünyanın tüm emekçi halkları savunuyordu. Bulgaristan'daki, Arnavutluk'taki, Yunanistan'daki tüm partizanlar da savunuyordu. Stalingrad'ı Paris sokaklarında, bir molotofla Alman tanklarının karşısına dikilip, binlerce kurşunla delik deşik olan bir genç kız da savunuyordu. Stalingrad'ı, Bulgaristan'da asılmadan önce "Darağacımı doğuya çevirin, çünkü bize özgürlük oradan doğacak" diyen partizan da savunuyordu.

Almanlar şaşkınlık içindeydi, tüm dünya şaşkınlık içindeydi. Almanlar binlerce tank, top, uçak ve bir yığın ölüm kusan makinelerini, Stalingrad'ı almak için salıyorlardı şehrin üstüne. Ama Stalingrad direniyordu. Tüm Stalingrad savunucuları kazanacaklarına inanıyorlardı. Ve bu inanç bir Alman subayının mektubuna şu satırları yazdırıyordu:

"13 Eylül. Kötü bir gün. Taburumuzun şansı yoktu. Sabahleyin, katyuşaların açtığı ateşte 24 kişi öldü, 50 kişi yaralandı. Ruslar köşeye sıkıştırılmış vahşi hayvanların umutsuzluğuyla dövüşüyorlar ve teslim olmuyorlar. Yaklaşmamıza izin veriyorlar ve üzerimize el bombası yağdırıyorlar. Bölük başsız kaldı.

18 Eylül. Çarpışma üç günden beri bir buğday silosunun içinde devam ediyor. Tabur komutanı bize: "Siyasi komiserler binayı savunulara ölene kadar direnme emri vermiş" dedi. Stalingrad'ın tüm evlerini böyle savunur-

larsa, askerlerimizden hiçbiri içeri giremez.

22 Ekim. Alayımız üç haftadır saldırdığımız fabrikaya girmeyi başaramadı... Çok adam kaybettik. Her adımda cesetlere çarpıyoruz. [...]

27 Ekim. Birliklerimiz sonunda "barikat" fabrikanın tamamını ele geçirdi, ama Volga'ya bir türlü ulaşamıyoruz. Ruslar insan değil, sanki metalden birer otomat. Yorulmak bilmiyorlar ve ateşten korkmuyorlar. [...]

10 Kasım. [...] Almanyada, Stalingrad kentinin tümüyle elimize geçtiğini sanıyorlar. Ne korkunç yanılğı! Stalingrad'ın ordumuza yaptıklarını bir görebilseler!

29 Kasım. Kuşatıldık. [...]

14 Aralık. Hepimiz açlıktan kıvrıyoruz. En iyi yemeğimiz donmuş patates, ama Rusların kurşunları altında, onları da soğuktan sertleşmiş topraktan çıkarmak kolay olmuyor.

28 Aralık. Bütün atları yedik. Şimdi kedi eti bile yemeğe razıyım.

[...] Askerler cesetlere ya da delilere benziyorlar. Yalnızca ağızlarına atacak herhangi bir yiyecek arıyorlar. Artık Rus mermilerinin önünde yere de yatmıyorlar. Yürüyecek, yatacak gücümüz kalmadı. Kahrolsun bu savaş!"

Evet büyük acılara ve yoksulluklara katlanarak yepyeni bir toplumu kurmanın mücadelesine girişmiş ve bunda önemli mesafeler elde etmiş olan Sovyet halkı, davasının haklılığına derinden inanıyordu. Uğruna savaşaacağı sağlam değerlere sahipti. Bunun sağladığı moral üstünlüğüyle olağanüstü bir savaşa gücü ortaya koyabildi. Bütün bir ülke adeta tek bir savaş karargahı haline getirildi. Örgütlü ve sağlam bir cephe gerisine, dinamik yedek güçlere sahip olan Kızıl Ordu ile, onunla omuz omuza savaşan bir halkın zaferiydi elde edilen...

Sovyet halkı yalnızca kendisine yönelen bu tehlikeyi ezip geçmekle kalmadı. Savaşın en büyük yükünü omuzlayarak, en ağır bedelleri ödeyerek bütün Avrupa halklarını da Hitler belasından kurtardı. Savaş Avrupa halkları için de tam bir yıkım olmuştu. Binlerce insan kurşuna dizilmiş, hapisanelere ve toplama kamplarına doldurulmuştu. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden toplanan 12 milyon işçi, bu kıyım makinasının emrinde en ağır koşullarda çalışmaya zorlanmıştı. İğrenç ve insanlık dışı bir imha hareketi ile milyonlarca Yahudi katledilmişti. Avrupa adeta bir hapisane görünümüne almıştı.

Sovyet halkının ortaya koyduğu bu görkemli direniş işgal altında bulunan halklara da büyük bir moral verdi.

1942'de Sovyetler'de kazanılan zafer tüm dünya emekçi halklarının kazandığı bir zaferdi. Ve bu zafer tüm emekçi halklara o gün olduğu gibi 64 yıl sonra bugün de ilham kaynağı olmaya devam ediyor.

GÜNDE DÜN...

1 Ocak

1959. Küba'da devrimin zaferi. Diktatör Fulgenico Batista yeni yılın ilk saatlerinde Havana'dan kaçtı. Camilo Cienfuegos ve Che Guevara önderliğindeki gerilla kolları Havana'ya girmeye başladı. Bütün Küba'da işçiler ve köylüler Fidel Castro'nun çağrısına uyarak genel greve başladı.

1971. Zonguldak'ta ücretleri ödemeyen 600 maden işçisi ocaklara inmedi.

1987. Çin'in Tiananmen Meydanı'nda on binlerce öğrencinin katıldığı büyük bir gösteri düzenlendi.

2 Ocak

1962. İstanbul'da liman işçileri greve başladı. İşçiler, patronların Denizcilik Bankası'nın iş sözleşmesini bozması üzerine işlerini bıraktılar.

4 Ocak

1991. Grevleri 36. gününü dolduran binlerce maden işçisi Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyüşe geçti.

6 Ocak

1969. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'ni (ODTÜ) ziyaret eden Amerikan Büyükelçisi Robert Kommer'in makam otomobili devrimci öğrenciler tarafından yakıldı.

7 Ocak

1963. Cibali Tütün Fabrikası'nda 3500 işçi yemek boykotu yaptı.

9 Ocak

1905. Moskova'da Kışlık Saray'a yürüyen işçilerin üzerine ateş açıldı.

1996. Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe Ümraniye Hapishanesi'nde katledilenlerin cenaze töreninde polis tarafından gözaltına alınarak öldürüldü.

11 Ocak

1969. Singer Fabrikası'nda polis işçilere saldırdı. 10 Ocak'ta fabrikayı eden işçilere ertesi gün saldıran polis 14 işçiyi yaralarken 9 polis işçilerin direnişi sonucu yaralandı.

1973. İstanbul Türk Demirdöküm fabrikalarında 99 gün süren grev sona erdi.

Kamuoyuna çağrı;

Tecriti kırmanın parçası olarak Savaş Kör'ü sahiplenelim!

Tecrit ve izolasyonun hasta tutsaklar üzerindeki etkisi ağırlaşarak geri dönülmez sonuçlara yol açmaktadır. Onlarca hasta tutsak tedavileri yapılmayarak, yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda tecrit altında tutulmaktadır. Hapishanelerdeki saldırılara karşı direnişte sağlığını yitiren, sakat kalan, yüzlerce devrimci komünist tutsaktan durumu en kritik aşamada olanlardan biri de TKP/ML dava tutsağı **Savaş Kör'**dür.

F tipi provası olarak gerçekleştirilen **Ulucanlar katliamı**'nda üç el parmağını kaybeden Savaş Kör; toplumun bütününe dönük geliştirilen saldırı dalgasına karşı hapishane direnişlerinde bedenini Ölüm Orucu'na yatırdı ve uzun süreli açlık nedeniyle **Wernicke Korsakof** (hafıza kaybı) hastalığına yakalandı. Hastalığı nedeniyle tahliye edilen ancak yargılanması devam ettiği sırada hüküm giyerek yeniden tutuklanan Savaş Kör'ün, geçen süre içerisinde hastalığı ilerlemiş, kritik bir aşamaya ulaşmıştır.

Sağlık sorunları kritik aşamaya ulaşmasına karşın cezasını tamamlamadan Savaş Kör'ü serbest bırakmayan devletin durumu ağır onlarca hasta tutsağa yaklaşımı da farklı değildir.

Sağlık durumu kritik aşamada

Kasım ayı içerisinde **Kandıra F Tipi Hapishanesi**'nden tahliye olan Savaş Kör tecridin bütün ağır sonuçlarını bedeninde taşımaktaydı. Ölüm Orucu sonucu yakalandığı Wernicke Korsakof hastalığı nedeniyle hala o süreci yaşadığı psikolojisiyle hareket eden Savaş Kör hapishanede de dışarı çıktıktan sonra da sadece kuru ekmek yemek ve musluk suyu içmekteydi.

Vitaminsizliğin ve kaptığı enfeksiyonun gözlerinin kör olmasına yol açtığı Savaş Kör'ün aynı zamanda gözlerinde oluşan iltihaplı hastalık da ilerlemektedir. Beyine sıçrama tehlikesi bulunan bu iltihaplı durum gözlerinde akıntıya neden olmakta, yaralar oluşturmaktadır.

Son günlerde durumu gittikçe ağırlaşan Savaş Kör yerinden kalkamamakta, hareket edememekte-

dir. Sık sık geçirdiği kalp spazmı nedeniyle vücudunun çeşitli yerleri ve bacakları morarmış, siyahlaşmıştır.

Kasım ayından bu yana tedavi amaçlı yapılan bütün girişimler tedavisinin oldukça masraflı ve kritik bir durumda olmasından kaynaklı yeterince sonuç vermedi. Birçok hastane çeşitli gerekçeler göstererek Savaş Kör'ün tedavisine mesafeli yaklaştı. Son olarak Acil Dahiliye'ye götürdüğümüz Çapa Hastanesi'nde de durum farklı olmadı.

Sınır tanımayan doktorlar: tedaviye başlanmazsa her an ölüm riski var

Geçen hafta içerisinde ülkeye gelen ve Cuma günü Savaş'ı evinde görerek muayene eden Sınır Tanımayan Doktorlar örgütlü tedaviye başlanmazsa her an ölümün gerçekleşebileceğini söylediler. Bunun üzerine daha önce götürüldüğü **Çapa Hastanesi**'nin acil bölümüne tekrar götürülen Savaş Kör, ayakta hasta kabul edilerek büyük bir vurdumduymazlıkla bir dizi tahlil ve tetkik yapılarak tekrar geri gönderilmek istendi. Serum verilmesinin ötesinde tedavi için adım atmak istemeyen Çapa Hastanesi Savaş'tan bir an önce kurtulmanın telaşı içerisinde hareket etti.

Savaş, Zeytinburnu Balıklı Rum Hastanesi'nde

Acilen yoğun bakıma alınması gereken Savaş Kör'ün tedavisi karşısındaki bu kayıtsızlık nedeniyle bu hastaneden çıkarılarak Zeytinburnu Balık-

lı Rum Hastanesi'ne kaldırılan Savaş Kör burada tedavi altına alınmıştır.

Savaş Kör'le dayanışmayı büyütelim!

Tecride karşı mücadelede kalıcı hastalıklara yakalanan, hafızasını yitiren onlarca tutsaktan biri olan Savaş Kör'ün durumu tecride karşı mücadelelenin, tecridi geriletip kırmanın bir aracı olarak görülmelidir. Hapishanelerde devam eden fiili direniş ve Avukat **Behiç Aşçı**, Gülcan Görüroğlu ve **Sevgi Saymaz**'ın direnişi tecride karşı mücadelenin önemli bir halkası durumundadır. Savaş Kör'ün sahiplenilmesi tecride karşı mücadele anlayışıyla bütünleşebildiği oranda anlam kazancak ve hedefine ulaşacaktır.

Bu nedenle Savaş Kör'le maddi manevi dayanışmamızı yükseltelim. Ziyaretler gerçekleştirerek bu ziyaretleri; tecridi ve sonuçlarını kavramanın ve ona karşı mücadele etmede kendimizi geliştirmenin, seferber olmanın aracı olarak görelim.

Aydın ve yazarlara, görsel ve yazılı basına Savaş Kör'ün durumunu, tecridi anlatmanın bir yolu olarak taşıyalım.

Oldukça masraflı olan tedavisinin olanaklı kılınabilmesi için mali kaynak oluşturulmasına katkıda bulunalım.

Özellikle Savaş Kör'ün ağır sağlık sorunlarının tedavisi bu bilinçli sahiplenmenin ve ortaya konulacak bilinçli iradi çabanın üzerinden yükselecektir.

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

Onlar ezen ve ezileni gördüler, sömürüyü ve zulmü gördüler pekçoğumuz gibi. Okudular, araştırdılar, bilinçlendirdiler, insanın insanca yaşaması için "Bu böyle gitmemeli, bu düzen değişmeli" dediler. Tek başına bir şeyin değişmeyeceği gerçeğinden hareketle örgütlendiler, devrimci oldular. Her şeyin bir bedeli olduğunu biliyorlardı, mücadele eden herkesin başına gelebileceği gibi, tutuklandılar yolları hapishaneye düştü. F Tipi tecrit saldırısı karşısında direndiler. Ölüm Orucu sonrası hasta düşen bedenlerinden intikam almanın peşine düştü devlet. Tahliye etmedi, tedavilerini engelledi. İsimleri ister Savaş Kör, ister Erol Zavar, ister Mesut Deniz olsun şu gerçek karşımızda duruyor: "Onları sahiplenmek, insanlığın utancını yaratanlara karşı, insanlık onurunu sahiplenmektir."

Merhaba... Altı senedir faaliyette olan F tiplerini ve buralarda yaşanan insanlık dışı uygulamaların çok kısa bir kesitini, bu kesit içinde de bir insanı, Savaş'ı anlatmak istiyorum size.

Hem de yüreğim onunla dolu doluyken, hem de bazı kalemi keskinler kamuoyuna, oraların güllük gülistanlık olduğunu anlatırken.

Neler mi oluyor F tipi dedikleri tipsiz yerlerde... İşte birkaç örnek. Unutmayın ki bunları bir gün siz de yaşayabilirsiniz. Mesela; **bisküvilerden yaş pasta yaparsanız bisküvileri amaç dışı kullandınız diye görüşten men cezası alabilirsiniz, boş kovaları ters çevirip üzerine örtü örtterek televizyon sehpası yaparsanız bundan da görüş ve mektup yasağı cezası alırsınız. Havalandırmadaki güvercinlere ekmek içi atarsanız birkaç gün hücrenin de hücreesine atılırsınız.** Gerekçe ekmekleri amaç dışı kullanmak olur. Kaldı ki bunlar yaşananların pek azı. Sağlam alınıp sakat bırakılanlar, tedavi edilmeyenler, intihar ederek yaşamına son verenler, ruh sağlığı bozulup yıllarca hapisshanede bu şekilde tutulanlar. Eğer bu yazdıklarım inandırıcı gelmiyorsa buyurun, Savaş'ı görmeye davet ediyorum sizi.

Herkesin emeğinin karşılığını almasını, her ailenin başını sokacak bir evi olmasını, insanın insanı sömürmediği bir dünya düzeni istediği için tutuklandı Savaş. 19 Aralık 2000'de hapisteydi ve saldırı olduğu zaman birçok arkadaşı yaralandı. Bir kaç **"hayata dönüş operasyonunda"** ha-

"Savaş kazanacak"

yatımı kaybetti. O da diğerleri gibi F tipine konuldu ve burada yapılan hak ihlallerini protesto etmek, sesini dışarıya duyurmak için bedenini Ölüm Orucu'na yatırdı. Çünkü elinde kalan bir tek buydu, bir de insanlık onuru. 2001 yılının ortalarında tahliye edildiği zaman zorla tedavi saldırısına maruz kalmış, yanlış müdahale edildiği için kısmi hafıza yitimine uğramış, ruh sağlığı bozulmuş bir haldeydi. Arkadaşlarının, ailesinin yoğun ilgileri uğraşları sonucu biraz düzeldi süreç içinde. Fakat tam olarak düzemedi davası sonuçlandı ve tutuklandı. Tekrar duvarların ardına konulması olumluya giden sağlığını olumsuz etkiledi ve dış dünyaya kendini kattı.

İşte o zamandan beri gök nasıl ısınır, toprak ne zaman yeşerir, karlar ne zaman erir de toprakla buluşur bilmiyor Savaş. Kaç bahardır ne yazı düşünüyor ne de baharla toprağın gökten beklediği bereketi... Ne kışı düşünüyor ne de lapa lapa yağın karın yumuşacık tanelerinde gizlenen o eşsiz güzelliği... Kaldı ki bunları düşünse bile ne kalkıp yürüyecek mecali var, ne de bu güzellikleri görece gözleri... **Görmüyor Savaş... Yürümüyor... Yemiyor...**

Oysa o da bizler gibiydi, hayattan beklentileri vardı. Yiyor, geziyor, o zaman küçük olan kızıyla ilgileniyor-

du. Şimdi kızını tanımıyor; **"onun kızım olduğuna inanmıyorum"** diyor. Neden inanmıyorsun diye sorunca "bir kızım olduğunu biliyorum ama o küçüktü tam konuşamıyordu, sesinden anlıyorum ki o büyük bir kız, o yüzden o benim kızım değil" diyor. Üç sene önce tekrar tutuklandığında dışarıdan hapisshane idaresine, Adalet Bakanlığı'na, Ceza ve Tevkif evleri Müdürlüğü'ne Adli Tıp'a defalarca dilekçe verildi. Ne karar verilse beğenirsiniz: **"Hapishanede kalabilir."** Üstelik bu karar verildiğinde Savaş çıtır çıtlak geziyor, yerde yatıyor, verilen yemekleri reddedip sadece yavan ekmek yiyor, içme suyunda zehir var diyerek suyu çeşmeden içiyordu. O zamana kadar arkadaşlarının yanında kalıyor, temizlik vs. ihtiyaçları yanındaki insanlar tarafından karşılanıyordu. Son olarak AİHM'e başvuruldu. Verilen kararın yanlış ve taraflı olduğu söylendi ve tahliyesi talep edildi. AİHM doktorları Savaş'ı bu koşullar içinde gördü, ne yazık ki sonuç yine değişmedi. Tek bir şey dışında; **Savaş hücreden alınarak Kandıra F tipi revirine alınarak yalnızlığa mahkûm edildi.** Böylece aralık olan bütün kapılar Savaş'ın üzerine sıkı sıkıya örtüldü. Düzenin sürdürücüleri kendi beyinleri etrafındaki duvarların içine, Savaş'ı hapsedmeye çalıştılar. Bu se-

fer de bilincini tamamen alamadılar, ama ruh sağlığını elinden aldılar. F tipindeki revirin yalnızlığında Savaş hayata tamamen sırtını çevirdi. Temizliğini yapamadığı için vücudunu yaralar kapladı. Kısmi olan yaralar süreç içerisinde genişledi ve gözlerini de kapladı. Tedavisi yapılmadığı ve kaldığı yer temiz olmadığı için her iki gözü enfeksiyon kaptı. Şu anda görmüyor. Bir gün tuvalet ihtiyacı için yerinden doğrulmaya çalışırken görmediği için sırt üstü düştü ve yine tedavisi yapılmadı. Kaburga kemiklerinde yoğun ağrıları var. 1 ay oldu dışarı çıkmalı fakat onun cephesinde çok fazla değişen bir şey yok. Vücudundaki hasarları düzeltmeye çalışıyoruz. Çok zor olacak biliyorum. Hapishanede zamanında tedavisi yapılmadığı için Savaş'ı kaybedebiliriz. **Çünkü bu kadar insanlık dışı uygulamalardan sonra kalbi de tekliliyor. Yine de umutlarımızı yitirmiş değiliz.** Çok çok uzun bir tedavi süreci bizi beklese de Savaş'ın bundan da galip çıkacağını umuyorum. Onu bu şekilde bize teslim eden, sakat bırakan, insanlıklarını kaybetmiş mahlûklara inat hayat kazanacak. Savaş kazanacak.

Savaş yine baharın geldiğini, karların dağlardan eriyip ovalara ulaştığını, yağmurun yağdığını, kızının büyüdüğünü görece, yaşama tutunacak.

Ya insanlığını kaybedenler? Tutunacak bir dal bulabilecekler mi insanlık adına...

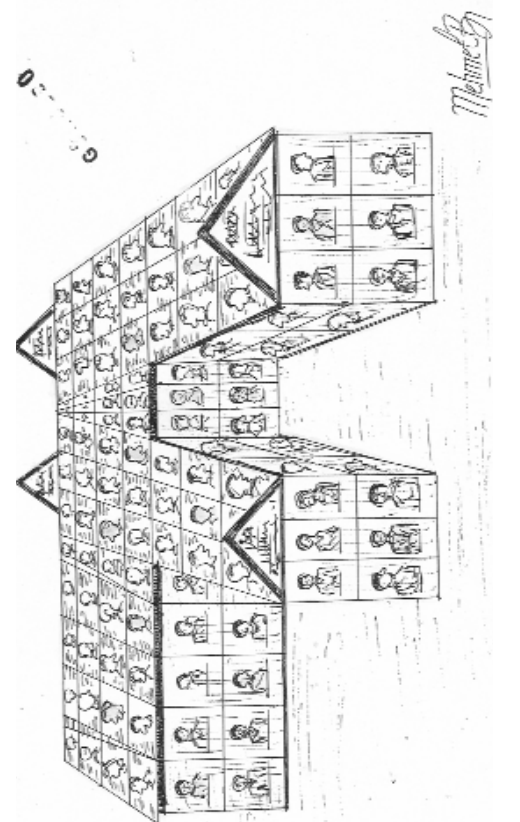
TUYAB emekçisi Semiha Köz

Sincan Kadın Hapishanesi'nde hak gaspları

Sincan Kadın Hapishanesi'nden mektupla yaşadıklarını anlatan TKP/ML dava tutsağı Deniz Tepeli, 4 Kasım'da, kimi taleplerinin kabul edilmesinin ardından 36. gününde açlık grevini sonlandırdıklarını, artık ayakkabı aramasını gardiyanların yaptığını belirtti. Açlık grevinin ardından çok ciddi sağlık sorunlarını yaşamadıklarını, ancak kendilerine diyet verilmediğini, kuru fasulye, turşu ve mercimek verildiğini, ayrıca yemeklerin yanık ve acılı çıktığını, hastaneye gittiklerinde askerlerin muayene odasını terk etmediklerini de sözlerine ekledi.

"Bu arada bugün 'skandal' denilebilecek bir sağlık meselesiyle karşılaştım. Bağırsaklarımda tenya olabileceği ihtimaliyle tahlil yaptırılmışım hastanede, 2 gün sonra bana bununla ilgili bir ilaç getirdiler. Bu da bağırsaklarımda tenya olduğu anlamına geliyor. Ama dün sağlık

tahlil sonuçlarını öğrenmek için sağlık dosyama baktığımda, bağırsaklarımla ilgili yaptırdığım tahlillerde herhangi bir tenya vs... olmadığı yazıyordu" diyen Tepeli, ayrıca 37 günlük keyfi, hücre cezasının da son bulduğunu ekledi. Sıcak sularının son 10 gündür hiç akmadığını, ilaçların teker teker verildiğinin, kitapların hala 5 tane verildiğinin, mektupların kimilerinin hiçbir yasal gerekçe olmadığı halde verilmemesinin altını çizen Tepeli mektubunu **"soğuk olduğu halde gündüz kaloriferler yanmıyor.** Ayrıca burada **1 No'lu F Tipi'nde ölümcül olabilecek bir rahatsızlığı olduğu halde 'ring aracı yok' 2 aydır hastaneye götürülmeyenleri biliyoruz.** Ya da sağlık durumları hapishanede yaşamaya uygun olmayan devrimcilerin hala bilinçli olarak hapishanede tutulduğunu..." şeklinde noktalandı.

İşçi-köylü'den

Politik kriz derinleşiyor

Egemen sınıfların kendi içlerindeki klik çatışmaları gün geçtikçe daha bariz bir şekilde kendisini göstermektedir. TC'nin devlet geleneğine yakışır bir seviyesizlikle süren polemiklerin cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler yaklaştıkça daha da çirkefleşeceğini tahmin etmek güç olmamakta. Hemen her gün ulusal ve uluslararası düzeyde farklı bir gündemle birbirlerine giren klikler her meseleyi 2007 yılında gerçekleşecek seçimlere bağlamakta ve bu doğrultuda halk kitlelerini yanlarına çekmeyi hedeflemektedir. Çıkar çatışmalarını keskinleştiren diğer önemli gündemlere ekonominin giderek bozulması (cari açık, iç-dış borçlar vb) ve ekonomik krizin kapıda olması ve özellikle bölgede ABD emperyalizminin yaşadığı krizin sonucunda TC'den beklentilerinin artması da eklenebilir. Egemen sınıfların derinleşen ekonomik ve politik kriziyle birlikte başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın hoşnutsuzluğunun artması da 2007 yılının sıcak geçeceğini bizlere göstermektedir.

2007 yılındaki olası gelişmeleri özetleyen Murat Yetkin şöyle yazıyor: "(2007 bütçesinde) Dış ticaret açığı yüzde 6 artışla 54.7 milyar dolar öngörülüyor. Ekonominin en kritik dengelerinden biri olarak gösterilen cari açık ise kapatılmıyor; hafif bir artışla 30.4 milyar YTL olarak tahmin ediliyor. Türkiye'nin nereye gideceği sorusuna yanıt ise yalnızca ekonomik göstergelerde değil. Özellikle 2007 yılı için geçerli olmak üzere, siyasi göstergelerde, gelişmelerde. Dış siyasi unsurların başında, dünyadaki en ciddi siyasi istikrarsızlık unsuru olan Irak geliyor. Hemen ardından İran, hemen ardından Filistin-İsrail anlaşmazlığı ve Lübnan-Suriye gerilimi. Tamamı doğu ve güney sınırlarımızda. Irak sorununa bağlı olarak PKK meselesi bahar aylarından itibaren yeniden can yakıcı boyutlara sıçrayabilir. Bahar aylarında, ABD ile Ermeni meselesinde karşı karşıya gelme ihtimali çok fazla.

Ocak ayından itibaren, Kıbrıs Türkleri üzerindeki izolasyonun kaldırılması sorusunda AB ile yeniden gerilim yaşanabilir. Mayıs'taki Fransız cumhurbaşkanlığı seçimleri ve ardından Fransız parlamento seçimleri Avrupa'daki Türk karşıtlığını yükseltmeye aday. Sonbahar aylarında Irak'ta Kerkük tartışması yükselmeye başlayacak. Bu dış siyaset tablosu içinde Türkiye, tarihinde nadir görülecek şekilde, cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimlerini beş ay arayla aynı yıl içinde yaşayacak." Emperyalizmin kendi içinde yaşadığı krizlerin ve çıkar çatışmalarının ülkemize yansımalarına ek olarak ülkemizdeki egemen sınıfların yaşadıkları ekonomik ve politik kriz gerici sınıflar açısından belirsizliği arttırmakta, çatışmaları daha da keskinleştirmektedir. Bu krizin en bariz yansıması da Aralık ayında AB ile ilişkiler konusunda yaşandı.

Türkiye'nin 100 yıldan fazladır devam eden "Batılılaşma" rüyasının bir sonucu olarak gösterilen Avrupa Birliği'ne üyelik mevzusu Aralık ayında gündemde yine üst sıralarda yerini aldı ve egemen sınıfların kendi içlerindeki çatışmayı daha bariz bir şekilde ortaya koydu.

AB'ye üye ülkelerin büyükelçilerini bir araya getiren COREPER toplantısı öncesinde hükümet ile Dışişleri Bakanı AB'ye bir öneride bulundu. Öneri, 2007 sonuna kadar sonuçlandırılmak üzere, Kıbrıs için bir çözüm girişimi başlatılmasını, bu bir yıllık süre için bir liman ve havaalanının Rumlara açılmasını, buna karşılık KKTC'deki Magosa Limanı ile Ercan Havaalanı'ndan doğrudan ticaret ve uçuşların yapılabilmesini öngörüyor. Ancak TC bu öneriyi yazılı olarak iletmediği gerekçesiyle AB üyelerince "olumlu" bulunsa da yeterli görülmedi ve TC'nin, kendi üyesi olan Kıbrıs'ı tanımaması nedeniyle 8 başlıktaki müzakereleri askıya aldığını 16 Aralık'taki AB Liderler Zirvesi'nde karar altına aldı. AB,

TC ile diğer müzakere başlıklarında görüşmelere devam edebileceğini belirterek sert bir ceza vermekten kaçındı. AB ile müzakerelerde, bu yıl sona ermeden yeni bir başlık açılıp açılmayacağı konusunun ele alındığı 21 Aralık'taki Daimi Temsilciler Toplantısında da kararın Ocak ayında alınması kararlaştırıldı.

TC'nin AB'ye üyelik mevzusu emperyalist bir proje olan Avrupa Birliği içindeki farklı çıkarlara sahip olan emperyalist devletler açısından da bir ihtilaf konusu. ABD emperyalizminin yarı-sömürgesi olan TC'nin ABD, İngiltere gibi emperyalistlerce desteklenmesi karşı çıkarlara sahip olan Fransız ve Alman emperyalizminin muhalefetine neden olmaktadır. Konuyla ilgili olarak İngiliz Guardian gazetesinde yorum yapan Geoffrey Wheatcroft'ın yazısı "Olmayacak duaya koro halinde âmin diyenler olsa da Türkiye AB'ye üye olmayacak" başlığını taşıyor. Wheatcroft, "Türklerin en büyük hatası, bundan bir yıl önce Ankara ve Brüksel arasında cereyan eden bir krizde, Başbakan Erdoğan'ın Condoleezza Rice'ı arayarak Türkiye'nin üyeliğine destek istemesi oldu. Washington'un desteğini yinelemesi tahmin edildiği üzere Avrupalıları kızdırdı. Blair'in ABD'ninkine benzer bir stratejik mantıkla "Batı ve İslam dünyası arasında köprü kurma fikri", Avrupa'da Türkiye üyeliğinin ABD çıkarına hizmet edeceği fikrini de uyandırdı. Bu yüzden Türklerin sandığının aksine sorunun kökeninde Avrupa'nın bir 'Hıristiyan kulübü' olması değil, ABD'nin desteği faktörü yatıyor" diyerek meselenin esasında emperyalistler arası çatışmalardan kaynaklandığını göstermektedir.

Ancak TC'nin önerisi yalnızca AB ile ilişkilerle sınırlı kalmadı. Ülkede içinde de devletin farklı kurumları arasındaki çatışmalar net bir şekilde açığa çıktı. Bu çatışma sırasında kimsenin TC'nin önerisini tartışmaması ve bunu cumhurbaşkanlığı seçimine dönük bir koz olarak kullanmakla yetinmesi de tüm kliklerin emperyalist projeler karşısında ses çıkarmayacaklarını göstermesi açısından anlamlıdır. Çıkar çatışması medyada "yönetim krizi", "kapalı kapılar ardındaki muhalefetin artık açıktan yapılmaya başlandığı", "devletin farklı kurumlarının bir-

birlerine güvenmediği", "artık kartların açık oynandığı", "ara rejim, darbe veya Ukrayna'da, Gürcistan'da olduğu gibi kitle hareketi ile hükümeti yıkma senaryoları" vb. şekillerde yansıdı. AB'ye önerinin yapılışının ardından açıklama yapan Genelkurmay Başkanı Büyükanıt öneriyle ilgili olarak kendilerine danışılmadığını, şayet danışılıyorsa karşı çıkacaklarını ve bu önerinin devlet politikasından sapma olduğunu söyledi. Yine Cumhurbaşkanlığı tarafından yapılan açıklamada "Türkiye'nin AB'ye yaptığı liman önerisiyle ilgili Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in doğrudan ya da dolaylı hiçbir biçimde bilgilendirilmediği" belirtildi. Bunun üzerine bildik üslubuyla cevap veren Erdoğan da "Öneriyi yaparken size mi soracağız?" diyerek çelişkinin boyutunu da ortaya sermiş oldu. Konuyla ilgili olarak CHP, MHP gibi partiler de sert çıkışlar yaptılar.

Özellikle AB'ye sunulan önerinin ardından bütçe tartışmalarının başlaması üzerine meclis ahırındaki kavgalar da arttı. Sine-i millet tartışmalarından karşılıklı yolsuzluk iddialarına kadar birbirlerinin kirli yüzlerini sergilemeye başladılar. Halkın gerçek sorunlarının haricinde her şeyin tartışıldığı bu toplantılarda tüm taraflar seçimleri ön plana çıkararak gerçek amaçlarını da göstermektedir. Bu tartışmalar arasında sıkça tekrarlanan piyasaların rahatsız edilmemesi uyarısı da, buldukları güç durumu göstermektedir. AB'ye sunulan önerinin ardından Erdoğan'ın "Piyasaları rahatsız etmeyelim. Vatandaşın cebinden gider" açıklamaları da ekonomik krizin vuracağı emekçilerin artan öfkesinin kendileri ile birlikte tüm egemen sınıfların çıkarlarını zedeleyeceğini ifade etmektedir.

Egemen sınıflar kendi gerçek yüzlerini sergiledikçe ve emperyalist sistemin krizi derinleştikçe devrimci ve komünist güçlere önemli fırsatlar ve görevler çıkmaktadır. Bulduğumuz her alanda güncel gelişmelere yönelik duyarlılığımızı artırmak ve kitleleri gerçekler hakkında bilinçlendirerek seferber etmek büyük öneme sahiptir. Sıcak geçeceği görünen 2007 yılını devrimci mücadeleyi yükseltmek amacıyla iyi değerlendirmek için devrimi daha fazla sahiplenelim!

Katliam her yerde lanetlendi!

İZMİR

*11 Aralık'ta Kemeraltı girişinde biraraya gelen aralarında Partizan, Alın-teri, ÇHD, ESP, İCİ gibi kurumların yer aldığı bileşen katliamın yıldönümü nedeniyle bir basın açıklaması yaptı. Nisan Güneşi Tiyatro Topluluğu ve okunan şiirlerin ardından açıklama sona erdi. Ayrıca Kemeraltı girişinde 19 Aralık gününe kadar açık kalan tecrit ile ilgili anket masası da açıldı.

* 11-16 Aralık tarihleri arası hal-kın yoğun olduğu Kemeraltı girişinde katliam resimlerinin sergilendiği masada yerimizi biz de 13-16 Aralık tarihleri arası aldık. Masaya halkımızın ilgisi görülmeye değerdi. Burjuva medyanın etkisiyle kimileri operasyondan habersiz kimileri ise aldatmacalarla dolu haberlere inanmıştı. Fakat gördükleri resimlerin ardından birçoğu operasyonun "hayata döndürme" amaçlı olmadığını anladıklarını dile getirdi.

*17 Aralık Pazar günü aynı bileşen tarafından bir miting düzenlendi. Partizan kitleleri alandaki yerini "19 Aralık'ı Unutturmayacağız" yazılı pankart ile aldı. Cumhuriyet Meydanı'na kadar olan yürüyüş boyunca sloganlarla katliam lanetlendi. Yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu ve Gülnaz Ana bir konuşma yaptı. Daha sonra Nisan Güneşi Tiyatro Topluluğu'ndan bir arkadaş Nazım Hikmet'ten "Bir Cezaevinde Tecritteki Adamın Mektupları" isimli şiiri okudu. 19 Aralık katliamını yaşayan Münire Demirel'den gelen bir mektup okundu ve arkasından sırayı Yenikapı Tiyatro Topluluğu aldı. Oynanan oyununun ardından eylem halay ve sloganlar eşliğinde sona erdi.

* 19 Aralık Salı günü saat 11:00'de Bayraklı Adliye önünde TTB, TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, KESK İzmir Şubeler Platformu, ÇHD İzmir Şubesi tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına ayrıca ÖDP ve İCİ de destek verdi.

ERZİNCAN

*16 Aralık Cumartesi günü DTP binasında bir etkinlik gerçekleştirildi. Bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinlik, katliamı anlatan konuşmalar, şiirler ve bir belgeselle devam etti. Anma et-

kinliği, Partizan, ESP ve DHP tarafından örgütlenirken, Gençlik Derneği ve YÖGEH de destek verdi.

*18 Aralık günü yine Partizan, DHP ve ESP tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Saat 12:00'de Ordu Caddesi'nde yapılan açıklama sloganlarla son buldu.

MALATYA

* Katliam Partizan, DHP, HÖC ve ESP tarafından örgütlenen bir dizi etkinliklerle lanetlendi. 18 Aralık 2006 günü Munzur Kafe'de bir panel örgütlendi. Saygı duruşuyla başlayan panelden sonra katliamı anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından katliamı yaşayan bir devrimcinin anlatımlarını kitle ilgiyle dinledi. İkinci olarak sözü alan Ölüm Orucu şehidi Feride Harman'ın babası Asaf Harman aileler cephesinden yaşananları anlattı.

* 19 Aralık günü saat 12:00'de Malatya Merkez Postanesi önünde aynı bileşen tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Akşamı saat 18:00'de Paşaköşkü Mahallesi Kemal Özalper İlköğretim Okulu önünde biraraya gelen bileşen meşaleleri tutuşturarak caddeyi tek yönlü trafiğe kapattı ve sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca katliamı anlatan şiirler kitle tarafından okundu. Yürüyüş sonunda halaylar çeken kitle eyleme son verdi.

DİYARBAKIR

Sanat Sokağı'nda biraraya gelen YDG, ESP, Gençlik Federasyonu ve DHP meşaleli bir yürüyüşle katliamı protesto etti.

"19 Aralık katliamını unutmamak unutturmayacağız" pankartı taşıyan kitle adına yapılan açıklamada devletin halen kan dökmeye devam ettiği vurgunladı. Kitle, sloganlarla eyleme son verdi.

ADANA

17 Aralık Pazar günü aralarında ESP, İHD, KESK, DHP, Partizan, BDSP gibi kurumların da bulunduğu bileşenler tarafından örgütlenen mitinge yaklaşık 400 kişi katıldı. Kitle sloganlarla, Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüdü. Polisin yürüyüş esnasında ve alana girerken yapmaya çalıştığı provokasyon

girişimlerini, birleşik devrimci iradeyle boşa çıkardı. "19 Aralık katliamının hesabını sorduk, soracağız" pankartı açan Partizan alanda yerini aldı.

ARTVİN

YDG 16 Aralık'ta saat 12:30'da, Artvin'de Halkevi Caddesi üzerinde 19 Aralık Katliamı ile ilgili basın açıklaması yaptı. "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz, Yeni Demokrat Gençlik" yazılı pankart açılarak basın metni okundu. Pankartımıza "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz" yazdık, çünkü 19-22 Aralık 2000'in tarihe büyük bir direniş sayfası olarak geçtiğini düşünüyoruz. Basın açıklamasına Artvin Gençlik Derneği ve Halkevi de destek verdi.

(Artvin YDG)

BURSA

Bursa'da birçok devrimci kurum biraraya gelerek katliamı ve faşist yasaları yaptıkları eylemle protesto etti. 17 Aralık günü Osmangazi metro istasyonundan Santral Garaj önüne kadar meşaleli eylem gerçekleştirildi. Eylem "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik, bedel ödeyeceğiz" sloganlarıyla son buldu. Alınteri, BDSP, DHP, ESP, Halkın Kurtuluş Partisi ve Partizan'ın örgütlediği eyleme; SDP, KESK, İHD, Halkevleri, DTP ve Tunceliler Derneği de destek verdi.

Hapishane önünde anma

19 Aralık günü ise Bursa Hapishanesi önünde toplanan Partizan, ESP, Alınteri ve BDSP katliamda katledilen Ali İhsan Özkan ve Murat Özdemir şahsında tüm şehitleri için bir anma gerçekleştirildi. Çeşitli sloganlarının atıldığı eyleme hapishane önüne karanfiller bırakılarak son verildi.

TKP/ML YDB'den açıklama

TKP/ML YDB tarafından da "19 Aralık Katliamı; burjuva-feodal faşist devletin barbarlık tarihinde kara bir leke, direnişin kendisi ise devrim yürüyüşümüzü onurlandıran meşaledir" başlığıyla bir açıklama yapıldı. "19 Aralık 2000, 'F TİPİ' hapishanelerinden en örgütlü, en dinamik alanın, yani hapishanelerdeki devrimci örgütlülüğünün tasfiye edilerek devrimcilerin teslim alınması ve bu tasfiye ve teslim üzerinden tüm toplumsal muhalefetin sindirilmesi, korkutulması ve 'düzene sokulması' için girişilmiş en kapsamlı saldırıydı" denilen açıklamada, katliamın neo-liberal politikaların engelsiz hayata geçirilmesi için bir adım olduğu belirtiliyor.

Devletin 28 devrimciyi katletmesine rağmen teslim almayı başaramadığının ifade edildiği açıklama "devrimci iradenin ve davaya olan bağlılığın nelere muktedir olduğunu tüm dünyaya gösterecek, kazandıkları mevzilerden geri püskürtüldüler, ama kahramanca devrimci direnişleri ile aydınlıktan yana herkesin saygısını kazandılar" denilerek direnişin tarihsel misyonunu gözler önüne seriyor. Bugünkü görevin "ısrarla yinelenen bir mücadele ile kanla yazılmış tarihe bir devrimci, bir komünist gibi sahip çıkmak ve toplumu, bu tarihe, anın koşullarında ortak etmede ısrar" olduğu vurgulanan açıklama, "Tüm toplumun emek güneşi çevresinde döneceği güneşli günler mutlak biçimde gelecektir; bunu yakınlıktırma bize bağlıdır. Bundan bir an dahi kuşku duyulmasın!" denilerek son buluyor.

Hapishanelerde 19 Aralık anmaları

Tüm hapishanelerde bulunan devrimci ve komünist tutsaklar 19 Aralık katliamının yıldönümünde o tarihte başlattıkları üç günlük açlık grevi ile katliamı lanetlediler.

3 günlük açlık grevi yapan tutsaklar, tecritin kaldırılması ve hapishanelerdeki hak ihlallerinin son bulmasını talep ediyor. Tutsaklar, anma etkinliklerini bir hafta olarak ele alacaklarını, açlık grevinin yanı sıra slogan atma, kapı dövme, marş söyleme gibi etkinlikler yapacaklarını da duyurdular.

SİZ UTANCI, BİZ DİRENİŞİ YAZDIK TARİHE!

İSTANBUL

17 Aralık Pazar günü Kadıköy'de Tepe Natulius önünde toplanan devrimci kurum ve demokratik kitle örgütleri, Kadıköy Meydanı'na kadar sloganlarla yürüyerek, burada bir miting düzenledi.

Mitinge Partizan, TUYAB, ESP, BDSP, ÖMP gibi kurumlar katıldı. Mitingin en kitlesel kortejini oluşturan Partizan, ayrıca tüm kortejde taşınan kızıl Mao ve İbrahim flamarları ve coşkusu ile dikkat çekti. Partizan kortejinde açılan Partizan ve YDG imzalı pankartlarda ise "19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız!", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz!" ve "Yozlaşmaya, çeteleşmeye, yıkımlara geçit vermeyeceğiz!" sloganları yer aldı. 19 Aralık katliamına duyulan öfkenin yanı sıra, şehitleri ve onların mücadelesini sahiplenmenin ve sürdürmenin coşkusunu yansıtan yürüyüş, Kadıköy Meydanı'ndaki miting alanına kadar sürdü. Tüm kortejler alana girdikten sonra başlayan miting programında önce, saygı duruşunda bulunuldu.

İlk konuşma, mitingi örgütleyen kurumlar adına yapıldı. Açılış konuşmasının ardından, İHD İstanbul Şubesi'nin gönderdiği mesaj okundu. TUYAB'lı aileler adına İsmail Karagöz konuşurken, Semiha Köz; Savaş Kör'ün durumu hakkında bir konuşma yaparak, duyarlılık çağrısında bulundu. Erol Zavar'a Özgürlük Komitesi adına Turan Yıldırım'ın da bir konuşma yaptığı miting İlkay Akkaya, Grup Vardiya, Grup Diyar ve Yapı Sanat Evi İşçi Korosu'nun dinletileri ile devam etti. Miting, bu dinletilerin ardından atılan ortak sloganlarla son buldu.

I MAYIS MAHALLESİ

* Ümraniye I Mayıs Mahallesi'nde, 12 Aralık Çarşamba günü 19 Aralık hapishane katliamı ve direnişini konu alan bir panel yapıldı. Pir Sultan Abdal Derneği'ne ait binada yapılan etkinlikte kısa bir sinevizyon gösteriminden sonra panele geçildi.

Panele konuşmacı olarak TUYAB üyesi İsmail Karagöz, 14 yıl süreyle TKP-ML TIKKO davasından hapishanelerde kalmış olan Bayram Kama ve yine TUYAB üyesi olan Ölüm Orucu gazisi Esmâ Ekinci katıldı. Panel, F tiplerindeki tecride ve direnişlere karşı duyarlı olunması çağrısı ile son buldu.

* 18 Aralık günü katliam ve direniş görüntülerinin olduğu bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Saat 17:30'da Son Durak'ta yapılmak istenen sinevizyon, polisin provokatif tutumu sonucu M. Kemal Mahallesi Kültür Sanat Derneğinin bahçesinde yapıldı. Etkinlikte önce katliama ilişkin bir konuşma yapıldı. Sinevizyon gösterimiyle devam eden etkinlik sloganlarla son buldu.

Yine 19 Aralık'ta yapılacak meşaleli eylemin duyurusunu yapmak ve katliamı anlatmak için ortak çıkarılan bildirimler sesli ajitasyon eşliğinde caddelerde üzerinde ve pazarda dağıtıldı. Ve mahallenin değişik noktalarına katliamı ve direnişini yansıtan panolar asıldı. Bu eylem ve etkinlikleri Partizan, ESP, Alinteri, SDP ve SODAP yaptı.

*19 Aralık katliamını protesto etmek için Partizan, ESP, HÖC, Alinteri, SDP ve SODAP tarafından meşaleli yürüyüş düzenlendi. Devlet provokasyonu eylemden önce elektriklerin 3 defa aralıklı olarak kesilmesiyle başladı. Halkta bir tedirginlik ve korkutma amacı taşıyan bu girişimlere rağmen 100 aşkın kişi Karakol Durağı'nda toplanarak yürüyüşe başladı. Yürüyüş devam ederken polis, basın açıklamasının yapılacağı yere gelmeden hiçbir uyarıya dahi gerek görmeden gaz bombaları, plastik mermi ve panzerleriyle saldırıya geçti. Saldırı sonrası devrimciler de ara sokaklara girerek barikatlar kurdu. Çatışmalara TKP/ML, MLKP, DHKP-C ve TİKB militanları da katılmıştır.

TKP/ML militanları yaptıkları açıklamada düşmanın kitleye saldırması üzerine çatışmalara aktif şekilde katılarak belirli bir noktada sıkışma-

Osmanlı İmparatorluğu'nun katliamcı devlet geleneğini alan TC devleti, kurulduğu günden itibaren emekçi halk kitlelerinin üzerinden sopasını eksik etmemiş, onaylamayan, kabul etmeyen, kafa sallamayanları ya darağacında sallandırmış, ya toplu katliamlara maruz bırakmış yahut da sürgün yollarına düşürmüştür. "Yılın başını ezme" anlayışıyla hareket eden devlet, her dönemde halkı bilinçlendirme çabasına girenleri, zulme karşı mücadele çağrısı yapanları öncelikli hedefine almış, böylelikle "en öndeğileri" cezalandırarak arkada korku dağlarını büyütme çalışmıştır.

Mücadele eden her insanın yolunun düşebileceği hapishaneler de, sistemin halkın gözünü korkutmak, örgütlü gücü teslim almak için her zaman kıyasıya savaş verdiği alanlardan biri oldu.

Devlet, F Tipi Hapishaneleri de bu amaçla gündeme getirdi. Kuşkusuz F Tipleri AB'den onay almış, emperyalist patentli bir projeydi. F tiplerine karşı başlatılan Ölüm Oruçları devam ederken "F tiplerini açmayacağız" sözü veren devlet, ironik bir şekilde adını "Hayata Dönüş" koyduğu saldırıyla 19 Aralık 2000'de hapishanelere saldırdı ve 28 devrimciyi katletti. Her şeyin iki yanının olması gerçekliğiyle örtüşen bir şekilde katliamın yanı sıra devrimci tut-sakların eşit olmayan koşullarda can bedeli yarattıkları büyük destansı bir direniş de not düştü tarihi.

19 Aralık Katliamının yıldönümünde yurt içi ve yurt dışında çeşitli anma, miting ve etkinlikler yapılırken, bu yıla damgasını tecride karşı içerde ve dışarıda yapılan mücadele ve talepler vurdu.

dan caddenin her iki tarafından çeşitli ara sokaklardan düşmana yönelik molotoflu ve sapanlı saldırılar gerçekleştirdiklerini ve birçok noktaya da TKP/ML TIKKO imzalı yazılımlar yapıldığını bildirdi. (I Mayıs Mahallesi İK okurları)

GÜLSUYU MAHALLESİ

19 Aralık günü Gülsuyu son durakta biraraya gelen Partizan, Alinteri, BDSP, DHP, ESP, HKM, PDD ve SDP üyeleri sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "İçerde dışarıda hücreleri parçala" vb. sloganlar atılırken, aynı zamanda halkın eyleme katılmasına yönelik ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüş Gülsuyu-Heykel Meydanı'nda son bulurken, burada bir basın açıklaması yapıldı.

Açıklamadan önce Gülsuyu halkına yönelik ajitatif bir konuşma ve daha sonrasında, devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

SARIGAZI

Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde biraraya gelen ESP, DHP, Partizan, Odak ve Kaldıraç, meşalelerle yürüyüşe geçti. Eylem başlar başlamaz saldırıya geçen polis, 30 kişiyi gözaltına aldı. Jandarma saldırısına barikat kurarak yanıt veren devrimciler, saatlerce jandarma ile çatıştı. Ara sokaklarda devam eden çatışmalarda her caddeye barikat kuran devrimciler, jandarmaya zor anlar yaşattı. Yaklaşık 3 saat süren çatışma, Sultancıbaşı ve Yenidoğan Mahallelerine kadar yayıldı. Çatışma esnasında jandarma araçları tahrip edildi. DTP, TKP VE EMEP üyelerinin destek verdiği eylemde "Katil devlet hesap verecek" ve "Jandarma Sarıgazi'den defol" sloganları atıldı. Gözaltına alınanlarla görüşme yapan avukatlarının ardın-

da Jandarma "sizi avukatınız mı kurtaracak?" diyerek saldırdı. Ertesi gün aileler karakol önünde toplanarak saldırıyı protesto etti.

BAYRAMPAŞA

Katliamı protesto etmek amacıyla 19 Aralık günü saat 12.00'de Bayrampaşa Hapishanesinde önünde TUYAB, BDSP, DHP, EKD, ESP, HKM, Odak, ÖMP ve Partizan'ın örgütlediği ve Tekstil-Sen'in destek verdiği eylemde katledilen devrimcilerin resimleri taşındı. "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz, 19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız!" yazılı pankartın açıldığı eylemde katliamı lanetleyen sloganlarla birlikte ortak bir açıklama okundu.

Açıklamada; Bayrampaşa Hapishanesinde 6 devrimci kadın tutsağın diri diri yakıldığı 20 hapishaneye birden yapılan saldırıda 8500 kişilik silahlı gücün kullanıldığı tüm bunların IMF politikalarının daha rahat uygulanması için yapıldığının altı çizildi.

*TAYAD'lı aileler de 19 Aralık katliamını protesto etmek amacıyla Bayrampaşa Hapishanesinin önünde bir basın açıklaması yaptı. Saat 13:00'te toplanan kitle; Ölüm Orucunda ve katliamda şehit düşen devrimcilerin resimlerini taşıdı. "Diri diri yaktılar hesabını soracağız" yazılı dövizler de taşıyan TAYAD'lı aileler "19 Aralık katillerinden hesap sorulsun" yazılı bir pankart açtılar. TAYAD adına yapılan açıklamanın ardından Bayrampaşa Hapishanesinde diri diri yakılan 6 kadın devrimci tutsağı anlatan bir tiyatro gösterimi yapıldı. Basın açıklaması, Grup Yorum korosunun türküleri ile sona erdi.

(Kartal/İstanbul)